Acest document are doar scop informativ și nu produce efecte juridice. Instituțiile Uniunii nu își asumă răspunderea pentru conținutul său. Versiunile autentice ale actelor relevante, inclusiv preambulul acestora, sunt cele publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și disponibile pe site-ul EUR-Lex. Aceste texte oficiale pot fi consultate accesând linkurile integrate în prezentul document.

►B

DIRECTIVA 2014/59/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 15 mai 2014

de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului

(Text cu relevanță pentru SEE)

(JO L 173, 12.6.2014, p. 190)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►M1	Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017	L 169	46	30.6.2017
►M2	Directiva (UE) 2017/2399 a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2017	L 345	96	27.12.2017
►M3	Directiva (UE) 2019/879 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019	L 150	296	7.6.2019
►M4	Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019	L 314	64	5.12.2019
►M5	Directiva (UE) 2019/2162 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019	L 328	29	18.12.2019

rectificată prin:

►C1 Rectificare, JO L 146, 3.6.2016, p. 38 (2014/59/UE)

►C2 Rectificare, JO L 283, 31.8.2020, p. 2 (2019/879)

▼B

DIRECTIVA 2014/59/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 15 mai 2014

de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului

(Text cu relevanță pentru SEE)

TITLUL I

DOMENIU DE APLICARE, DEFINIȚII ȘI AUTORITĂȚI

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

(1) Prezenta directivă stabilește normele și procedurile de redresare și de rezoluție pentru următoarele entități:

(a) instituții stabilite în Uniune;

(b) instituțiile financiare stabilite în Uniune, care sunt filiale ale unei instituții de credit, ale unei firme de investiții ori ale uneia dintre societățile menționate la litera (c) sau (d) și care fac obiectul supravegherii consolidate a întreprinderii-mamă în conformitate cu articolele 6-17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(c) holdingurile financiare, holdingurile financiare mixte și holdingurile cu activitate mixtă stabilite în Uniune;

(d) holdingurile financiare-mamă dintr-un stat membru, holdingurile financiare-mamă din Uniune, holdingurile financiare mixte-mamă dintr-un stat membru, holdingurile financiare mixte-mamă din Uniune;

(e) sucursalele instituțiilor stabilite sau situate în afara Uniunii, conform condițiilor specifice stipulate în prezenta directivă.

În stabilirea și aplicarea cerințelor prezentei directive și în utilizarea diferitelor instrumente de care dispun relativ la una dintre entitățile prevăzute la primul paragraf, și în conformitate cu dispoziții specifice aplicabile, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente țin cont de tipul de activitate, structura acționariatului, forma juridică, profilul de risc, dimensiunea, statutul juridic și gradul de interconectare al unei instituții cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, domeniul de aplicare și complexitatea activității economice, calitatea de membru al unui sistem instituțional de protecție (SIP) ce respectă cerințele prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau al altor sisteme de solidaritate reciprocă prevăzute la articolul 113 alineatul (6) din respectivul regulament, precum și măsura în care exercită servicii sau activități de investiții astfel sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Directiva 2014/65/UE.

▼B

(2) Statele membre pot adopta sau menține dispoziții care sunt mai stringente sau suplimentare față de cele din prezenta directivă și în actele delegate și de punere în aplicare adoptate pe baza prezentei directive, cu condiția ca acestea să aibă o aplicabilitate generală și să nu contravină prezentei directive și actelor delegate și de punere în aplicare adoptate pe baza prezentei directive.

Articolul 2

Definiții

(1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „rezoluție” înseamnă aplicarea unui instrument de rezoluție sau a unui instrument prevăzut la articolul 37 alineatul (9) în vederea atingerii unuia sau mai multor obiective de rezoluție menționate la articolul 31 alineatul (2);

2. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția entităților menționate la articolul 2 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE;

▼M4

3. „firmă de investiții” înseamnă o firmă de investiții astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 22 din Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului [1] care face obiectul cerinței privind capitalul inițial prevăzute la articolul 9 alineatul (1) din Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului [2];

▼B

4. „instituție financiară” înseamnă o instituție financiară astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 26 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

▼M3

5. „filială” înseamnă o filială, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 16 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în scopul aplicării articolelor 7, 12, 17, 18, 45-45m, 59-62, 91 și 92 din prezenta directivă în cazul grupurilor de rezoluție menționate la punctul 83b litera (b) din prezentul alineat, include, după caz, instituțiile de credit care sunt afiliate în mod permanent unui organism central, organismul central însuși și filialele lor respective, luând în considerare modul în care aceste grupuri de rezoluție respectă articolul 45e alineatul (3) din prezenta directivă;

5a. „filială semnificativă” înseamnă o filială semnificativă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 135 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

▼B

6. „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere-mamă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 15 litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

---

[1] Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind cerințele prudențiale ale firmelor de investiții și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 575/2013, (UE) nr. 600/2014 și (UE) nr. 806/2014 (JO L 314, 5.12.2019, p. 1).

[2] Directiva (UE) 2019/2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind supravegherea prudențială a firmelor de investiții și de modificare a Directivelor 2002/87/CE, 2009/65/CE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE și 2014/65/UE (JO L 314, 5.12.2019, p. 64).

▼B

7. „bază consolidată” înseamnă baza situației consolidate astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 47 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

8. „sistem instituțional de protecție” sau „SIP” înseamnă un mecanism ce respectă cerințele prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

9. „societate financiară holding” înseamnă un holding financiar astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 20 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

10. „societate financiară holding mixtă” înseamnă o societate financiară holding mixtă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

11. „societate holding cu activitate mixtă” înseamnă o societate holding cu activitate mixtă astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 22 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

12. „societate financiară holding -mamă dintr-un stat membru” înseamnă o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 30 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

13. „societate financiară holding-mamă din Uniune” înseamnă societate financiară holding-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 31 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

14. „societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru” înseamnă societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 32 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

15. „societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune” înseamnă o societate financiară holding mixtă-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 33 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

16. „obiectivele rezoluției” sunt obiectivele rezoluției menționate la articolul 31 alineatul (2);

17. „sucursală” înseamnă o sucursală, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

18. „autoritate de rezoluție” înseamnă autoritatea desemnată de un stat membru în conformitate cu articolul 3;

19. „instrument de rezoluție” înseamnă un instrument de rezoluție menționat la articolul 37 alineatul (3);

20. „competență de rezoluție” înseamnă o competență în sensul articolelor 63-72;

21. „autoritate competentă” înseamnă o autoritate competentă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, inclusiv Banca Centrală Europeană, referitor la anumite competențe conferite prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului ([1]);

([1]) Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit(JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

▼B

22. „ministere competente” înseamnă ministerele de finanţe sau alte ministere ale statelor membre responsabile pentru deciziile economice, financiare și bugetare la nivel naţional, conform competenţelor naţionale, care au fost desemnate în conformitate cu articolul 3 alineatul (5);

23. „instituţie” înseamnă o instituţie de credit sau o firmă de investiţii;

24. „organ de conducere” înseamnă un organ de conducere astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 7 din Directiva 2013/36/UE;

25. „conducere superioară” înseamnă conducerea superioară astfel cum este definită la articolul 3 alineatul (1) punctul 9 din Directiva 2013/36/UE;

26. „grup” înseamnă o întreprindere-mamă și filialele sale;

27. „grup transfrontalier” înseamnă un grup ale cărui entităţi sunt stabilite în cel puţin două state membre;

28. „sprijin financiar public extraordinar” înseamnă ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene sau orice alt sprijin financiar public la nivel supranaţional, care, dacă ar fi furnizat la nivel naţional ar constitui un ajutor de stat și care este furnizat pentru a menţine sau restabili viabilitatea, lichiditatea sau solvabilitatea unei instituţii sau entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) sau a unui grup din care face parte o astfel de entitate sau grup;

29. „asistenţă privind lichiditatea în situaţii de urgenţă” înseamnă furnizarea de bani ai băncii centrale sau orice altă formă de asistenţă ce poate conduce la creșterea volumului de bani ai băncii centrale, către o instituţie financiară solvabilă sau un grup de instituţii financiare solvabile, care se confruntă temporar cu probleme de lichidităţi, fără ca o astfel de operaţiune să fie parte a politicii monetare;

30. „criză sistemică” înseamnă o perturbare a sistemului financiar care poate genera consecinţe negative grave pentru piaţa internă și economia reală; toate tipurile de entităţi financiare intermediare, pieţe și infrastructuri financiare pot fi importante din punct de vedere sistemic într-o anumită măsură;

31. „entitate din grup” înseamnă o persoană juridică care face parte dintr-un grup;

32. „plan de redresare” înseamnă un plan de redresare elaborat și actualizat de o instituţie în conformitate cu articolul 5;

33. „plan de redresare a grupului” înseamnă un plan de redresare a grupului elaborat și păstrat la zi în conformitate cu articolul 7;

34. „sucursală semnificativă” înseamnă o sucursală care ar fi considerată drept semnificativă într-un stat membru-gazdă în conformitate cu articolul 51 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE;

35. „funcţii critice” înseamnă activităţi, servicii sau operaţiuni a căror întrerupere ar putea conduce, într-unul sau mai multe state membre, la perturbarea serviciilor esenţiale pentru economia reală sau la perturbarea stabilităţii financiare din cauza dimensiunii, cotei de piaţă, a interconexiunilor externe și interne, a complexităţii sau activităţilor transfrontaliere ale unei instituţii sau grup, mai ales având în vedere caracterul substituibil al respectivelor activităţi, servicii sau operaţiuni;

36. „linii de activitate esenţiale” înseamnă liniile de activitate și serviciile asociate care reprezintă importante surse de venit, de profit sau de valoare a francizei pentru o instituţie sau pentru un grup din care face parte instituţia;

▼B

37. „supraveghetor consolidant” înseamnă un supraveghetor consolidant, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 41 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

38. „fonduri proprii” înseamnă fonduri proprii în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 118 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

39. „condiţii de declanșare a procedurii de rezoluţie” înseamnă condiţiile menţionate la articolul 32 alineatul (1);

40. „măsură de rezoluţie” înseamnă decizia de a supune o instituţie sau entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) unei proceduri de rezoluţie în conformitate cu articolul 32 sau 33, precum și aplicarea unui instrument de rezoluţie sau exercitarea uneia sau mai multor competenţe de rezoluţie;

41. „plan de rezoluţie” înseamnă un plan de rezoluţie întocmit pentru o instituţie în conformitate cu articolul 10;

42. „rezoluţia grupului” înseamnă oricare dintre următoarele măsuri:

    (a) adoptarea unei măsuri de rezoluţie la nivelul unei întreprinderi-mamă sau al unei instituţiei care face obiectul supravegherii consolidate; sau

    (b) coordonarea aplicării instrumentelor de rezoluţie și a exercitării competenţelor de rezoluţie de către autorităţile de rezoluţie în raport cu entităţile din grup care îndeplinesc condiţiile de declanșare a procedurii de rezoluţie;

43. „plan de rezoluţie a grupului” înseamnă un plan de rezoluţie întocmit pentru un grup în conformitate cu articolele 12 și 13;

44. „autoritate de rezoluţie a grupului” înseamnă autoritatea de rezoluţie din statul membru în care se află sediul supraveghetorului consolidant;

45. „schemă de rezoluţie a grupului” înseamnă un plan întocmit în conformitate cu articolul 91 în scopul rezoluţiei unui grup;

46. „colegiu de rezoluţie” înseamnă un colegiu instituit în conformitate cu articolul 88 în vederea îndeplinirii sarcinilor menţionate la articolul 88 alineatul (1);

47. „procedură obișnuită de insolvenţă” înseamnă procedura de insolvenţă colectivă care implică dezinvestirea parţială sau integrală a dreptului de administrare a unui debitor și numirea unui lichidator sau a unui administrator, aplicabilă în mod normal instituţiilor în temeiul dreptului intern și care este fie specifică instituţiilor în cauză, fie aplicabilă în general oricărei persoane fizice ori juridice;

▼M2

48. „instrumente de datorie”:

    (i) în sensul articolului 63 alineatul (1) literele (g) și (j), înseamnă obligaţiuni și alte forme de datorii transferabile, instrumente care creează sau recunosc o datorie și instrumente care dau dreptul de a achiziţiona instrumente de datorie; și

    (ii) în sensul articolului 108, înseamnă obligaţiuni și alte forme de datorii transferabile și instrumente care creează sau recunosc o datorie;

▼B

49. „instituţie-mamă dintr-un stat membru” înseamnă o instituţie mamă dintr-un stat membru astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 28 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

▼B

50. „instituţie-mamă din Uniune” înseamnă o instituţie-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 29 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

51. „cerinţe de fonduri proprii” înseamnă cerinţele prevăzute la articolele 92-98 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

52. „colegiu de supraveghere” înseamnă un colegiu de supraveghere instituit în conformitate cu articolul 116 din Directiva 2013/36/UE;

53. „cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat” înseamnă cadrul instituit prin articolele 107, 108 și 109 din TFUE și prin reglementările și toate actele Uniunii, inclusiv orientări, comunicări și avize stabilite sau adoptate în temeiul articolului 108 alineatul (4) sau al articolului 109 din TFUE;

54. „lichidare” înseamnă valorificarea activelor unei instituţii sau entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d);

55. „instrument de separare a activelor” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluţie efectuează, în conformitate cu articolul 42, un transfer al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituţii supuse procedurii de rezoluţie către un vehicul de gestionare a activelor;

56. „vehicul de gestionare a activelor” înseamnă o persoană juridică ce îndeplinește cerinţele prevăzute la articolul 42 alineatul (2);

57. „instrument de recapitalizare internă” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluţie exercită, în conformitate cu articolul 43, competenţele de reducere a valorii contabile și conversie referitoare la pasivele unei instituţii aflate în rezoluţie;

58. „instrumentul de vânzare a activităţii” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluţie efectuează, în conformitate cu articolul 38, un transfer al acţiunilor sau al altor instrumente de proprietate emise de o instituţie aflată în rezoluţie sau al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituţii aflate în rezoluţie, către un cumpărător care nu este o instituţie-punte;

59. „instituţie punte” înseamnă o persoană juridică ce îndeplinește cerinţele prevăzute la articolul 40 alineatul (2);

60. „instrumentul instituţiei-punte” înseamnă mecanismul de transfer către o instituţie-punte, în conformitate cu articolul 40, al acţiunilor ori al altor instrumente de proprietate care au fost emise de o instituţie aflată în rezoluţie sau al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituţii aflate în rezoluţie;

61. „instrumente de proprietate” înseamnă acţiuni, alte instrumente care conferă dreptul de proprietate, instrumente care dau dreptul de a achiziţiona acţiuni sau alte instrumente de proprietate sau care pot fi convertite în acestea și instrumente reprezentând participaţii în acţiuni sau în alte instrumente de proprietate;

62. „acţionari” înseamnă acţionari sau deţinători ai altor instrumente de proprietate;

▼B

63. „competenţe de transfer” înseamnă competenţele menţionate la articolul 63 alineatul (1) litera (c) sau (d) privind transferarea acţiunilor, a altor instrumente de proprietate, a instrumentelor de datorie, a activelor, a drepturilor ori pasivelor sau a oricărei combinaţii a acestor elemente, de la o instituţie aflată în rezoluţie către un destinatar;

64. „contraparte centrală” înseamnă o CPC, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

65. „instrument financiar derivat” înseamnă un instrument financiar derivat, astfel cum este definit la articolul 2 punctul 5 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

66. „competenţe de reducere a valorii contabile și de conversie” înseamnă competenţele menţionate la articolul 59 alineatul (2) și la articolul 63 alineatul (1) literele (e)-(i);

67. „obligaţie garantată” înseamnă o datorie pentru care dreptul creditorului la plată sau la altă formă de executare este asigurat printr-un privilegiu, o, un gaj sau drept de retenţie, sau prin contracte de garanţie reală, inclusiv datorii care rezultă din tranzacţii de răscumpărare sau din alte contracte de garanţie cu transfer de proprietate;

68. „instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază” înseamnă instrumente de capital ce întrunesc cerinţele prevăzute la articolul 28 alineatele (1)-(4), articolul 29 alineatele (1)-(5) sau articolul 31 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

▼M3

68a. „fonduri proprii de nivel 1 de bază” înseamnă fonduri proprii de nivel 1 de bază, astfel cum sunt calculate în conformitate cu articolul 50 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

▼B

69. „instrumente de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar” înseamnă instrumente de capital ce întrunesc cerinţele prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

70. „cuantum agregat” înseamnă cuantumul agregat cu care trebuie reduse sau convertite ►M3 datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne ◄, rezultată în urma evaluării efectuate de autoritatea de rezoluţie în conformitate cu articolul 46 alineatul (1);

▼M3

71. „datorii care pot face obiectul recapitalizării interne” înseamnă acele datorii și instrumente de capital care nu se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2, aparţinând unei instituţii sau entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), și care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 44 alineatul (2);

71a. „datorii eligibile” înseamnă datorii care pot face obiectul recapitalizării interne și care îndeplinesc, după caz, condiţiile prevăzute la articolul 45b sau la articolul 45f alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 care îndeplinesc condiţiile prevăzute la articolul 72a alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

71b. „instrumente eligibile subordonate” înseamnă instrumente care întrunesc toate condiţiile menţionate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 altele decât cele menţionate la articolul 72b alineatele (3)-(5) din respectivul regulament;

▼B

72. „schemă de garantare a depozitelor” înseamnă o schemă de garantare a depozitelor introdusă și recunoscută în mod oficial de un stat membru în temeiul articolului 4 din Directiva 2014/49/UE;

▼B

73. „instrumente de fonduri proprii de nivel 2” înseamnă instrumente de capital sau împrumuturi subordonate ce întrunesc cerinţele prevăzute la articolul 63 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

74. „instrumente de capital relevante” în sensul dispoziţiilor titlului IV capitolul IV secţiunea 5 și ale titlului IV capitolul V înseamnă instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2;

75. „rată de conversie” înseamnă factorul care determină numărul de acţiuni sau alte instrumente de proprietate în care poate fi convertită o datorie aparţinând unei anumite categorii, exprimat fie în raport cu un singur instrument din categoria respectivă, fie în raport cu o unitate de valoare dată a unui titlu de creanţă;

76. „creditor afectat” înseamnă creditorul a cărui creanţă este legată de un element de pasiv redus sau convertit în acţiuni sau în alte instrumente de proprietate prin exercitarea competenţei de reducere a valorii contabile sau de conversie, în urma utilizării instrumentului de recapitalizare internă;

77. „deţinător afectat” înseamnă un deţinător de instrumente de proprietate ale cărui instrumente sunt anulate prin exercitarea competenţei menţionate la articolul 63 alineatul (1) litera (h);

78. „autoritate corespunzătoare” înseamnă autoritatea dintr-un stat membru, desemnată conform articolului 61, care, conform dreptului intern din statul membru respectiv, este responsabilă cu stabilirea elementelor menţionate la articolul 59 alineatul (3);

79. „instituţie-mamă relevantă” înseamnă o instituţie-mamă dintr-un stat membru, o instituţie-mamă din Uniune, o societate financiară holding, o societate financiară holding mixtă, o societate financiară holding cu activitate mixtă, o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, o societate financiară holding-mamă din Uniune, societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru sau o societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune căruia i se aplică instrumentul de recapitalizare internă;

80. „destinatar” înseamnă entitatea căreia îi sunt transferate acţiuni, alte instrumente de proprietate, instrumente de datorie, active, drepturi ori pasive sau orice combinaţie a acestor elemente, aparţinând unei instituţii aflate în rezoluţie;

81. „zi lucrătoare” înseamnă orice altă zi decât sâmbăta, duminica sau zilele de sărbătoare legală din statul membru în cauză;

82. „drept de încetare” înseamnă dreptul de a înceta un contract, dreptul de a accelera, lichida ori compensa obligaţii sau orice clauză similară care suspendă, modifică sau stinge o obligaţie a uneia dintre părţile la contract sau o clauză care împiedică naşterea unei obligaţii în temeiul contractului, obligaţie care ar s-ar fi născut în absenţa acesteia;

83. „instituţie aflată în rezoluţie” înseamnă o instituţie, o instituţie financiară, societate financiară holding, societate financiară holding mixtă, o societate holding cu activitate mixtă, societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, o societate financiară holding-mamă din Uniune, societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru sau societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune care face obiectul unei măsuri de rezoluţie;

▼M3

83a. „entitate de rezoluţie” înseamnă:

(a) o persoană juridică stabilită în Uniune, pe care autoritatea de rezoluţie a identificat-o, în conformitate cu articolul 12, ca o entitate în privinţa căreia planul de rezoluţie prevede măsuri de rezoluţie; sau

▼M3

(b) o instituţie care nu face parte dintr-un grup care face obiectul supravegherii consolidate în temeiul articolelor 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE, în privinţa căreia planul de rezoluţie elaborat în temeiul articolului 10 din prezenta directivă prevede măsuri de rezoluţie;

83b. „grup de rezoluţie” înseamnă:

(a) o entitate de rezoluţie și filialele sale care nu sunt:

(i) la rândul lor entităţi de rezoluţie;

(ii) filiale ale altor entităţi de rezoluţie; sau

(iii) entităţi stabilite într-o ţară terţă care nu sunt incluse în grupul de rezoluţie în conformitate cu planul de rezoluţie și filialele lor; sau

(b) instituţiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central și organismul central însuși, atunci când cel puţin una dintre aceste instituţii de credit sau organismul central este o entitate de rezoluţie, și filialele lor respective;

83c. „instituţie de importanţă sistemică globală” sau „G-SII” înseamnă o G-SII, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 133 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

▼B

84. „filială din Uniune” înseamnă o instituţie stabilită într-un stat membru și care este filială a unei instituţii dintr-o ţară terţă sau a unei întreprinderi-mamă dintr-o ţară terţă;

85. „întreprindere-mamă din Uniune” înseamnă o instituţie-mamă din Uniune, o societate financiară holding-mamă din Uniune sau o societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune;

86. „instituţie dintr-o ţară terţă” înseamnă o entitate care are sediul central stabilit într-o ţară terţă și care ar face obiectul definiţiei unei instituţii, dacă ar fi stabilită în Uniune;

87. „întreprindere-mamă dintr-o ţară terţă” înseamnă o instituţie-mamă, o societate financiară holding-mamă sau o societate financiară holding mixtă-mamă, stabilită într-o ţară terţă;

88. „procedură de rezoluţie dintr-o ţară terţă” înseamnă o măsură prevăzută de legislaţia unei ţări terţe pentru a gestiona intrarea în dificultate a unei instituţii sau a unei întreprinderi-mamă din ţara terţă respectivă care este comparabilă, din punctul de vedere al obiectivelor și al rezultatelor anticipate, cu măsurile de rezoluţie întreprinse în temeiul prezentei directive;

89. „sucursală din Uniune” înseamnă o sucursală a unei instituţii dintr-o ţară terţă, situată într-un stat membru;

90. „autoritate relevantă dintr-o ţară terţă” înseamnă o autoritate dintr-o ţară terţă care îndeplinește funcţii comparabile cu cele ale autorităţilor de rezoluţie sau ale autorităţilor competente prevăzute în prezenta directivă;

91. „mecanism de finanţare a grupului” înseamnă mecanismul sau mecanismele de finanţare ale statului membru al autorităţii de rezoluţie a grupului;

92. „tranzacţie back-to-back” înseamnă o tranzacţie încheiată între două entităţi din grup cu scopul de a transfera, în totalitate sau în parte, riscul generat de o altă tranzacţie încheiată între una dintre aceste entităţi din grup și o terţă parte;

93. „garanţie intragrup” înseamnă un contract prin care o entitate din grup garantează obligaţiile unei alte entităţi din grup faţă de o terţă parte;

94. „depozite acoperite” înseamnă depozite acoperite astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 5 din Directiva 2014/49/UE;

▼B

95. „depozite eligibile” înseamnă depozite eligibile astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2014/49/UE;

▼M5

96. „obligaţiune garantată” înseamnă o obligaţiune garantată, în sensul definiției de la articolul 3 punctul 1 din Directiva (UE) 2019/2162 a Parlamentului European și a Consiliului ([1]) sau, cu privire la un instrument care a fost emis înainte de 8 iulie 2022, o obligaţiune astfel cum este menţionată la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([2]), astfel cum se aplică la data emiterii sale;

▼B

97. „contract de garanţie financiară cu transfer de proprietate” înseamnă un contract de garanţie financiară cu transfer de proprietate astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]);

98. „acord de compensare” înseamnă un acord prin care mai multe creanţe sau obligaţii pot fi convertite într-o singură creanţă netă, inclusiv acordurile de compensare cu exigibilitate imediată în temeiul cărora, în cazul producerii unui eveniment determinat (oricum și oriunde ar fi definit acesta), scadenţa obligaţiilor părţilor este accelerată, astfel încât ele fie devin imediat exigibile, fie sunt stinse și, în orice caz, sunt convertite într-o singură creanţă netă sau înlocuite cu aceasta, inclusiv „clauza de compensare cu exigibilitate imediată” astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (n) punctul (i) din Directiva 2002/47/CE și „compensarea” astfel cum este definită la articolul 2 litera (k) din Directiva 98/26/CE;

99. „acord de compensare reciprocă” înseamnă un acord prin care două sau mai multe creanţe sau obligaţii datorate între instituţie aflată în rezoluţie și o contrapartidă pot face obiectul unei compensări reciproce;

100. „contracte financiare” înseamnă următoarele contracte și acorduri:

(a) contracte de titluri de valoare, inclusiv:

(i) contracte de cumpărare, vânzare sau împrumut de titluri de valoare, grupuri sau indici de titluri de valoare;

(ii) opţiuni pe un titlu de valoare, grup sau indice de titluri de valoare;

(iii) tranzacţii de răscumpărare sau tranzacţii de răscumpărare reversibile implicând orice astfel de titluri de valoare, grupuri sau indici de titluri de valoare;

(b) contracte pe mărfuri, inclusiv:

(i) contracte de cumpărare, vânzare sau împrumut de mărfuri, grupuri sau indici de mărfuri pentru livrări viitoare;

([1]) Directiva (UE) 2019/2162 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind emisiunea de obligaţiuni garantate și supravegherea publică a obligaţiunilor garantate și de modificare a Directivelor 2009/65/CE și 2014/59/UE (JO L 328, 18.12.2019, p. 1).

([2]) Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

([3]) Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanţie financiară (JO L 168, 27.6.2002, p. 43).

▼B

(ii) opţiuni pe o marfă, un grup sau un indice de mărfuri;

(iii) tranzacţii de răscumpărare sau tranzacţii de răscumpărare reversibile implicând orice astfel de mărfuri, grupuri sau indici de mărfuri;

(c) contractele futures și forward, inclusiv contractele (altele decât cele pe mărfuri) privind cumpărarea, vânzarea sau transferul de mărfuri sau bunuri de orice natură, de servicii, drepturi sau interese contra unui anumit preţ, la un anumit moment în viitor;

(d) contracte swap, inclusiv:

(i) swapuri și opţiuni pe rata dobânzii; acorduri pe cursul valutar la vedere sau de alt tip pe piaţa valutară; swapuri pe valută, pe indici ai titlurilor de capital sau pe titluri de capital, pe indici ai datoriei sau pe datorii, pe indici ai mărfurilor sau pe mărfuri, condiţii meteorologice; emisii sau inflaţie;

(ii) swapuri pe randamentul total, pe marja de credit sau swapuri pe riscul de credit;

(iii) orice acord sau tranzacţie similară cu unul dintre acordurile menţionate la punctele (i) sau (ii) de la prezenta literă și care face obiectul unor tranzacţionări repetate pe pieţele swapurilor sau ale instrumentelor financiare derivate;

(e) acorduri de împrumut interbancar în cazul cărora împrumutul se acordă pe o perioadă de maxim trei luni;

(f) acorduri-cadru referitoare la toate tipurile de contracte sau acorduri menţionate la literele (a)-(e);

101. „măsură de prevenire a crizelor” înseamnă exercitarea competenţelor privind eliminarea directă a deficienţelor sau a obstacolelor din calea posibilităţii de redresare în temeiul articolului 6 alineatul (6), exercitarea competenţelor de abordare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilităţii de soluţionare în temeiul articolului 17 sau al articolului 18, aplicarea unei măsuri de intervenţie timpurie în temeiul articolului 27, numirea unui administrator temporar în temeiul articolului 29 sau exercitarea competenţelor de reducere a valorii contabile sau de conversie în temeiul articolului 59;

102. „măsură de gestionare a crizelor” înseamnă o măsură de rezoluţie sau numirea unui administrator special în temeiul articolului 35 sau a unei persoane în temeiul articolului 51 alineatul (2) sau al articolului 72 alineatul (1);

103. „capacitate de redresare” înseamnă capacitatea unei instituţii de a-și restabili poziţia financiară în urma unei deteriorări semnificative;

104. „deponent” înseamnă un deponent astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 6 din Directiva 2014/49/UE;

105. „investitor” înseamnă un investitor în sensul articolului 1 punctul 4 din Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]);

106. „autoritate naţională macroprudenţială desemnată” înseamnă autoritatea însărcinată cu realizarea politicii macroprudenţiale, menţionată în recomandarea B1 din Recomandarea Comitetului european pentru risc sistemic din 22 decembrie 2011 privind mandatul autorităţilor naţionale pentru chestiuni macroprudenţiale (CERS/2011/3);

([1]) Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori (JO L 84, 26.3.1997, p. 22).

▼B

107. „microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii” înseamnă microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii astfel cum sunt definite în funcţie de criteriul cifrei anuale de afaceri la articolul 2 alineatul (1) din anexa la Recomandarea Comisiei 2003/361/CE ([1]);

108. „piaţă reglementată” înseamnă o piaţă reglementată astfel cum e definită în articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE;

▼M3

109. „cerinţa amortizorului combinat” înseamnă cerinţa amortizorului combinat astfel cum este definită la articolul 128 punctul 6 din Directiva 2013/36/UE.

▼B

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 115 pentru a preciza criteriile pentru stabilirea activităţilor, serviciilor și operaţiunilor menţionate la punctul 35 din primul paragraf, în ceea ce privește definiţia „funcţiilor critice”, precum și criteriile pentru stabilirea liniilor de activitate și a serviciilor asociate menţionate la punctul 36 din primul paragraf, în ceea ce privește definiţia „liniilor de activitate esenţiale”.

Articolul 3

Desemnarea autorităţilor responsabile cu rezoluţia

(1) Fiecare stat membru desemnează una sau, în mod excepţional, mai multe autorităţi de rezoluţie care sunt abilitate să aplice instrumentele de rezoluţie și să exercite competenţele de rezoluţie.

(2) Autoritatea de rezoluţie este o autoritate publică administrativă sau autorităţi învestite cu competenţe administrative publice.

(3) Autorităţile de rezoluţie pot fi băncile centrale, ministerele competente sau alte autorităţi publice administrative sau alte autorităţi învestite cu competenţe administrative publice. Statele membre pot prevedea, în mod excepţional, ca autoritatea de rezoluţie să fie autorităţile competente pentru supraveghere în sensul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și Directiva 2013/36/UE. Se instituie mecanisme structurale corespunzătoare pentru a se asigura independenţa operaţională și pentru a evita conflictele de interese între funcţiile de supraveghere prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și Directiva 2013/36/UE sau alte funcţii ale autorităţii relevante și funcţiile autorităţilor de rezoluţie prevăzute în prezenta directivă, fără a aduce atingere schimburilor de informaţii și cerinţelor de cooperare prevăzute la alineatul (4). Mai exact, statele membre se asigură că, în cadrul autorităţilor competente, al băncilor centrale naţionale, al ministerelor competente sau al altor autorităţi, există independenţă operaţională între funcţia de rezoluţie și funcţiile de supraveghere sau de altă natură ale autorităţii relevante.

Personalul implicat în exercitarea funcţiilor autorităţii de rezoluţie în temeiul prezentei directive este supus unor linii distincte de subordonare și este separat structural faţă de personalul ce exercită sarcini în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și al Directivei 2013/36/UE sau faţă de alte funcţii ale autorităţii relevante.

În sensul prezentului alineat, statul membru sau autoritatea de rezoluţie adoptă și publică orice reguli interne necesare, inclusiv dispoziţii privind secretul profesional și schimburile de informaţii între diferitele domenii de răspundere.

([1]) Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

▼B

(4) Statele membre impun ca autoritățile care exercită funcții de supraveghere și de rezoluție și persoanele care exercită aceste funcții în numele autorităților respective să coopereze îndeaproape la pregătirea, planificarea și aplicarea deciziilor de rezoluție, atât în cazul în care autoritatea de rezoluție și autoritatea competentă sunt entități separate, cât și în cazul în care funcțiile sunt exercitate în cadrul aceleiași entități.

(5) Fiecare stat membru desemnează un singur minister care este responsabil de exercitarea funcțiilor ministerului competent în temeiul prezentei directive.

(6) În cazul în care autoritatea de rezoluție dintr-un stat membru nu este ministerul competent, aceasta informează ministerul competent cu privire la deciziile luate în temeiul prezentei directive și, în cazul în care dreptul intern nu prevede altfel, obține aprobarea acestuia anterior aplicării deciziilor ce au un impact fiscal direct sau implicații sistemice.

(7) Deciziile luate de autoritățile competente, de autoritățile de rezoluție și de ABE în conformitate cu prezenta directivă țin seama de posibilul impact al deciziei în toate statele membre în care instituția sau grupul își desfășoară activitatea și reduc la minimum efectele negative asupra stabilității financiare și efectele socioeconomice negative în statele membre respective. Deciziile ABE respectă prevederile articolului 38 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(8) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dispun de experiența, resursele și capacitatea operațională pentru a aplica măsurile de rezoluție și că sunt în măsură să își exercite competențele cu rapiditatea și flexibilitatea necesare în vederea atingerii obiectivelor rezoluției.

(9) ABE, în cooperare cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție, se asigură că dispune de expertiză, de resursele și de capacitățile operaționale și necesare și monitorizează punerea în aplicare a alineatului (8) prin evaluări inter pares periodice.

(10) În cazul în care, în conformitate cu alineatul (1), un stat membru desemnează mai multe autorități pentru a aplica instrumentele de rezoluție și a exercita competențele de rezoluție, el transmite ABE și Comisiei o notificare de justificare și repartizează cu claritate funcțiile și responsabilitățile între aceste autorități, asigură coordonarea corespunzătoare dintre acestea și desemnează o singură autoritate drept autoritate de contact în sensul cooperării și coordonării cu autoritățile elevante din alte state membre.

(11) Statele membre informează ABE în legătură cu autoritatea națională sau autoritățile desemnate drept autorități de rezoluție și autoritate de contact și, după caz, în legătură cu funcțiile și responsabilitățile lor specifice. ABE publică lista acestor autorități de rezoluție și autorități de contact.

(12) Fără a aduce atingere articolului 85, statele membre pot limita răspunderea autorității de rezoluție, a autorității competente și a personalului respectiv al acestora în conformitate cu dreptul intern în ceea ce privește acțiunile și omisiunile în cursul exercitării funcțiilor lor în temeiul prezentei directive.

▼B

TITLUL II

PREGĂTIREA

CAPITOLUL I

Planificarea redresării și a rezoluției

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 4

Obligații simplificate pentru anumite instituții

(1) Având în vedere impactul pe care intrarea în dificultate a unei instituții l-ar putea avea asupra pieței financiare, asupra altor instituții, asupra condițiilor de finanțare și asupra economiei în general, ca urmare a naturii activității sale, a structurii acționariatului, a formei juridice, a profilului de risc, a dimensiunii și a statutului juridic sau a interconectării sale cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, a domeniului și complexității de activitate, a statutului de membru al unui SIP sau al altor sisteme de solidaritate reciprocă prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și exercitarea de servicii sau activități de investiții astfel cum se prevede la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Directiva 2014/65/UE, precum și având în vedere potențialele efecte pe care situația de dificultate și lichidarea sa ulterioară prin procedurile normale de insolvență le-ar avea, statele membre se asigură că autoritățile competente și autoritățile de rezoluție stabilesc:

(a) conținutul și detaliile planurilor de redresare și de rezoluție prevăzute la articolele 5-12;

(b) data până la care primele planuri de redresare și rezoluție sunt elaborate și frecvența pentru actualizarea acestor planuri, care poate fi inferioară celei prevăzute la articolul 5 alineatul (2), articolul 7 alineatul (5), articolul 10 alineatul (6) și articolul 13 alineatul (3);

(c) conținutul și detaliile informațiilor solicitate din partea instituțiilor în conformitate cu articolul 5 alineatul (5), articolul 11 alineatul (1) și articolul 12 alineatul (2) și în secțiunile A și B din anexă;

(d) nivelul de detaliere pentru evaluarea posibilității de soluționare prevăzut la articolele 15 și 16 și în secțiunea C din anexă;

(2) Autoritățile competente și, după caz, autoritățile de rezoluție efectuează evaluarea menționată la alineatul (1) în urma consultării, după caz, cu autoritatea națională macroprudențială.

(3) Statele membre se asigură că, în cazurile în care sunt prevăzute cerințe simplificate, autoritățile competente și, după caz, autoritățile de rezoluție pot impune în orice moment cerințe standard.

▼B

(4) Statele membre se asigură că aplicarea unor obligaţii simplificate nu afectează, în sine, competenţele autorităţii competente și, după caz, ale autorităţii de rezoluţie de a lua măsuri de prevenire a crizelor sau măsuri de gestionare a crizelor.

(5) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a preciza criteriile menţionate la alineatul (1), pentru a evalua, în conformitate cu respectivul alineat, impactul intrării în dificultate a unei instituţii asupra pieţelor financiare, asupra altor instituţii și asupra condiţiile de finanţare.

(6) Luând în considerare, după caz, experienţa dobândită în punerea în aplicare a orientărilor menţionate la alineatul (5), ABE este abilitată să elaboreze proiecte de standarde tehnice de reglementare cu scopul de a preciza criteriile menţionate la alineatul (1), pentru a evalua, în conformitate cu alineatul (1), impactul intrării în dificultate a unei instituţii asupra pieţelor financiare, asupra altor instituţii și asupra condiţiilor de finanţare.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2017.

Se conferă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de reglementare menţionate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) Autorităţile competente și autorităţile de rezoluţie informează ABE în legătură cu modul în care au aplicat dispoziţiile de la alineatele (1), (8), (9) și (10) instituţiilor aflate în propria jurisdicţie. ABE transmite un raport Parlamentului European, Consiliului și Comisiei până la 31 decembrie 2017 în legătură cu punerea în aplicare a alineatelor (1), (8), (9) și (10). În special, raportul respectiv identifică orice divergenţă existentă cu privire la punerea în aplicare la nivel naţional a alineatelor (1), (8), (9) și (10).

(8) În conformitate cu alineatele (9) și (10), statele membre se asigură că autorităţile competente și, după caz, autorităţile de rezoluţie pot deroga de la aplicarea:

(a) cerinţelor prevăzute la secţiunile 2 și 3 instituţiilor afiliate unui organism central și complet sau parţial exceptate de la aplicarea cerinţelor prudenţiale în dreptul intern în conformitate cu articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) cerinţelor prevăzute la secţiunea 2 instituţiilor care sunt membre ale unui SIP.

(9) În cazul acordării unei derogări în conformitate cu alineatul (8), statele membre:

(a) aplică cerinţele de la secţiunile 2 și 3 din prezentul capitol pe bază consolidată organismului central și instituţiilor afiliate la acesta în sensul articolului 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) impun SIP respectarea cerinţelor din secţiunea 2 în cooperare cu fiecare dintre membrii ce se bucură de o derogare.

▼B

În acest scop, în cadrul prezentului capitol secţiunile 2 și 3, orice trimitere la un grup include un organism central și instituţiile afiliate acestuia în înţelesul articolului 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și filialele acestora, iar orice trimitere la întreprinderi-mamă sau la instituţii care fac obiectul supravegherii consolidate în conformitate cu articolul 111 din Directiva 2013/36/UE include organismul central.

(10) Instituţiile supuse supravegherii directe a Băncii Centrale Europene în temeiul articolului 6 alineatul (4) din Regulamentului (UE) nr. 1024/2013 sau ce constituie o pondere importantă în sistemul financiar al unui stat membru își elaborează propriile planuri de redresare în conformitate cu secţiunea 2 din prezentul capitol și fac obiectul unor planuri de rezoluţie individualizate în conformitate cu secţiunea 3.

În sensul prezentului alineat, se consideră că activitatea unei instituţii are o pondere importantă în cadrul sistemului financiar al respectivului stat membru în cazul în care se întrunește oricare dintre condiţiile următoare:

(a) valoarea totală a activelor sale depășește 30 000 000 000 EUR; sau

(b) ponderea totalului activelor în PIB-ul statului membru în care este stabilită depășește 20 %, cu excepţia cazului în care totalul activelor este sub 5 000 000 000 EUR;

(11) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formate, modele și definiţii uniforme pentru identificarea și transmiterea de informaţii de către autorităţile competente și autorităţile de rezoluţie către ABE în sensul alineatului (7), cu respectarea deplină a principiului proporţionalităţii.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menţionate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Secţiunea 2

Planificarea redresării

Articolul 5

Planuri de redresare

(1) Statele membre se asigură că fiecare instituţie care nu este parte a unui grup supus supravegherii consolidate în temeiul articolelor 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE elaborează și menţin un plan de redresare care să prevadă măsuri ce trebuie luate de instituţie pentru restabilirea poziţiei financiare a acesteia în cazul deteriorării sale semnificative. Planurile de redresare sunt considerate a fi principii de guvernanţă în sensul articolului 74 din Directiva 2013/36/UE.

▼B

(2) Autorităţile competente se asigură că instituţiile își actualizează planurile de redresare cel puţin o dată pe an sau după orice modificare a structurii lor organizaţionale sau juridice, a activităţii sau a situaţiei lor financiare care ar putea avea un efect important asupra planurilor lor de redresare sau ar putea impune modificarea acestora. Autorităţile competente pot solicita instituţiilor să își actualizeze planurile de redresare mai frecvent.

(3) Planurile de redresare nu trebuie să se bazeze în niciun fel pe accesul sau acordarea de sprijin financiar public extraordinar.

(4) Planurile de redresare prevăd, după caz, o analiză a modului și a momentului în care instituţia poate solicita, în condiţiile prevăzute în plan, accesul la facilităţile oferite de banca centrală și identifică acele active ce pot fi folosite drept garanţii.

(5) Fără a aduce atingere articolului 4, statele membre se asigură că planurile de redresare includ informaţiile stipulate în secţiunea A din anexă. Statele membre pot impune includerea unor informaţii suplimentare în planurile de redresare.

De asemenea, planurile de redresare includ posibile măsuri care ar putea fi luate de către instituţie atunci când sunt întrunite condiţiile de la articolul 27 pentru intervenţia timpurie.

(6) Statele membre solicită ca planurile de redresare să includă condiţii și proceduri adecvate pentru a garanta punerea în aplicare în timp util a măsurilor de redresare, precum și o gamă largă de opţiuni de redresare. Statele membre solicită ca planurile de redresare să aibă în vedere o serie de scenarii de criză financiară și macroeconomică gravă, relevante pentru condiţiile specifice instituţiei, care să includă evenimente de amploare sistemică și crize specifice la nivelul persoanelor juridice individuale și la nivelul grupurilor.

(7) În strânsă consultare cu Comitetul european pentru riscul sistemic (CERS), până la 3 iulie 2015 ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 care să spcifice evantaiul de scenarii care trebuie utilizate în sensul alineatului (6) din prezentul articol.

(8) Statele membre pot prevedea ca autorităţile competente să aibă competenţa de a solicita unei instituţii să păstreze evidenţe detaliate ale contractelor financiare la care este parte.

(9) Conducerea instituţiei menţionate la alineatul (1) evaluează și aprobă planul de redresare înainte de transmiterea acestuia către autoritatea competentă.

(10) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care specifică, fără a aduce atingere articolului 4, informaţiile pe care trebuie să le conţină planul de redresare menţionat la alineatul (5) din prezentul articol.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se deleagă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de reglementare menţionate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼B

Articolul 6

Evaluarea planurilor de redresare

(1) Statele membre solicită instituţiilor care au obligaţia de a elabora planuri de redresare în temeiul articolului 5 alineatul (1) și al articolului 7 alineatul (1) să le transmită autorităţii competente spre examinare. Statele membre solicită instituţiilor să demonstreze, spre satisfacţia autorităţii competente, că planurile de redresare respective îndeplinesc criteriile de la alineatul (2).

(2) Autorităţile competente, în termen de șase luni de la prezentarea fiecărui plan și după consultarea autorităţilor competente ale statelor membre în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala respectivă, examinează planurile de redresare și evaluează măsura în care fiecare plan îndeplinește atât cerinţele prevăzute la articolul 5, cât și următoarele criterii:

(a) în mod rezonabil, este probabil ca punerea în aplicare a măsurilor propuse în aceste planuri să păstreze sau să restabilească viabilitatea și poziţia financiară a instituţiei sau a grupului, ţinând seama de măsurile pregătitoare pe care instituţia le-a luat sau a planificat să le ia;

(b) în mod rezonabil, este probabil ca planul și opţiunile specifice din cadrul acestuia să fie puse în aplicare în mod rapid și eficient în situaţii de criză financiară, evitând pe cât posibil vreun efect negativ semnificativ asupra sistemului financiar, inclusiv în scenariile care ar determina și alte instituţii să pună în aplicare planuri de redresare în aceeași perioadă.

(3) La evaluarea caracterului adecvat al planurilor de redresare, autoritatea competentă ţine seama de caracterul adecvat al structurii de capital și de finanţare a instituţiei pentru nivelul de complexitate a structurii organizatorice și profilul de risc ale instituţiei.

(4) Autoritatea competentă transmite planul de redresare autorităţii de rezoluţie. Autoritatea de rezoluţie poate examina planul de redresare pentru a identifica dacă acesta conţine măsuri care ar putea avea un impact negativ asupra posibilităţii de soluţionare a instituţiei și poate face recomandări autorităţii competente cu privire la aceste aspecte.

(5) În cazul în care autoritatea competentă apreciază că planul de redresare prezintă deficienţe majore sau că există obstacole majore în calea punerii sale în aplicare, aceasta informează instituţia sau întreprinderea-mamă a grupului în legătură cu rezultatul evaluării sale și îi solicită instituţiei să prezinte, în termen de două luni, ce poate fi prelungit cu o lună cu acordul autorităţii, un plan revizuit, indicând modul în care aceste deficienţe sau obstacole au fost abordate.

Înainte de a solicita unei instituţii să depună din nou un plan de redresare, autoritatea competentă oferă instituţiei posibilitatea prezentării opiniei sale cu privire la respectiva cerinţă.

În cazul în care autoritatea competentă nu consideră că deficienţele și obstacolele au fost abordate în mod corespunzător în planul revizuit, aceasta poate impune instituţiei să aducă planului anumite modificări.

▼B

(6) În cazul în care instituţia nu prezintă un plan de redresare revizuit sau autoritatea competentă stabileşte că planul de redresare revizuit nu soluţionează în mod adecvat deficienţele sau obstacolele potenţiale identificate în cadrul evaluării iniţiale şi că nu este posibil să se soluţioneze în mod adecvat deficienţele sau obstacolele prin impunerea unor modificări punctuale ale planului, autoritatea competentă solicită instituţiei să identifice într-un orizont de timp rezonabil modificările pe care le poate aduce activităţii sale economice pentru a soluţiona respectivele deficienţe sau obstacole din calea punerii în aplicare a planului de redresare.

În cazul în care instituţia nu identifică astfel de modificări în orizontul de timp stabilit de autoritatea competentă sau în cazul în care autoritatea competentă estimează că acţiunile propuse de instituţie nu ar soluţiona în mod adecvat deficienţele sau obstacolele, autoritatea competentă poate impune instituţiei să ia orice măsuri pe care le consideră necesare și proporţionale, ţinând seama de gravitatea deficienţelor sau obstacolelor și de efectul măsurilor respective asupra activităţii economice a instituţiei.

Autoritatea competentă poate solicita instituţiei, fără a aduce atingere articolului 104 din Directiva 2013/36/UE, următoarele:

(a) reducerea profilului de risc al instituţiei, inclusiv al riscului de lichiditate;

(b) aplicarea de măsuri de recapitalizare în timp util;

(c) revizuirea strategiei și structurii instituţiei;

(d) efectuarea de modificări în strategia de finanţare, pentru îmbunătăţirea rezilienţei liniilor de activitate esenţiale și a funcţiilor critice;

(e) efectuarea de modificări în structura de guvernanţă a instituţiei.

Lista de măsuri menţionată în prezentul alineat nu împiedică statele membre să autorizeze autorităţile competente să ia măsuri suplimentare în temeiul dreptului intern.

(7) Atunci când o autoritate competentă solicită unei instituţii să ia măsuri în conformitate cu alineatul (6), decizia sa cu privire la aceste măsuri este justificată și proporţională.

Decizia se notifică în scris instituţiei și se supune dreptului la recurs.

(8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, precizând criteriile minime pe care autoritatea competentă trebuie să le examineze în vederea evaluării menţionate la alineatul (2) din prezentul articol și la articolul 8 alineatul (1).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se deleagă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de reglementare menţionate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼B

Articolul 7

Planuri de redresare a grupului

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile-mamă din Uniune elaborează și înaintează supraveghetorului consolidant un plan de redresare a grupului. Planurile de redresare a grupului constau într-un plan de redresare destinat grupului în ansamblul său, în frunte cu întreprinderea-mamă din Uniune. Planul de redresare a grupului identifică măsuri a căror implementare poate fi necesară la nivelul întreprinderii-mamă din Uniune și la nivelul fiecărei filiale în parte.

(2) În conformitate cu articolul 8, autorităţile competente pot solicita filialelor să elaboreze și să înainteze planuri de redresare pe bază individuală.

(3) Supraveghetorul consolidant, cu condiţia instituirii cerinţelor de confidenţialitate prevăzute în prezenta directivă, transmite planurile de redresare a grupului:

(a) autorităţilor competente elevante menţionate la articolele 115 și 116 din Directiva 2013/36/UE;

(b) autorităţilor competente ale statelor membre în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala respectivă;

(c) autorităţii de rezoluţie a grupului; și

(d) autorităţilor de rezoluţie ale filialelor.

(4) Planul de redresare a grupului urmărește stabilizarea grupului în ansamblu sau stabilizarea unei instituţii din grup, atunci când aceasta se află în criză, astfel încât să soluţioneze sau să elimine cauzele dificultăţii și să restabilească poziţia financiară a grupului sau a instituţiei în cauză, ţinând seama în același timp de poziţia financiară a altor entităţi ale grupului.

Planul de redresare a grupului include dispoziţii menite să asigure coordonarea și consecvenţa măsurilor care se iau la nivelul întreprinderii-mamă din Uniune, la nivelul entităţilor menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d), precum și a măsurilor care se iau la nivelul filialelor și, după caz, în conformitate cu Directiva 2013/36/UE la nivelul sucursalelor semnificative.

(5) Planul de redresare a grupului și orice plan elaborat pentru o filială individuală include elementele menţionate la articolul 5. Planurile respective includ, după caz, dispoziţii privind un sprijin financiar intragrup, adoptat în conformitate cu un acord privind sprijinul financiar intragrup încheiat în temeiul prevederilor capitolului III.

(6) Planurile de redresare a grupului includ o serie de opţiuni de redresare, stabilind măsuri vizând soluţionarea scenariilor menţionate la articolul 5 alineatul (6).

În cazul fiecărui scenariu, planul de redresare a grupului identifică eventualele obstacole aflate în calea punerii în aplicare a măsurilor de redresare în cadrul grupului, inclusiv la nivelul entităţilor individuale prevăzute în plan, și eventualele obstacole majore de natură juridică sau practică aflate în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor ori activelor în cadrul grupului.

▼B

(7) Organul de conducere al entității ce elaborează planul de redresare al grupului în temeiul alineatului (1) evaluează și aprobă planul de redresare a grupului înainte de prezentarea acestuia către supraveghetorul consolidant.

Articolul 8

Evaluarea planurilor de redresare a grupurilor

(1) Supraveghetorul consolidant, împreună cu autoritățile competente ale filialelor, în urma unei consultări cu autoritățile competente menționate la articolul 116 din Directiva 2013/36/UE și cu autoritățile competente ale sucursalelor semnificative în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, examinează planul de redresare a grupului și evaluează măsura în care acesta îndeplinește cerințele și criteriile prevăzute la articolele 6 și 7. Această evaluare se efectuează în conformitate cu procedurile stabilite la articolul 6 și cu prezentul articol și ține seama de impactul potențial al măsurilor de redresare asupra stabilității financiare în toate statele membre în care grupul operează.

(2) Supraveghetorul consolidant și autoritățile competente ale filialelor depun toate eforturile să ajungă la o decizie comună cu privire la:

(a) examinarea și evaluarea planului de redresare a grupului;

(b) elaborarea sau nu a unui plan de redresare pe bază individuală pentru instituțiile care fac parte din grup; și

(c) aplicarea măsurilor menționate la articolul 6 alineatele (5) și (6).

Părțile depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună în termen de patru luni de la data transmiterii de către supraveghetorul consolidant a planului de redresare a grupului, în conformitate cu articolul 7 alineatul (3).

ABE poate, la cererea unei autorități competente, să acorde asistență autorităților competente, pentru obținerea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) În absența unei decizii comune luate de autoritățile competente, în termen de patru luni de la data transmiterii, cu privire la examinarea și evaluarea planului de redresare a grupului sau la orice măsuri pe care întreprinderea-mamă din Uniune are obligația să le ia în conformitate cu articolul 6 alineatele (5) și (6), supraveghetorul consolidant ia propria decizie în ceea ce privește aceste chestiuni. Supraveghetorul consolidant adoptă decizia ținând cont de opiniile și rezervele celorlalte autorități competente, exprimate în termenul de patru luni. Supraveghetorul consolidant notifică decizia întreprinderii-mamă din Uniune și celorlalte autorități competente.

Dacă, până la finalul respectivei perioade de patru luni, oricare dintre autoritățile competente menționate la alineatul (2) a adus în atenția ABE o problemă menționată la alineatul (7), în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, supraveghetorul consolidant își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia supraveghetorului consolidant.

▼B

(4) În absența unei decizii comune între autoritățile competente în termen de patru luni de la data transmiterii, cu privire la:

(a) elaborarea sau nu a unui plan de redresare pe bază individuală pentru instituțiile aflate sub jurisdicția sa; sau

(b) aplicarea la nivel de filială a măsurilor menționate la articolul 6 alineatele (5) și (6);

fiecare autoritate competentă ia propria sa decizie cu privire la acest aspect.

Dacă, până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile competente implicate a adus în atenția ABE o problemă menționată la alineatul (7), în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea competentă a filialei își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității competente responsabile pentru filială la nivel individual.

(5) Celelalte autorități competente între care nu există un dezacord în conformitate cu alineatul (4) pot ajunge la o decizie comună privind planul de redresare a grupului care acoperă entitățile din grup aflate sub jurisdicțiile lor.

(6) Decizia comună menționată la alineatul (2) sau (5), precum și deciziile adoptate de autoritățile competente în absența deciziei comune menționate la alineatele (3) și (4) sunt recunoscute ca fiind definitive și sunt aplicate de către autoritățile competente din statele membre în cauză.

(7) La solicitarea unei autorități competente în conformitate cu alineatul (3) sau (4), ABE poate doar să acorde asistență autorităților competente pentru ajungerea la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 referitor la evaluarea planurilor de redresare și la punerea în aplicare a măsurilor prevăzute la articolul 6 alineatul (6) literele (a), (b) și (d).

Articolul 9

Indicatorii planului de redresare

(1) În sensul articolelor 5-8, autoritățile competente solicită ca fiecare plan de redresare să includă un cadru de indicatori, stabilit de instituție, care identifică etapele în care pot fi luate măsurile corespunzătoare menționate în plan. Acești indicatori sunt agreați de către autoritățile competente atunci când evaluează planurile de redresare în conformitate cu articolele 6 și 8. Indicatorii pot fi calitativi sau cantitativi în ceea ce privește poziția financiară a instituției, și pot fi monitorizați cu ușurință. Autoritățile competente se asigură că instituțiile pun în aplicare dispoziții adecvate pentru monitorizarea periodică a indicatorilor.

Fără a aduce atingere primului paragraf, o instituție poate:

(a) să ia măsuri pe baza planului său de redresare în cazul în care indicatorul relevant nu a fost respectat, însă numai atunci când conducerea instituției consideră că acest lucru este adecvat în condițiile date; sau

▼B

(b) să nu ia o astfel de măsură în cazul în care conducerea instituției consideră că acest lucru nu este adecvat în condițiile date.

Decizia de a lua o măsură prevăzută în planul de redresare sau decizia de a nu lua o astfel de măsură este notificată fără întârziere autorității competente.

(2) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică lista minimă a indicatorilor calitativi și cantitativi menționați la alineatul (1).

Secțiunea 3

Planificarea rezoluției

Articolul 10

Planuri de rezoluție

(1) Autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității competente, precum și după consultarea cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, elaborează un plan de rezoluție pentru fiecare instituție care nu face parte dintr-un grup supus supravegherii consolidate în conformitate cu articolele 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE. Planul de rezoluție prevede măsurile de rezoluție pe care autoritatea de rezoluție ar putea să le întreprindă atunci când instituția îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. Informațiile prevăzute la alineatul (7) litera (a) se comunică instituției în cauză.

(2) În elaborarea planului de rezoluție, autoritatea de rezoluție identifică obstacolele majore în calea posibilității de soluționare și, dacă este necesar și proporționat, prevede măsuri relevante pentru soluționarea respectivelor obstacole în conformitate cu capitolul II din prezentul titlu.

(3) Planul de rezoluție ia în considerare scenarii relevante, prevăzând inclusiv posibilitatea ca intrarea în dificultate să se datoreze unor circumstanțe particulare și individuale sau să survină pe fondul unei instabilități financiare extinse sau al unor evenimente sistemice. Planul de rezoluție nu trebuie să se bazeze pe niciuna dintre următoarele:

(a) orice sprijin financiar public extraordinar pe lângă utilizarea mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;

(b) orice asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale; sau

(c) orice asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale furnizată cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard.

(4) Planul de rezoluție include o analiză a modului și a momentului în care instituția poate solicita, în condițiile prevăzute în plan, accesul la facilitățile oferite de banca centrală și identifică acele active ce pot fi folosite drept garanții.

▼B

(5) Autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor să le ofere asistență la elaborarea și actualizarea planurilor.

(6) Planul de rezoluție al instituției este reexaminat și, după caz, actualizat cel puțin o dată pe an și după orice modificare importantă a structurii organizaționale sau juridice, a activității economice sau a poziției financiare a instituției care ar putea avea un efect semnificativ asupra eficacității respectivului plan sau care ar impune o modificare a planului de rezoluție.

În scopul examinării sau actualizării planurilor de rezoluție în conformitate cu primul paragraf, instituțiile și autoritățile competente comunică prompt autorităților de rezoluție orice modificare care impune o astfel de examinare sau actualizare a planului.

▼M3

Reexaminarea menționată la primul paragraf de la prezentul alineat se realizează după punerea în aplicare a măsurilor de rezoluție sau după exercitarea competențelor menționate la articolul 59.

La stabilirea termenelor menționate la alineatul (7) literele (o) și (p) din prezentul articol în circumstanțele menționate la al treilea paragraf de la prezentul alineat, autoritatea de rezoluție ia în considerare termenul pentru a se conforma cerinței menționate la articolul 104b din Directiva 2013/36/UE.

▼B

(7) Fără a aduce atingere articolului 4, planul de rezoluție stabilește opțiuni de aplicare asupra instituției a instrumentelor și competențelor de rezoluție menționate în titlul IV. Acesta cuprinde, cuantificat de câte ori este necesar și posibil:

(a) un rezumat al elementelor-cheie ale planului;

(b) un rezumat al modificărilor importante survenite în cadrul instituției ulterior transmiterii ultimelor informații referitoare la rezoluție;

(c) o demonstrație a modului în care funcțiile critice și liniile de activitate esențiale ar putea fi separate de alte funcții, din punct de vedere juridic și economic, în măsura necesară asigurării continuității acestora în cazul intrării în dificultate a instituției;

(d) o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului;

(e) o descriere detaliată a evaluării posibilităților de soluționare, efectuată în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol și articolul 15;

(f) o descriere a tuturor măsurilor necesare conform articolului 17 pentru a aborda sau înlătura obstacolele din calea posibilităților de soluționare, identificate în urma evaluării efectuate în conformitate cu articolul 15;

(g) o descriere a proceselor de stabilire a valorii și tranzacționabilității funcțiilor critice, a liniilor de activitate esențiale și a activelor instituției;

(h) o descriere detaliată a măsurilor destinate garantării faptului că informațiile solicitate în conformitate cu articolul 11 sunt actualizate și puse la dispoziția autorităților de rezoluție în orice moment;

(i) explicarea, de către autoritatea de rezoluție, a modului în care pot fi finanțate opțiunile de rezoluție fără recurgerea la oricare dintre următoarele:

(i) niciun fel de sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;

▼B

(ii) asistenţă privind lichiditatea în situaţii de urgenţă din partea băncii centrale; sau

(iii) asistenţă privind lichiditatea din partea băncii centrale furnizată cu garanţii, rate ale dobânzilor sau durate non-standard;

(j) o descriere detaliată a diferitelor strategii de rezoluţie care ar putea fi aplicate, în funcţie de diferitele scenarii posibile și termenele aplicabile;

(k) o descriere a interdependenţelor critice;

(l) o descriere a opţiunilor care ar permite menţinerea accesului la serviciile de plăți și de compensare și o evaluare a portabilităţii poziţiilor clientului;

(m) o analiză a impactului planului asupra angajaţilor instituţiei, inclusiv o evaluare a oricăror costuri asociate și o descriere a procedurilor vizate pentru consultarea personalului în cursul procesului de rezoluţie, ţinând seama de sistemele naţionale de dialog cu partenerii sociali, după caz;

(n) un plan de comunicare cu mass-media și cu publicul;

▼M3

(o) cerinţele menţionate la articolele 45e și 45f, precum și un termen pentru a ajunge la nivelul respectiv, în conformitate cu articolul 45m;

(p) în cazul în care autoritatea de rezoluţie aplică articolul 45b alineatul (4), (5) sau (7), un calendar pentru asigurarea conformităţii de către entitatea de rezoluţie, în conformitate cu articolul 45m;

▼B

(q) o descriere a operaţiunilor și a sistemelor esenţiale pentru a menţine funcţionarea continuă a proceselor operaţionale ale instituţiei;

(r) după caz, orice opinie exprimată de instituţie cu privire la planul de rezoluţie.

(8) Statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie au competenţa de a solicita unei instituţii și unei entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) să păstreze o evidenţă detaliată a contractelor financiare la care aceasta este parte. Autoritatea de rezoluţie poate specifica un termen în care instituţia sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) trebuie să furnizeze respectivele evidenţe. Același termen se aplică tuturor instituţiilor și tuturor entităţilor menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) aflate sub jurisdicţia sa. Autoritatea de rezoluţie poate decide să stabilească termene diferite pentru diferitele tipuri de contracte financiare menţionate la articolul 2 punctul 100. Prezentul alineat nu aduce atingere competenţelor de colectare a informaţiilor ale autorităţii competente.

▼C1

(9) ABE, după consultarea cu CERS, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare detaliate, specificând conţinutul planului de rezoluţie.

▼B

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 11

Informații de furnizat pentru planurile de rezoluție și cooperarea din partea instituției

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a solicita instituțiilor:

(a) să coopereze atât cât este necesar la elaborarea planurilor de rezoluție;

(b) să furnizeze, fie direct, fie prin intermediul autorității competente, toate informațiile necesare elaborării și punerii în aplicare a planurilor de rezoluție.

Mai exact, autoritățile de rezoluție au competența de a solicita, printre altele, informațiile și analiza menționate în secțiunea B din anexă.

(2) Autoritățile competente din statele membre relevante cooperează cu autoritățile de rezoluție pentru a verifica în ce măsură informațiile menționate la alineatul (1) sunt deja disponibile, în întregime sau în parte. În cazul în care ele sunt disponibile, autoritățile competente furnizează aceste informații autorităților de rezoluție.

(3) ABE elaborează proiectele de standarde tehnice pentru a specifica procedurile de punere în aplicare referitoare la proceduri și un set minim de formulare și modele tip pentru furnizarea informațiilor în temeiul prezentului articol.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 12

Planuri de rezoluție a grupului

▼M3

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție ale grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor și în urma consultării autorităților de rezoluție ale sucursalelor semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala de importanță semnificativă, elaborează planul de rezoluție a grupului. Acest plan de rezoluție a grupului identifică măsurile care se impun în ceea ce privește:

(a) întreprinderea-mamă din Uniune;

(b) filialele care fac parte din grup și sunt stabilite în Uniune;

(c) entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d); și

(d) sub rezerva titlului VI, filialele care fac parte din grup și sunt situate în afara Uniunii.

▼M3

În conformitate cu măsurile menţionate la primul paragraf, planul de rezoluţie identifică pentru fiecare grup entităţile de rezoluţie și grupurile de rezoluţie.

▼B

(2) Planul de rezoluţie a grupului trebuie să fie elaborat pe baza informaţiilor furnizate în conformitate cu articolul 11.

(3) Planul de rezoluţie a grupului:

▼M3

(a) stabilește măsurile de rezoluţie care urmează a fi luate de entităţile de rezoluţie în scenariile menţionate la articolul 10 alineatul (3) și implicaţiile acestor măsuri de rezoluţie pentru celelalte entităţi din grup menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), întreprinderea-mamă și instituţiile filiale;

(aa) în cazul în care un grup este format din mai multe grupuri de rezoluţie, stabilește măsurile de rezoluţie care urmează a fi luate în cazul entităţilor de rezoluţie din cadrul fiecărui grup de rezoluţie și efectele acestor măsuri asupra:

(i) altor entităţi din grup care fac parte din același grup de rezoluţie;

(ii) altor grupuri de rezoluţie;

(b) examinează în ce măsură instrumentele de rezoluţie ar putea fi aplicate și competenţele de rezoluţie exercitate, în ceea ce privește entităţile de rezoluţie stabilite în Uniune în mod coordonat, inclusiv măsurile care vizează facilitarea achiziţionării, de către un terţ din grup în ansamblul său, a unor linii de activitate separate sau a unor activităţi desfășurate de mai multe entităţi din grup, sau în cazul anumitor entităţi din grup sau al anumitor grupuri de rezoluţie și identifică eventualele obstacole din calea unei rezoluţii coordonate;

▼B

(c) în cazul grupurilor care conţin entităţi constituite în ţări terţe, identifică modalităţile adecvate de cooperare și de coordonare cu autorităţile relevante ale respectivelor ţări terţe și implicaţiile pentru rezoluţia în cadrul Uniunii.

(d) identifică măsurile necesare, inclusiv separarea din punct de vedere juridic și economic a anumitor funcţii sau liniile de activitate, pentru a facilita rezoluţia grupului, atunci când sunt îndeplinite condiţiile de declanșare a procedurii de rezoluţie;

▼M3

(e) stabilește măsuri suplimentare, care nu sunt prevăzute în prezenta directivă, pe care autorităţile de rezoluţie relevante intenţionează să le ia în cazul entităţilor din cadrul fiecărui grup de rezoluţie;

▼B

(f) identifică modul în care ar putea fi finanţate măsurile de rezoluţie a grupului și în cazul în care ar fi necesare mecanisme de finanţare, definește principii de partajare a responsabilităţii pentru respectiva finanţare între surse de finanţare din diferite state membre. Planul nu trebuie să se bazeze pe niciuna dintre următoarele:

(i) orice fel de sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanţare instituite în conformitate cu articolul 100;

▼B

(ii) orice asistenţă privind lichiditatea în situaţii de urgenţă din partea băncii centrale; sau

(iii) orice asistenţă privind lichiditatea din partea băncii centrale funizată cu garanţii, rate ale dobânzilor sau durate non-standard.

Principiile respective sunt definite pe baza unor criterii echitabile și echilibrate și iau în considerare în special articolul 107 alineatul (5) și impactul asupra stabilităţii financiare în toate statele membre vizate.

(4) Evaluarea posibilităţilor de soluţionare a grupului în temeiul articolului 16 se realizează concomitent cu elaborarea și actualizarea planului de rezoluţie a grupului în conformitate cu prezentul articol. În planul de rezoluţie a grupului se include o descriere detaliată a evaluării posibilităţilor de soluţionare, efectuată în conformitate cu articolul 16.

(5) Planul de rezoluţie a grupului nu are un impact disproporţionat asupra niciunui stat membru.

▼C1

(6) ABE, după consultarea cu CERS, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, specificând conţinutul planului de rezoluţie, ţinând cont de diversitatea modelelor de afaceri ale grupurilor de pe piaţa internă.

▼B

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se deleagă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de reglementare menţionate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 13

Cerinţe și proceduri pentru planurile de rezoluţie a grupurilor

(1) Întreprinderile-mamă din Uniune transmit informaţiile care pot fi solicitate în conformitate cu articolul 11 către autoritatea de rezoluţie a grupului. Aceste informaţii se referă la întreprinderea-mamă din Uniune, și, conform solicitării, la fiecare dintre entităţile care fac parte din grup, inclusiv cele menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d).

Cu condiţia instituirii cerinţelor de confidenţialitate prevăzute de prezenta directivă, autoritatea de rezoluţie a grupului transmite informaţiile menţionate în prezentul alineat către:

(a) ABE;

(b) autorităţile de rezoluţie ale filialelor;

(c) autorităţile de rezoluţie ale jurisdicţiilor în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala semnificativă;

(d) autorităţilor competente relevante menţionate la articolele 115 și 116 din Directiva 2013/36/UE; și

▼B

(e) autoritățile de rezoluție ale statelor membre în care sunt stabilite entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d).

Informațiile furnizate de autoritatea de rezoluție a grupului autorităților de rezoluție și autorităților competente ale filialelor, autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative și autorităților competente relevante menționate la articolele 115 și 116 din Directiva 2013/36/UE, includ cel puțin toate informațiile relevante pentru filială sau pentru sucursala semnificativă. Informațiile furnizate ABE cuprind toate informațiile relevante pentru rolul ABE referitor la planurile de rezoluție a grupului. În cazul informațiilor referitoare la filiale din țări terțe, autoritatea de rezoluție la nivel de grup nu are obligația de a le transmite fără consimțământul autorității de supraveghere sau al autorității de rezoluție relevante din țara terță respectivă.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție a grupurilor, acționând împreună cu autoritățile de rezoluție menționate la alineatul (1) al doilea paragraf din prezentul articol, elaborează și actualizează planurile de rezoluție a grupurilor, în cadrul colegiilor de rezoluție și după consultarea cu autoritățile competente relevante, inclusiv cu autoritățile competente din jurisdicțiile statelor membre în care sunt situate sucursale de importanță semnificativă. Autoritățile de rezoluție a grupului pot, cu condiția să îndeplinească cerințele de confidențialitate stabilite la articolul 98 din prezenta directivă, să ia inițiativa de a implica în elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție a grupului autorități de rezoluție din țări terțe în ale căror jurisdicții grupul a înființat filiale, holdinguri financiare sau sucursale semnificative în sensul articolului 51 din Directiva 2013/36/UE.

(3) Statele membre se asigură că planurile de rezoluție a grupului sunt reexaminate și, după caz, actualizate, cel puțin o dată pe an, precum și după orice modificare a structurii juridice sau organizaționale, a activității economice sau a poziției financiare a grupului, inclusiv a oricărei entități din grup, care ar putea avea un efect major asupra planului sau ar necesita modificarea sa.

(4) Adoptarea planului de rezoluție a grupului ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție a grupului și a autorităților de rezoluție ale filialelor.

▼M3

În cazul în care un grup este format din mai multe grupuri de rezoluție, planificarea măsurilor de rezoluție menționate la articolul 12 alineatul (3) litera (aa) se include într-o decizie comună, astfel cum se menționează la primul paragraf de la prezentul alineat.

▼B

Aceste autorități de rezoluție iau o decizie comună în termen de patru luni de la data transmiterii de către autoritatea de rezoluție a grupului a informațiilor menționate la alineatul (1) al doilea paragraf.

ABE poate, la cererea unei autorități competente, acorda asistență autorităților de rezoluție, în vederea ajungerii la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, autoritatea de rezoluție a grupului ia propria decizie cu privire la planul de rezoluție a grupului. Decizia este temeinic motivată și ia în considerare avizele și rezervele altor autorități de rezoluție. Decizia se transmite întreprinderii-mamă din Uniune de către autoritate de rezoluție a grupului.

▼B

Sub rezerva alineatului (9) din prezentul articol, dacă până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autorităţile de rezoluţie aduce problema în atenţia ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluţie a grupului își amână decizia și așteaptă orice decizie care poate fi luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menţionat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înţelesul regulamentului menţionat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenţia ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absenţa unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorităţii de rezoluţie a grupului.

(6) ►M3 În absenţa unei decizii comune a autorităţilor de rezoluţie în termen de patru luni, fiecare autoritate de rezoluţie responsabilă pentru o filială care nu este de acord cu planul de rezoluţie a grupului ia propria sa decizie și, după caz, identifică entitatea de rezoluţie și elaborează și păstrează la zi un plan de rezoluţie pentru grupul de rezoluţie format din entităţile aflate în jurisdicţia sa. Fiecare dintre deciziile individuale ale autorităţilor de rezoluţie care și-au exprimat dezacordul este motivată temeinic, prezintă motivele dezacordului cu planul de rezoluţie a grupului care a fost propus și ia în considerare avizele și rezervele celorlalte autorităţi de rezoluţie și ale autorităţilor competente. Fiecare autoritate de rezoluţie notifică decizia sa celorlalţi membri ai colegiului de rezoluţie. ◄

Sub rezerva alineatului (9) din prezentul articol, dacă până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autorităţile de rezoluţie aduce problema în atenţia ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluţie în cauză își amână decizia și așteaptă orice decizie care poate fi luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menţionat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înţelesul regulamentului menţionat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenţia ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absenţa unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorităţii de rezoluţie a filialei.

(7) Celelalte autorităţi de rezoluţie între care nu există un dezacord în conformitate cu alineatul (6) pot ajunge la o decizie comună privind planul de rezoluţie a grupului care acoperă entităţile din grup aflate sub jurisdicţiile lor.

(8) Deciziile comune menţionate la alineatele (4) și (7), precum și deciziile adoptate de autorităţile de rezoluţie în absenţa deciziei comune menţionate la alineatele (5) și (6) sunt recunoscute ca fiind definitive și sunt aplicate de către celelalte autorităţi de rezoluţie vizate.

(9) În conformitate cu alineatele (5) și (6) din prezentul articol, la cererea unei autorităţi de rezoluţie, ABE poate acorda asistenţă autorităţilor de rezoluţie în vederea ajungerii la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu excepţia cazului în care oricare dintre autorităţile de rezoluţie vizate evaluează că aspectul care face obiectul dezacordului poate afecta în orice mod responsabilităţile fiscale ale statului său membru.

▼B

(10) În cazul în care sunt luate decizii comune în temeiul alineatelor (4) și (7) și în cazul în care o autoritate de rezoluţie consideră, în temeiul alineatului (9), că motivul dezacordului privind planurile de rezoluţie a grupului aduce atingere responsabilităţilor fiscale ale statului său membru, aceasta procedează la o reevaluare a planului de rezoluţie a grupului, inclusiv cerinţa minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile.

Articolul 14

Transmiterea planurilor de rezoluţie către autorităţile competente

(1) Autoritatea de rezoluţie transmite autorităţilor competente relevante planurile de rezoluţie și orice modificări aduse acestora.

(2) Autoritatea de rezoluţie a grupului transmite autorităţilor competente relevante planurile de rezoluţie a grupurilor și orice modificări aduse acestora.

CAPITOLUL II

Posibilităţile de soluţionare

Articolul 15

Evaluarea posibilităţilor de soluţionare în cazul instituţiilor

(1) Statele membre se asigură că autoritatea de rezoluţie, după consultarea cu autoritatea competentă și cu autorităţile de rezoluţie din jurisdicţiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursalele semnificative, evaluează măsura în care o instituţie ce nu face parte din grup poate face obiectul unei rezoluţii, fără să se bazeze pe niciuna din următoarele:

(a) orice fel de sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanţare instituite în conformitate cu articolul 100;

(b) orice asistenţă privind lichiditatea în situaţii de urgenţă din partea băncii centrale;

(c) orice asistenţă privind lichiditatea din partea băncii centrale oferit cu garanţii, dobânzi sau durate non-standard.

Se consideră că rezoluţia unei instituţii este posibilă dacă autoritatea de consideră fezabil și credibil, fie să lichideze instituţia prin procedura obișnuită de insolvenţă, fie să declanșeze procedura de rezoluţie, aplicând instituţiei diferitele instrumente și competenţe de rezoluţie evitând pe cât posibil orice efect negativ semnificativ asupra sistemului

▼B

financiar al statului membru în care este stabilită instituţia, al altor state membre sau al Uniunii, inclusiv în caz de instabilitate financiară mai extinsă sau de evenimente la scara întregului sistem, cu scopul de a asigura continuitatea funcţiilor critice desfășurate de instituţie. Autorităţile de rezoluţie notifică ABE în timp util ori de câte ori se consideră că rezoluţia unei instituţii nu este posibilă.

(2) Pentru a evalua posibilităţile de soluţionare menţionate la alineatul (1), autoritatea de rezoluţie examinează cel puţin elementele menţionate în secţiunea C din anexă.

(3) Evaluarea posibilităţilor de soluţionare în temeiul prezentului articol este efectuată de autoritatea de rezoluţie concomitent cu elaborarea și actualizarea planului de rezoluţie în conformitate cu articolul 10, și totodată în scopul elaborării și actualizării planului.

(4) ABE, după consultarea CERS, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, specificând criteriile și procesele care trebuie examinate în vederea evaluării posibilităţilor de soluţionare a instituţiilor sau a grupurilor menţionate la alineatul (2) din prezentul articol și la articolul 16.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de reglementare menţionate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 16

Evaluarea posibilităţilor de soluţionare în cazul grupurilor

(1) Statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie a grupului, împreună cu autorităţile de rezoluţie a filialelor, după consultarea cu supraveghetorul consolidant și cu autorităţile competente ale filialelor respective, precum și autorităţile de rezoluţie din jurisdicţiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursalele semnificative, evaluează măsura în care un grup poate face obiectul unei proceduri de rezoluţie, fără să se bazeze pe niciuna din următoarele:

(a) orice sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanţare instituite în conformitate cu articolul 100;

(b) orice asistenţă privind lichiditatea în situaţii de urgenţă din partea băncii centrale;

(c) orice asistenţă privind lichiditatea din partea băncii centrale furnizată cu garanţii, dobânzi sau durate non-standard.

▼M3

Se consideră că rezoluţia unui grup este posibilă dacă autorităţile de rezoluţie consideră că este fezabil și credibil fie să lichideze entităţile din grup prin procedura obișnuită de insolvenţă, fie să declanșeze procedura de rezoluţie a grupului aplicând instrumente și exercitând competenţe de rezoluţie, în privinţa entităţilor din grup care fac obiectul rezoluţiei, evitând totodată, pe cât posibil, orice consecinţă negativă semnificativă asupra sistemelor financiare ale statelor membre în care se situează entităţile sau filialele din grup, ale altor state membre sau ale Uniunii, inclusiv instabilitate financiară mai extinsă sau de evenimente la scara întregului sistem, cu scopul de a asigura continuitatea funcţiilor critice îndeplinite de acele entităţi din grup, atunci când acestea pot fi separate cu ușurinţă în timp util sau prin alte mijloace.

▼M3

Autoritățile de rezoluție ale grupului notifică ABE în timp util dacă acestea consideră că rezoluția unui grup nu este posibilă.

▼B

Evaluarea posibilităților de soluționare a unui grup este luată în considerare în cadrul colegiilor de rezoluție menționate la articolul 88.

(2) Pentru a evalua posibilitățile de soluționare a grupului, autoritățile de rezoluție examinează cel puțin elementele menționate în secțiunea C din anexă.

(3) Evaluarea posibilităților de soluționare a grupului în temeiul prezentului articol se realizează concomitent cu și în scopul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție a grupului în conformitate cu articolul 12. Evaluarea se realizează în cadrul procedurilor de luare a deciziilor prevăzute la articolul 13.

▼M3

(4) Statele membre se asigură că, în cazul în care un grup este format din mai multe grupuri de rezoluție, autoritățile menționate la alineatul (1) evaluează posibilitatea de soluționare a fiecărui grup de rezoluție în conformitate cu prezentul articol.

Evaluarea menționată la primul paragraf de la prezentul alineat se efectuează în plus față de evaluarea posibilității de soluționare a grupului în ansamblul său și se efectuează în cadrul procedurii decizionale prevăzute la articolul 13.

Articolul 16a

Competența de a interzice anumite distribuiri

(1) În cazul în care o entitate se află în situația în care respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare în plus față de fiecare dintre cerințele menționate la articolul 141a alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Directiva 2013/36/UE, însă nu respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare în plus față de cerințele menționate la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, atunci când sunt calculate în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă, autoritatea de rezoluție a entității respective are competența, în conformitate cu alineatele (2) și (3) de la prezentul articol, de a interzice entității să distribuie mai mult decât suma maxim distribuibilă aferentă cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile („M-MDA”), calculată în conformitate cu alineatul (4) de la prezentul articol, prin oricare dintre următoarele măsuri:

(a) efectuarea unei distribuiri în legătură cu fondurile proprii de nivel 1 de bază;

(b) crearea unei obligații de a plăti o remunerație variabilă sau beneficii discreționare de tipul pensiilor ori a unei obligații de a plăti o remunerație variabilă dacă obligația de plată a fost creată într-un moment când entitatea nu îndeplinea cerința amortizorului combinat; sau

(c) efectuarea de plăți legate de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar.

În cazul în care o entitate se află în situația menționată la primul paragraf, aceasta informează imediat autoritatea de rezoluție cu privire la neconformitatea respectivă.

▼M3

(2) În situaţia menţionată la alineatul (1), autoritatea de rezoluţie a entităţii, după consultarea autorităţii competente, evaluează fără întârzieri inutile dacă să își exercite sau nu competenţa menţionată la alineatul (1), ţinând seama de toate elementele următoare:

(a) motivul, durata și amploarea neconformităţii, precum și impactul acesteia asupra posibilităţii de soluţionare;

(b) evoluţia situaţiei financiare a entităţii și probabilitatea ca aceasta să îndeplinească, în viitorul apropiat, condiţia menţionată la articolul 32 alineatul (1) litera (a);

(c) eventualitatea ca entitatea să fie capabilă să asigure conformitatea cu cerinţele menţionate la alineatul (1) într-un interval de timp rezonabil;

(d) în cazul în care entitatea nu este în măsură să înlocuiască datoriile care nu mai îndeplinesc criteriile de eligibilitate sau de scadenţă prevăzute la articolele 72b și 72c din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ori la articolul 45b sau la articolul 45f alineatul (2) din prezenta directivă, dacă această incapacitate este legată de specificul entităţii sau este cauzată de perturbări la nivelul întregii pieţe;

(e) dacă exercitarea competenţei menţionate la alineatul (1) este mijlocul cel mai adecvat și proporţional de abordare a situaţiei entităţii, luând în considerare, potenţialul său impact atât asupra condiţiilor de finanţare, cât și asupra posibilităţii de soluţionare a entităţii în cauză.

Autoritatea de rezoluţie își repetă evaluarea oportunităţii de a exercita competenţa menţionată la alineatul (1) cel puţin o dată pe lună, atât timp cât entitatea continuă să se afle în situaţia menţionată la alineatul (1).

(3) Dacă autoritatea de rezoluţie constată că entitatea se află încă în situaţia menţionată la alineatul (1) la nouă luni după ce entitatea i-a notificat această situaţie, autoritatea de rezoluţie, după consultarea autorităţii competente, își exercită competenţa menţionată la alineatul (1), cu excepţia cazului în care autoritatea de rezoluţie constată, în urma unei evaluări, că sunt îndeplinite cel puţin două dintre următoarele condiţii:

(a) neconformitatea este cauzată de o perturbare gravă a funcţionării pieţelor financiare, care generează tensiuni majore la nivelul mai multor segmente ale pieţelor financiare;

(b) perturbarea menţionată la litera (a) nu doar conduce la creșterea volatilităţii preţurilor pentru instrumentele de fonduri proprii și de datorii eligibile ale entităţii sau la creșterea costurilor pentru entitate, ci determină și închiderea totală sau parţială a unor pieţe care împiedică entitatea să emită instrumente de fonduri proprii și de datorii eligibile pe respectivele pieţe;

(c) închiderea pieţelor menţionată la litera (b) este constatată nu numai pentru entitatea în cauză, ci și pentru mai multe alte entităţi;

(d) perturbarea menţionată la litera (a) împiedică entitatea în cauză să emită instrumente de fonduri proprii și de datorii eligibile suficient pentru a remedia neconformitatea; sau

(e) o exercitare a competenţei prevăzute la alineatul (1) are efecte de propagare negative pentru o parte a sectorului bancar, subminând astfel potenţial stabilitatea financiară.

▼M3

În cazul în care se aplică excepţia prevăzută la primul paragraf, autoritatea de rezoluţie notifică autorităţii competente decizia sa și își explică evaluarea în scris.

Autoritatea de rezoluţie repetă în fiecare lună evaluarea proprie cu privire la aplicabilitatea excepţiei menţionate la primul paragraf.

(4) M-MDA se calculează prin înmulţirea sumei calculate în conformitate cu alineatul (5) cu factorul stabilit în conformitate cu alineatul (6). M-MDA se reduce cu orice cuantum care rezultă ca urmare a oricăreia dintre măsurile menţionate la alineatul (1) litera (a), (b) sau (c).

(5) Suma de înmulţit în conformitate cu alineatul (4) constă în:

(a) orice profituri intermediare neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu articolul 26 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excluderea oricărei distribuiri de profituri sau a oricărei plăţi care rezultă ca urmare a măsurilor menţionate la alineatul (1) litera (a), (b) sau (c) de la prezentul articol;

plus

(b) orice profituri la sfârșit de exerciţiu financiar neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu articolul 26 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excluderea oricărei distribuiri de profituri sau a oricărei plăţi care rezultă ca urmare a măsurilor menţionate la alineatul (1) litera (a), (b) sau (c) de la prezentul articol;

minus

(c) sumele care ar trebui achitate ca impozit dacă elementele specificate la literele (a) și (b) de la prezentul alineat ar fi reţinute.

(6) Factorul menţionat la alineatul (4) se stabilește după cum urmează:

(a) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menţinute de entitate care nu sunt utilizate pentru a îndeplini oricare dintre cerinţele prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procent din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în prima cuartilă (și anume, cea mai scăzută) a cerinţei amortizorului combinat, factorul este 0;

(b) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menţinute de entitate care nu sunt utilizate pentru a îndeplini oricare dintre cerinţele prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procent din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în a doua cuartilă a cerinţei amortizorului combinat, factorul este 0,2;

(c) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menţinute de entitate care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerinţele prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procent din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în a treia cuartilă a cerinţei amortizorului combinat, factorul este 0,4;

▼M3

(d) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menţinute de entitate care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerinţele prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procent din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în a patra cuartilă (și anume, cea mai ridicată) a cerinţei amortizorului combinat, factorul este 0,6.

Limitele superioară și inferioară ale fiecărei cuartile a cerinţei amortizorului combinat se calculează după cum urmează:

$$\text{Limita inferioară a cuartilei} = \frac{\text{Cerinţa amortizorului combinat}}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{Limita superioară a cuartilei} = \frac{\text{Cerinţa amortizorului combinat}}{4} \times Q_n$$

unde „Q_n” = numărul de ordine al cuartilei în cauză.

▼B

Articolul 17

Competenţa de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilităţilor de soluţionare

▼M3

(1) Statele membre se asigură că, atunci când, în urma evaluării posibilităţii de soluţionare a unei entităţi, efectuată în conformitate cu articolele 15 și 16, autoritatea de rezoluţie constată, după consultarea autorităţii competente, existenţa unor obstacole semnificative în calea posibilităţii de soluţionare a entităţii respective, autoritatea de rezoluţie respectivă notifică aceste constatări în scris entităţii în cauză, autorităţii competente și autorităţilor de rezoluţie din jurisdicţiile în care sunt situate sucursale semnificative.

▼B

(2) Cerinţa aplicabilă autorităţilor de rezoluţie de a elabora planuri de rezoluţie și autorităţilor de rezoluţie relevante de a ajunge la o decizie comună cu privire la planurile de rezoluţie a grupurilor de la articolul 10 alineatul (1) și, respectiv, articolul 13 alineatul (4) este suspendată ca urmare a notificării menţionate la alineatul (1) din prezentul articol, până ce măsurile de îndepărtare a obstacolelor semnificative din calea posibilităţilor de soluţionare au fost acceptate de autoritatea de rezoluţie în temeiul alineatului (3) din prezentul articol sau au fost decise în temeiul alineatului (4) din prezentul articol.

▼M3

(3) În termen de patru luni de la data primirii unei notificări în conformitate cu alineatul (1), entitatea propune autorităţii de rezoluţie posibile măsuri având ca scop abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative identificate în notificare.

În termen de două săptămâni de la data primirii unei notificări în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol, entitatea propune autorităţii de rezoluţie posibile măsuri și calendarul punerii lor în aplicare pentru a se asigura respectarea de către entitate a articolului 45e sau 45f din prezenta directivă și a cerinţei amortizorului combinat, în cazul în care un obstacol semnificativ în calea posibilităţii de soluţionare este cauzat de una dintre situaţiile următoare:

▼M3

(a) entitatea respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare suplimentar față de fiecare dintre cerințele menționate la articolul 141a alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Directiva 2013/36/UE, însă nu respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare în plus față de cerințele menționate la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, atunci când sunt calculate în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă; sau

(b) entitatea nu respectă cerințele menționate la articolele 92a și 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau cerințele menționate la articolele 45c și 45d din prezenta directivă.

Calendarul pentru punerea în aplicare a măsurilor propuse în temeiul celui de al doilea paragraf ia în considerare cauzele obstacolului semnificativ.

Autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității competente, evaluează eficacitatea măsurilor propuse în temeiul primului și celui de-al doilea paragraf în abordarea sau înlăturarea obstacolului semnificativ în cauză.

(4) Dacă constată că măsurile propuse de o entitate în conformitate cu alineatul (3) nu reduc sau nu înlătură în mod eficient obstacolele în cauză, autoritatea de rezoluție, fie direct, fie indirect prin intermediul autorității competente, solicită entității să ia măsuri alternative care pot conduce la atingerea acestui obiectiv și notifică măsurile respective în scris entității, care în termen de o lună propune un plan vizând intrarea în conformitate cu acestea.

În identificarea măsurilor alternative, autoritatea de rezoluție demonstrează că măsurile propuse de entitate nu ar reuși să îndepărteze obstacolele din calea posibilității de soluționare și în ce mod măsurile alternative propuse sunt potrivite pentru îndepărtarea acestora. Autoritatea de rezoluție ține seama de amenințarea pe care aceste obstacole la posibilitatea de soluționare o reprezintă pentru stabilitatea financiară și de efectul măsurilor asupra activității economice a entității, asupra stabilității acesteia și a capacității sale de a contribui la economie.

▼B

(5) În sensul alineatului (4), autoritățile de rezoluție au competența de a lua oricare dintre următoarele măsuri:

(a) să solicite ►M3 entitate ◄ revizuirea oricăror acorduri de finanțare intragrup sau examinarea motivelor pentru absența acestora, sau încheierea unor acorduri de servicii, fie intragrup, fie cu părți terțe, pentru a asigura furnizarea de funcții critice;

(b) să solicite ►M3 entitate ◄ limitarea expunerilor sale individuale și agregate maxime;

(c) să impună cerințe suplimentare de informare punctuală sau periodică, relevante pentru procedura de rezoluție;

(d) să solicite ►M3 entitate ◄ renunțarea la anumite active;

(e) să solicite ►M3 entitate ◄ limitarea sau încetarea anumitor activități aflate în curs de desfășurare sau propuse;

(f) să limiteze sau să împiedice crearea de noi linii de activitate economică, dezvoltarea celor existente, vânzarea de produse noi sau vânzarea produselor existente;

▼B

(g) să solicite modificarea structurilor juridice sau operaţionale ale ►M3 entitate ◄ sau ale oricărei entităţi din grup, fie în mod direct, fie în mod indirect sub controlul lor, pentru a reduce complexitatea și a garanta astfel posibilitatea separării, din punct de vedere juridic și operaţional, a funcţiilor critice de alte funcţii, prin aplicarea instrumentelor de rezoluţie;

(h) să solicite unei ►M3 entitate ◄ sau unei întreprinderi-mamă înfiinţarea unei societăţi financiare holding-mamă într-un stat membru sau a unei societăţi financiare holding-mamă din Uniune;

▼M3

(ha) să solicite unei instituţii sau unei entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă să prezinte un plan de restabilire a conformităţii cu cerinţele articolului 45e sau 45f din prezenta directivă, exprimate sub forma unui procent din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, cu cerinţa amortizorului combinat și cu cerinţele menţionate la articolul 45e sau 45f din prezenta directivă, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale menţionat la articolele 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(i) să solicite unei instituţii sau entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să emită datorii eligibile pentru a îndeplini cerinţele de la articolul 45e sau 45f;

(j) să solicite unei instituţii sau entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să adopte alte măsuri pentru a îndeplini cerinţa minimă de fonduri proprii și datorii eligibile în temeiul articolului 45e sau 45f, inclusiv, îndeosebi, să încerce să renegocieze orice datorie eligibilă și orice instrument de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrument de fonduri proprii de nivel 2 pe care l-a emis, pentru a se asigura că orice decizie a autorităţii de rezoluţie de a reduce valoarea datoriei sau instrumentului în cauză sau de a-l converti ar fi aplicată în temeiul legislaţiei jurisdicţiei care îl reglementează;

(ja) în scopul asigurării conformităţii continue cu articolul 45e sau 45f, să solicite unei instituţii sau entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să modifice profilul de scadenţă:

(i) al instrumentelor de fonduri proprii, după obţinerea acordului autorităţii competente; și

(ii) al datoriilor eligibile menţionate la articolul 45b și la articolul 45f alineatul (2) litera (a);

(k) în cazul în care o entitate este filială a unei societăţi holding cu activitate mixtă, să solicite respectivei societăţi holding cu activitate mixtă înfiinţarea unei societăţi financiare holding separate pentru a controla entitatea, dacă acest lucru este necesar pentru a facilita rezoluţia entităţii și pentru a evita eventualele efecte negative ale aplicării instrumentelor și ale exercitării competenţelor de rezoluţie menţionate în titlul IV asupra părţii nefinanciare a grupului.

▼B

(6) O decizie luată în conformitate cu alineatul (1) sau alineatul (4) îndeplinește următoarele cerințe:

(a) să fie susținute de o expunere a motivelor care au stat la baza evaluării sau a constatării în cauză;

(b) să indice modul în care respectiva evaluare sau constatare respectă cerința privind aplicarea proporțională prevăzută la alineatul (4); și

(c) să se supună dreptului la recurs.

▼M3

(7) Înainte de identificarea oricăreia dintre măsurile menționate la alineatul (4), autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente și, după caz, a autorității macroprudențiale naționale desemnate, ia în considerare, în mod corespunzător, efectul potențial al măsurilor respective asupra entității respective, asupra pieței interne de servicii financiare, și asupra stabilității financiare din alte state membre și din Uniune în ansamblu.

▼B

(8) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică detalii suplimentare prevăzute la alineatul (5) și a circumstanțelor în care fiecare dintre acestea pot fi aplicate.

Articolul 18

Competența de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilităților de soluționare: tratamentul grupurilor

▼M3

(1) Autoritatea de rezoluție a grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării colegiului de supraveghere și a autorităților de rezoluție ale jurisdicțiilor în care sunt situate sucursalele semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, iau în considerare evaluarea prevăzută la articolul 16 în cadrul colegiului de rezoluție și iau toate măsurile rezonabile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la aplicarea măsurilor identificate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) în ceea ce privește toate entitățile de rezoluție și filialele acestora care sunt entități menționate la articolul 1 alineatul (1) și fac parte din grup.

(2) Autoritatea de rezoluție a grupului, în cooperare cu supraveghetorul consolidant și cu ABE, în conformitate cu articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, întocmește și prezintă un raport întreprinderii-mamă din Uniune, autorităților de rezoluție ale filialelor, care îl transmit filialelor aflate în jurisdicția lor, și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative. Raportul este întocmit după consultarea autorităților competente și analizează obstacolele semnificative din calea aplicării eficiente a instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție în privința grupului, precum și în privința grupurilor de rezoluție atunci când un grup este format din mai multe grupuri de rezoluție. Raportul ia în considerare impactul asupra modelului de afaceri al grupului și recomandă toate măsurile proporționale și specifice care, în opinia autorității de rezoluție a grupului, sunt necesare sau adecvate pentru eliminarea acestor obstacole.

▼M3

În cazul în care un obstacol care afectează posibilitatea de soluționare a grupului este cauzat de o situație a unei entități a grupului menționată la articolul 17 alineatul (3) al doilea paragraf, autoritatea de rezoluție a grupului notifică evaluarea sa privind acest obstacol întreprinderii-mamă din Uniune după consultarea autorității de rezoluție a entității de rezoluție și a autorităților de rezoluție ale instituțiilor-filiale.

(3) În termen de patru luni de la data primirii raportului, întreprinderea-mamă din Uniune poate prezenta observații și poate propune autorității de rezoluție a grupului măsuri alternative de remediere a obstacolelor identificate în raport.

În cazul în care obstacolele identificate în raport sunt cauzate de o situație a unei entități din grup menționate la articolul 17 alineatul (3) al doilea paragraf din prezenta directivă, întreprinderea-mamă din Uniune, în termen de două săptămâni de la data primirii unei notificări efectuate în conformitate cu alineatul (2) al doilea paragraf de la prezentul articol, propune autorității de rezoluție a grupului posibile măsuri și calendarul punerii lor în aplicare pentru a se asigura că entitatea grupului respectă cerințele menționate la articolul 45e sau 45f din prezenta directivă, exprimate ca procent din cuantumul total al expunerii la risc, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, cerința amortizorului combinat și cerințele menționate la articolele 45e și 45f din prezenta directivă, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale menționat la articolele 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Calendarul pentru punerea în aplicare a măsurilor propuse în temeiul celui de al doilea paragraf ia în considerare cauzele obstacolului semnificativ. Autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității competente, evaluează eficacitatea măsurilor propuse în abordarea sau înlăturarea obstacolului semnificativ.

(4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică supraveghetorului consolidant, ABE, autorităților de rezoluție ale filialelor și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, toate măsurile propuse de întreprinderea-mamă din Uniune. Autoritățile de rezoluție ale grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării autorităților competente și a autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitor la identificarea obstacolelor semnificative și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderea-mamă din Uniune și a măsurilor impuse de autorități în vederea abordării sau a eliminării obstacolelor, ținând seama de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care operează grupul.

(5) Decizia comună se ia în termen de patru luni de la data prezentării unor eventuale observații de către întreprinderea-mamă din Uniune. În cazul în care întreprinderea-mamă din Uniune nu a prezentat observații, decizia comună se ia în termen de o lună de la data expirării perioadei de patru luni menționate la alineatul (3) primul paragraf.

Decizia comună privind obstacolele din calea posibilității de soluționare, cauzate de o situație menționată la articolul 17 alineatul (3) al doilea paragraf, se adoptă în termen de două săptămâni de la data la care întreprinderea-mamă din Uniune prezintă eventuale observații în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol.

▼M3

Decizia comună este motivată și este prezentată într-un document transmis întreprinderii-mamă din Uniune de către autoritatea de rezoluţie a grupului.

ABE poate să acorde asistenţă autorităţilor de rezoluţie, la cererea unei autorităţi de rezoluţie, în ceea ce privește adoptarea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 al doilea paragraf litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) În absenţa unei decizii comune în termenul relevant menţionat la alineatul (5), autoritatea de rezoluţie a grupului ia propria decizie privind măsurile adecvate care trebuie luate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) la nivelul grupului.

Decizia este temeinic motivată și ţine seama de avizele și rezervele exprimate de alte autorităţi de rezoluţie. Autoritatea de rezoluţie a grupului transmite decizia întreprinderii-mamă din Uniune.

Dacă, la încheierea termenului relevant menţionat la alineatul (5) de la prezentul articol, una dintre autorităţile de rezoluţie aduce o problemă menţionată la alineatul (9) din prezentul articol în atenţia ABE, în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluţie a grupului își amână decizia, așteaptă luarea unei decizii de către ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menţionat și adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Termenul relevant menţionat la alineatul (5) de la prezentul articol se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenţia ABE după expirarea termenului relevant menţionat la alineatul (5) de la prezentul articol sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absenţa unei decizii a ABE, se aplică decizia autorităţii de rezoluţie a grupului.

(6a) În absenţa unei decizii comune în termenul relevant menţionat la alineatul (5) de la prezentul articol, autoritatea de rezoluţie a entităţii relevante de rezoluţie ia propria decizie privind măsurile adecvate care trebuie luate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) la nivelul grupului de rezoluţie.

Decizia menţionată la primul paragraf se motivează temeinic și ţine seama de opiniile și rezervele autorităţilor de rezoluţie ale altor entităţi din același grup de rezoluţie și ale autorităţii de rezoluţie a grupului. Autoritatea de rezoluţie competentă transmite decizia entităţii de rezoluţie.

Dacă, la încheierea termenului relevant menţionat la alineatul (5) de la prezentul articol, una dintre autorităţile de rezoluţie aduce o problemă menţionată la alineatul (9) din prezentul articol în atenţia ABE, în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluţie a entităţii de rezoluţie își amână decizia, așteaptă luarea unei decizii de către ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menţionat și adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Termenul relevant menţionat la alineatul (5) de la prezentul articol se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenţia ABE după expirarea termenului relevant menţionat la alineatul (5) de la prezentul articol sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absenţa unei decizii a ABE, se aplică decizia autorităţii de rezoluţie a entităţii de rezoluţie.

▼M3

(7) În absența unei decizii comune, autoritățile de rezoluție ale filialelor care nu sunt entități de rezoluție iau propriile decizii privind măsurile adecvate care trebuie luate de filiale la nivel individual în conformitate cu articolul 17 alineatul (4).

Decizia este temeinic motivată și ține seama de avizele și rezervele celorlalte autorități de rezoluție. Decizia se transmite filialei în cauză și entității de rezoluție din cadrul aceluiași grup de rezoluție, precum și autorității de rezoluție a respectivei entități de rezoluție și, în cazul în care este diferită de cea dintâi, autorității de rezoluție a grupului.

Dacă, la încheierea termenului relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol, una dintre autoritățile de rezoluție aduce o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE, în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a filialei își amână decizia, așteaptă luarea unei decizii de către ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Termenul relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea termenului relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE, se aplică decizia autorității de rezoluție a filialei.

▼B

(8) Decizia comună menționată la alineatul (5), precum și deciziile adoptate de autoritățile de rezoluție în absența deciziei comune menționate la alineatul (6) sunt recunoscute ca fiind definitive și sunt aplicate de către celelalte autorități de rezoluție vizate.

(9) În absența unei decizii comune privind luarea oricăror măsuri menționate la articolul 17 alineatul (5) litera (g), (h) sau (k), ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție în conformitate cu alineatul (6) sau (7) din prezentul articol, să acorde asistență autorităților de rezoluție în vederea obținerii unui acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

CAPITOLUL III

Sprijin financiar intragrup

Articolul 19

Acord de sprijin financiar intragrup

(1) Statele membre se asigură că o instituție-mamă dintr-un stat membru, o instituție-mamă din Uniune sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) și filialele sale din alte state membre sau din țări terțe, care sunt instituții sau instituții financiare care fac obiectul supravegherii consolidate a întreprinderii-mamă, pot încheia un acord privind acordarea de sprijin financiar oricărei alte părți la acord care îndeplinește condițiile de intervenție timpurie în conformitate cu articolul 27, dacă sunt respectate condițiile prevăzute în prezentul capitol.

(2) Prezentul capitol nu se aplică acordurilor financiare intragrup, inclusiv acordurilor de finanțare și derulării acordurilor de finanțare centralizate, cu condiția ca niciuna dintre părțile la respectivele acorduri să nu îndeplinească condițiile de intervenție timpurie.

▼B

(3) Un acord de sprijin financiar intragrup nu constituie o condiţie prealabilă:

(a) pentru acordarea de sprijin financiar intragrup oricărei entităţi din grup care întâmpină dificultăţi financiare, dacă instituţia decide acest lucru, pentru fiecare situaţie în mod individual și conform politicilor grupului, în cazul în care aceasta nu reprezintă un risc pentru întreg grupul; sau

(b) pentru a funcţiona într-un stat membru.

(4) Statele membre elimină din dreptul intern orice obstacole de natură juridică din calea tranzacţiilor de sprijin financiar intragrup desfășurate în conformitate cu prezentul capitol, cu condiţia ca nicio dispoziţie din prezentul capitol să nu împiedice statele membre să impună limite tranzacţiilor intragrup în temeiul dreptului intern de punere în aplicare a opţiunilor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau de transpunere a Directivei 2013/36/UE, sau care impune separarea, din motive de stabilitate financiară, a unor părţi dintr-un grup sau a activităţilor desfășurate în cadrul unui grup.

(5) Acordul de sprijin financiar intragrup poate:

(a) să acopere una sau mai multe filiale ale grupului și poate prevedea sprijin financiar din partea întreprinderii-mamă către filiale, din partea filialelor către întreprinderea-mamă, între filialele din grup care sunt parte la acord sau orice combinaţie a acestor entităţi;

(b) să prevadă sprijin financiar sub forma unui împrumut, a acordării de garanţii, a furnizării de active pentru a fi utilizate drept garanţie reală sau a oricărei combinaţii între aceste forme de sprijin financiar, în cadrul uneia sau mai multor tranzacţii, inclusiv între beneficiarul sprijinului și o terţă parte.

(6) În cazul în care, în conformitate cu termenii acordului de sprijin financiar intragrup, o entitate din grup se angajează să acorde sprijin financiar unei alte entităţi din grup, acest acord poate include un altul, reciproc, prin care entitatea din grup care primește sprijinul se angajează, să acorde sprijin financiar entităţii din grup care acordă sprijinul.

(7) Acordul de sprijin financiar intragrup specifică principiile pentru calcularea contraprestaţiei datorată pentru orice tranzacţie efectuată în temeiul acordului. Aceste principii includ cerinţa de a stabili contraprestaţia în momentul furnizării sprijinului financiar. Acordul, inclusiv principiile pentru calcularea contraprestaţiei aferente furnizării sprijinului financiar, precum și ceilalţi termeni ai acordului, respectă următoarele principii:

(a) fiecare parte trebuie să decidă în mod liber cu privire la încheierea acordului;

(b) la încheierea acordului și la calcularea contraprestaţiei aferente furnizării sprijinului financiar, fiecare parte trebuie să acţioneze potrivit propriilor interese, care pot ţine seama de eventualele beneficii directe sau indirecte pe care le poate obţine partea în urma furnizării sprijinului financiar;

▼B

(c) fiecare parte care acordă sprijin financiar trebuie să primească toate informaţiile relevante de la părţile care primesc sprijin financiar, înainte de stabilirea contraprestaţiei aferente furnizării acestuia şi înainte de luarea oricărei decizii privind furnizarea acestuia;

(d) contraprestaţia aferentă furnizării sprijinului financiar poate ţine seama de informaţiile pe care partea furnizoare de sprijin financiar le deţine în virtutea faptului că aparţine aceluiași grup ca și partea beneficiară a sprijinului financiar și care nu sunt disponibile pentru piaţă; și

(e) în ceea ce privește principiile de calcul al contraprestaţiei aferente furnizării sprijinului financiar, nu există obligaţia de a se ţine seama de eventualele efecte temporare anticipate asupra preţurilor de pe piaţă ca urmare a unor evenimente externe grupului.

(8) Acordul de sprijin financiar intragrup poate fi încheiat numai dacă, la momentul elaborării proiectului de acord, autorităţile lor competente respective estimează că niciuna dintre părţi nu îndeplinește condiţiile de intervenţie timpurie.

(9) Statele membre se asigură că toate drepturile, creanţele sau acţiunile decurgând din acordul de sprijin financiar intragrup pot fi exercitate numai de către părţile la acord, cu excluderea părţilor terţe.

Articolul 20

Examinarea de către autorităţile competente a proiectului de acord și medierea

(1) Instituţia-mamă din Uniune depune pe lângă supraveghetorul consolidant o cerere de autorizare pentru orice proiect de acord de sprijin financiar intragrup propus în temeiul articolului 19. Cererea trebuie să conţină textul proiectului de acord și să indice entităţile din grup care intenţionează să fie parte la acord.

(2) Supraveghetorul consolidant transmite fără întârziere cererea autorităţilor competente ale fiecărei filiale care intenţionează să fie parte la acord, pentru a se ajunge la o decizie comună.

(3) În conformitate cu procedura prevăzută la alineatele (5) și (6) din prezentul articol, supraveghetorul consolidant acordă autorizaţia în cazul în care termenii acordului propus respectă condiţiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la articolul 23.

(4) Supraveghetorul consolidant poate, în conformitate cu procedura prevăzută la alineatele (5) și (6) din prezentul articol, să interzică încheierea acordului propus în cazul în care se consideră că acesta nu respectă condiţiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la articolul 23.

(5) Autorităţile competente trebuie să facă tot posibilul pentru ca, în termen de patru luni de la data primirii cererii de către supraveghetorul consolidant, să ajungă la o decizie comună, luând în considerare impactul potenţial, inclusiv orice consecinţe de ordin fiscal, al executării acordului în toate statele membre în care funcţionează grupul, cu privire la măsura în care termenii acordului propus respectă condiţiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la articolul 23. Decizia comună se redactează într-un document conţinând decizia motivată temeinic, care va fi transmis solicitantului de către supraveghetorul consolidant.

▼B

ABE poate acorda asistenţă autorităţilor competente, la cererea uneia dintre acestea, pentru a ajunge la un acord în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) În cazul în care autorităţile competente nu ajung la o decizie comună în termen de patru luni, supraveghetorul consolidant adoptă propria decizie în legătură cu cererea respectivă. Decizia este prezentată într-un document conţinând decizia temeinic motivată şi ţine seama de avizele și rezervele celorlalte autorităţi competente, exprimate pe parcursul perioadei de patru luni. Supraveghetorul consolidant notifică decizia sa solicitantului și celorlalte autorităţi competente.

(7) Dacă până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autorităţile competente implicate aduce problema în atenţia ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, supraveghetorul consolidant își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menţionat, adoptând ulterior propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni se consideră a fi perioada de conciliere în înţelesul regulamentului menţionat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenţia ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Articolul 21

Aprobarea de către acţionari a proiectului de acord

(1) Statele membre solicită ca orice proiect de acord care a fost autorizat de autorităţile competente să fie prezentat pentru aprobare acţionarilor fiecărei entităţi din grup care intenţionează să fie parte la acord. În acest caz, acordul nu este valabil decât pentru acele părţi ai căror acţionari au aprobat acordul în conformitate cu alineatul (2).

(2) Un acord de sprijin financiar la nivelul grupului este valabil pentru o entitate din grup numai dacă acţionarii acesteia au aprobat organul de conducere al respectivei entităţi din grup să ia o decizie stipulând faptul că entitatea din grup acordă sau primește sprijin financiar în conformitate cu termenii acordului și cu condiţiile stabilite în prezentul capitol și numai dacă această autorizare din partea acţionarilor nu a fost revocată.

(3) Organul de conducere al fiecărei entităţi parte la un acord prezintă acţionarilor în fiecare an un raport privind executarea acordului și punerea în aplicare a oricărei decizii luate în temeiul acestuia.

Articolul 22

Transmiterea acordurilor de sprijin financiar la nivel de grup către autorităţile de rezoluţie

Autorităţile competente transmit autorităţilor de rezoluţie relevante acordurile de sprijin financiar la nivel de grup pe care le-au autorizat și orice modificări la acestea.

Articolul 23

Condiţii de acordare a sprijinului financiar la nivel de grup

(1) Sprijinul financiar poate fi acordat de o entitate din grup în conformitate cu articolul 19 doar dacă sunt îndeplinite toate următoarele condiţii:

▼B

(a) există o perspectivă rezonabilă conform căreia sprijinul acordat va contribui în mod semnificativ la soluționarea dificultăților financiare ale entității din grup beneficiare;

(b) furnizarea de sprijin financiar are ca obiectiv menținerea sau refacerea stabilității financiare a grupului în ansamblul său sau a oricărei entități din grup și este în interesul entității din grup care furnizează sprijinul;

(c) sprijinul financiar este oferit în termenii prevăzuți la articolul 19 alineatul (7), inclusiv în ceea ce privește contraprestația;

(d) pe baza informațiilor aflate la dispoziția organului de conducere al entității din grup furnizoare de sprijin financiar la momentul luării deciziei de acordare a sprijinului financiar, există o perspectivă rezonabilă ca entitatea din grup beneficiară să achite contraprestația sprijinului acordat, iar dacă sprijinul este acordat sub formă de împrumut, ca entitatea din grup beneficiară să îl ramburseze. Dacă sprijinul este acordat sub forma unei garanții sau a unui titlu de valoare de orice fel, se aplică aceeași condiție datoriei rezultate pentru beneficiar în cazul executării garanției sau titlului de valoare respective;

(e) furnizarea sprijinului financiar nu ar compromite lichiditatea sau solvabilitatea entității din grup care furnizează sprijinul;

(f) furnizarea sprijinului financiar nu ar reprezenta o amenințare la adresa stabilității financiare în statul membru al entității din grup care furnizează sprijinul;

(g) entitatea din grup care furnizează sprijinul se conformează la momentul acordării cerințelor Directivei 2013/36/UE referitoare la capital sau la lichidități, precum și oricăror cerințe impuse în temeiul articolului 104 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE, iar furnizarea sprijinului financiar nu cauzează încălcarea de către entitate a acestor cerințe, cu excepția cazului în care este autorizată de autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea la nivel individual a entității care furnizează sprijinul;

(h) entitatea din grup care furnizează sprijinul se conformează la momentul acordării acestuia cerințelor Directivei 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 referitoare la expunerile mari, inclusiv legislația națională privind exercitarea opțiunilor prevăzute în aceasta, iar acordarea sprijinului financiar nu cauzează încălcarea, de către entitatea din grup, a acestor cerințe, cu excepția cazului în care este autorizată de autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea la nivel individual a entității din grup care acordă sprijinul;

(i) furnizarea sprijinului financiar nu ar submina posibilitățile de soluționare a entității din grup care furnizează sprijinul.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, precizând condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (a), (c), (e) și (i).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼B

(3) Până la 3 ianuarie 2016, ABE emite orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, care să promoveze convergența diferitelor practici și să specifice condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (b), (d), (f), (g) și (h) din prezentul articol.

Articolul 24

Decizia de a furniza sprijin financiar

Decizia de a furniza sprijin financiar intragrup în conformitate cu acordul este luată de organul de conducere al entității din grup care furnizează sprijinul financiar. Această decizie trebuie să fie motivată și să indice scopul sprijinului financiar propus. Mai exact, decizia precizează modul în care furnizarea sprijinului financiar este conformă cu condițiile prevăzute la articolul 23 alineatul (1). Decizia de a accepta sprijinul financiar la nivel de grup în conformitate cu acordul este luată de organul de conducere al entității din grup care primește sprijin financiar.

Articolul 25

Dreptul de opoziție al autorităților competente

(1) Înainte de a acorda sprijin conform unui acord de sprijin financiar intragrup, organul de conducere al unei entități din grup care intenționează să acorde sprijinul financiar trebuie să notifice:

(a) propria autoritate competentă;

(b) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autoritățile menționate la literele (a) și (c), după caz, supraveghetorul consolidant;

(c) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autoritățile menționate la literele (a) și (b), autoritatea competentă a entității din grup care primește sprijinul financiar; și

(d) ABE.

Notificarea trebuie să conțină decizia motivată a organului de conducere, în conformitate cu articolul 24, precum și detalii cu privire la sprijinul financiar propus, inclusiv o copie a acordului de sprijin financiar la nivel de grup.

(2) În termen de cinci zile lucrătoare de la data primirii unei notificări complete, autoritatea competentă a entității din grup care furnizează sprijin financiar poate aproba acordarea de sprijin financiar, poate interzice sau limita acest lucru în cazul în care evaluează că nu au fost îndeplinite condițiile pentru acordarea de sprijin financiar intragrup prevăzute la articolul 23. Orice decizie a autorității competente privind interzicerea sau limitarea sprijinului financiar trebuie să fie motivată.

(3) Decizia autorității competente privind aprobarea, interzicerea sau limitarea sprijinului financiar este notificată imediat către:

(a) supraveghetorul consolidant;

(b) autoritatea competentă a entității din grup care primește sprijinul financiar; și

(c) ABE.

Supraveghetorul consolidant informează imediat pe ceilalți membri ai colegiului de supraveghere și pe membrii colegiului de rezoluție.

▼B

(4) Dacă supraveghetorul consolidant sau autoritatea competentă care răspunde de entitatea din grup beneficiară a sprijinului au obiecţii privind decizia de interzicere sau de limitare a sprijinului financiar, ele pot sesiza ABE în termen de două zile și pot solicita asistența acesteia în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) În cazul în care autoritatea competentă nu interzice sau nu limitează sprijinul financiar în termenul prevăzut la alineatul (2), sau a fost de acord cu acel sprijin înainte de sfârșitul acelei perioade, acesta poate fi acordat în conformitate cu condiţiile prezentate autorităţii competente.

(6) Decizia organului de conducere al instituţiei de a furniza sprijin financiar se transmite către:

(a) autoritatea competentă;

(b) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autorităţile menţionate la literele (a) și (c), după caz, supraveghetorul consolidant;

(c) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autorităţile menţionate la literele (a) și (b), autoritatea competentă a entităţii din grup care primește sprijinul financiar; și

(d) ABE.

Supraveghetorul consolidant informează imediat pe ceilalţi membri ai colegiului de supraveghere și pe membrii colegiului de rezoluţie.

(7) Dacă autoritatea competentă limitează sau interzice sprijinul financiar la nivel de grup în temeiul alineatului (2) din prezentul articol și dacă planul de redresare la nivel de grup în conformitate cu articolul 7 alineatul (5) face referire la sprijinul financiar intragrup, autoritatea competentă a entităţii din grup pentru care sprijinul este refuzat sau interzis poate solicita supraveghetorului consolidant să lanseze o reevaluare a planului de redresare la nivel de grup în temeiul articolului 8 sau, dacă planul de redresare este întocmit cu titlu individual, să solicite entităţii din grup să prezinte un plan de redresare revizuit.

Articolul 26

Prezentarea informaţiilor

(1) Statele membre se asigură că entităţile din grup fac public faptul că au încheiat sau nu un acord de sprijin financiar intragrup în conformitate cu articolul 19 și publică o descriere a condiţiilor generale ale acordului și denumirile entităţilor din grup care sunt parte la acesta și actualizează aceste informaţii cel puţin o dată pe an.

Se aplică articolele 431-434 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica forma și conţinutul descrierii menţionate la alineatul (1).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 iulie 2015.

▼B

Se conferă Comisiei competența de a adopta proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

TITLUL III

INTERVENȚIE TIMPURIE

Articolul 27

Măsuri de intervenție timpurie

(1) În cazul în care o instituție încalcă sau, datorită, printre altele, unei stări de deteriorare rapidă a situației financiare ce include o situație de deteriorare rapidă a lichidităților, de creștere rapidă a nivelului de îndatorare, a creditelor neperformante sau a concentrării expunerilor, evaluată pe baza unui serii de indicatori de declanșare, care poate include cerință de fonduri prorpii a instituției plus 1,5 puncte procentuale, sau este susceptibilă de a încălca, în viitorul apropiat, cerințele pentru autorizare prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în Directiva 2013/36/UE, în titlul II din Directiva 2014/65/UE sau în oricare dintre articolele 3-7, articolele 14-17, articolul 24, articolul 25 și articolul 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, statele membre se asigură că, fără a aduce atingere măsurilor menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE, autoritățile competente au la dispoziție, după caz, cel puțin următoarele măsuri:

(a) să solicite organului de conducere al instituției punerea în aplicare a unuia sau a mai multora dintre acordurile sau măsurile stabilite în planul de redresare sau în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) să actualizeze acest plan de redresare atunci când circumstanțele care au condus la intervenția timpurie diferă de prezumțiile prevăzute în planul inițial de redresare și să pună în aplicare unul sau mai multe dintre acordurile sau măsurile stabilite în planul actualizat într-un anumit interval de timp, pentru a garanta faptul că condițiile menționate în fraza introductivă nu se mai aplică;

(b) să solicite organului de conducere al instituției examinarea situației, identificarea de măsuri vizând depășirea oricăror probleme constatate, precum și întocmirea unui program de acțiune pentru depășirea aceste probleme și a unui calendar de punere în aplicare a acestuia;

(c) să solicite organului de conducere al instituției convocarea unei adunări a acționarilor instituției sau, în cazul în care organul de conducere nu respectă această cerință, să convoace adunarea respectivă în mod direct, și în ambele cazuri să stabilească ordinea de zi și să solicite ca acționarii să analizeze posibilitatea adoptării anumitor decizii;

(d) să solicite destituirea sau înlocuirea unuia sau a mai multor membri ai organului de conducere sau ai conducerii superioare, în cazul în care aceste persoane se dovedesc necorespunzătoare pentru exercitarea atribuțiilor lor în sensul articolului 13 din Directiva 2013/36/UE sau articolului 9 din Directiva 2014/65/UE;

(e) să solicite organului de conducere ale instituției elaborarea unui plan de negociere a restructurării datoriilor cu o parte sau cu totalitatea creditorilor instituției, în conformitate cu planul de redresare, după caz;

▼B

(f) să solicite efectuarea de modificări în strategia de afaceri a instituţiei;

(g) să solicite efectuarea de modificări în structurile juridice sau operaţionale ale instituţiei; și

(h) să dobândească, inclusiv prin inspecţii la faţa locului, și să prezinte autorităţii de rezoluţie, toate informaţiile necesare pentru actualizarea planului de rezoluţie și pentru a pregăti rezoluţia eventuală a instituţiei, precum și pentru a efectua o evaluare a activelor și pasivelor instituţiei în conformitate cu articolul 36;

(2) Statele membre se asigură că autorităţile competente notifică autorităţile de rezoluţie, fără întârziere, cu privire la îndeplinirea condiţiilor prevăzute la alineatul (1) în legătură cu o instituţie și că printre competenţele autorităţilor de rezoluţie se numără și competenţa de a solicita instituţiei să contacteze cumpărători potenţiali pentru a pregăti rezoluţia instituţiei, sub rezerva condiţiilor prevăzute la articolul 39 alineatul (2) și a dispoziţiilor privind confidenţialitatea prevăzute la articolul 84;

(3) Pentru fiecare din măsurile menţionate la alineatul (1), autorităţile competente stabilesc un termen adecvat pentru finalizare pentru a permite autorităţii competente să evalueze eficacitatea măsurii;

(4) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru promovarea unei aplicări consecvente a factorului declanșator al utilizării măsurilor menţionate la alineatul (1) din prezentul articol;

(5) Luând în considerare, după caz, experienţa dobândită în aplicarea orientărilor menţionate la alineattul (4), ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili un set minim de factori declanșatori pentru utilizarea măsurilor menţionate la alineatul (1).

Se deleagă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de reglementare menţionate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 28

Demiterea conducerii superioare și a organului de conducere

În cazul în care situaţia financiară a unei instituţii se deteriorează în mod semnificativ sau atunci când se produc încălcări grave ale legislaţiei, reglementărilor sau statutelor instituţiei, ori grave nereguli administrative și când alte măsuri luate în conformitate cu articolul 27 nu sunt suficiente pentru a pune capăt acestei deteriorări, statele membre se asigură că autorităţile competente pot solicita demiterea conducerii superioare sau a organului de conducere a instituţiei, în ansamblul său, sau cu privire la persoanele componente. Numirea noii conduceri superioare sau a noului organ de conducere se efectuează în conformitate cu dreptul intern și dreptul Uniunii și face obiectul aprobării din partea autorităţii competente.

▼B

Articolul 29

Administratorul temporar

(1) În cazul în care înlocuirea conducerii superioare sau a organului de conducere astfel cum se menţionează la articolul 28 este considerată, de către autoritatea competentă, ca fiind insuficientă pentru remedierea situaţiei, statele membre se asigură că autorităţile competente sunt abilitate să numească unul sau mai mulţi administratori temporari ai instituţiei. În funcţie de ceea ce este proporţional în situaţia dată, autorităţile competente pot numi orice administrator temporar, fie pentru a înlocui temporar organul de conducere a instituţiei, fie pentru a colabora temporar cu organul de conducere a instituţiei, iar acest lucru este precizat de autoritatea competentă în momentul numirii. În cazul în care numește un administrator temporar pentru a colabora cu organul de conducere a instituției, autoritatea competentă precizează de asemenea, în momentul numirii, rolul, sarcinile și competențele administratorului temporar, precum și eventualele cerințe pentru organul de conducere a instituției, și anume de a se consulta cu administratorul temporar sau de a obține aprobarea acestuia înainte de a lua anumite decizii sau măsuri. Autorității competente i se solicită să facă publică numirea oricărui administrator temporar, cu excepția cazului în care administratorul temporar nu deține competența de a reprezenta instituția. În plus, statele membre trebuie să se asigure că orice administrator temporar deține calificările, cunoștințele și capacitatea necesare pentru îndeplinirea funcțiilor sale și nu este implicat în niciun conflict de interese.

(2) În funcţie de ceea ce este proporţional în situaţia dată, autoritatea competentă precizează competenţele administratorului temporar în momentul numirii acestuia. Printre aceste competenţe se pot număra toate sau unele dintre competenţele deţinute de organul de conducere ale instituţiei în conformitate cu statutul instituţiei și cu dreptul intern, inclusiv competenţa de a exercita toate sau o parte din funcţiile administrative ale organului de conducere a instituţiei. Competenţele administratorului temporar în raport cu instituţia sunt în conformitate cu dreptul societăţilor aplicabil.

(3) Rolul și funcţiile administratorului temporar sunt precizate de autoritatea competentă în momentul numirii acestuia și pot include estimarea poziţiei financiare a instituţiei, gestionarea activităţii sau a unei părţi a activităţii instituţiei în vederea menţinerii sau restabilirii poziţiei financiare a instituţiei și adoptarea de măsuri în vederea restabilirii gestionării corecte și prudente a activităţii instituţiei. Autoritatea competentă precizează, în momentul numirii administratorului temporar, eventualele limite ale rolului și funcţiilor acestuia.

(4) Statele membre se asigură că autorităţile competente deţin competenţa exclusivă de a numi și de a destitui orice administrator temporar. Autoritatea competentă poate destitui un administrator temporar în orice moment și din orice motiv. Autoritatea competentă poate modifica în orice moment mandatul administratorului temporar, sub rezerva prezentului articol.

(5) Autoritatea competentă poate solicita ca anumite acte ale unui administrator temporar să facă obiectul aprobării prealabile a autorităţii competente. Autoritatea competentă precizează orice astfel de cerinţe în momentul numirii unui administrator temporar sau în momentul oricărei modificări a condiţiilor mandatului administratorului temporar.

▼B

În orice caz, administratorul temporar poate exercita competența de a convoca adunarea generală a acționarilor instituției și de a stabili ordinea de zi a acestei adunări numai cu aprobarea prealabilă a autorității competente.

(6) Autoritatea competentă poate solicita administratorului temporar să întocmească rapoarte privind poziția financiară a instituției și măsurile întreprinse pe parcursul mandatului său, la intervale stabilite de autoritatea competentă, precum și la sfârșitul mandatului său.

(7) Numirea unui administrator temporar nu trebuie să depășească un an. Această perioadă poate fi reînnoită în mod excepțional în cazul în care condițiile de numire a unui administrator temporar continuă să fie îndeplinite. Autoritatea competentă are responsabilitatea de a decide în ce măsură condițiile sunt adecvate pentru menținerea unui administrator temporar și de a justifica o astfel de decizie în fața acționarilor.

(8) Sub rezerva prezentului articol, numirea unui administrator temporar nu aduce atingere drepturilor acționarilor în conformitate cu dreptul Uniunii sau dreptul comercial național.

(9) În conformitate cu dreptul intern, statele membre pot limita răspunderea oricărui administrator temporar în ceea ce privește actele și omisiunile survenite în exercitarea atribuțiilor acestuia în calitate de administrator temporar în conformitate cu alineatul (3).

(10) Un administrator temporar numit în temeiul prezentului articol nu este considerat ca membru din umbră sau de facto al organului de conducere în temeiul dreptului intern.

Articolul 30

Coordonarea măsurilor de intervenție timpurie și numirea administratorului temporar în cazul grupurilor

(1) Atunci când condițiile de impunere a cerințelor prevăzute la articolul 27 sau de numire a unui administrator temporar în conformitate cu articolul 29 sunt îndeplinite în legătură cu o întreprindere-mamă din Uniune, supraveghetorul consolidant notifică ABE și se consultă cu celelalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere.

(2) În urma acestei notificări și consultări, supraveghetorul consolidant decide dacă să aplice vreuna dintre măsurile prevăzute la articolul 27 sau să numească un administrator temporar în conformitate cu articolul 29 în raport cu întreprinderea-mamă relevantă din Uniune, ținând seama de impactul acestor măsuri asupra entităților din grup situate în alte state membre. Supraveghetorul consolidant notifică această decizie celorlalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere și ABE.

(3) Atunci când condițiile de impunere a cerințelor prevăzute la articolul 27 sau de numire a unui administrator temporar în conformitate cu articolul 29 sunt îndeplinite în legătură cu o filială a unei întreprinderi-mamă din Uniune, autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea la nivel individual care intenționează să ia o măsură în conformitate cu articolele respective notifică ABE și se consultă cu supraveghetorul consolidant.

▼B

La primirea notificării, supraveghetorul consolidant poate evalua impactul probabil al impunerii cerinţelor prevăzute la articolul 27 sau al numirii unui administrator temporar în conformitate cu articolul 29 asupra instituţiei în cauză, asupra grupului sau asupra entităţilor din grup situate în alte state membre. Această autoritate comunică evaluarea respectivă autorităţii competente în termen de trei zile.

În urma acestei notificări și consultări, autoritatea competentă decide dacă să aplice vreuna dintre măsurile prevăzute la articolul 27 sau să numească un administrator temporar în conformitate cu articolul 29. La luarea acestei decizii se ţine seama în mod corespunzător de orice evaluare realizată de supraveghetorul consolidant. Autoritatea competentă notifică decizia supraveghetorului consolidant și celorlalte autorităţi competente din cadrul colegiului de supraveghere, precum și ABE.

(4) În cazul în care mai multe autorităţi competente intenţionează să numească un administrator temporar sau să aplice oricare din măsurile de la articolul 27 mai multor instituţii din cadrul aceluiași grup, supraveghetorul consolidant și celelalte autorităţi competente relevante evaluează în ce măsură numirea aceluiași administrator temporar pentru toate entităţile în cauză sau coordonarea aplicării oricărora din măsurile menţionate la articolul 27 mai multor instituţii ar fi mai adecvată pentru a facilita găsirea unor soluţii pentru restabilirea poziţiei financiare a instituţiei în cauză. Această evaluare ia forma unei decizii comune a supraveghetorului consolidant și a celorlalte autorităţi competente relevante. Decizia comună se ia în termen de cinci zile de la data notificării menţionate la alineatul (1). Decizia comună trebuie să fie motivată și trebuie prezentată sub forma unui document transmis întreprinderii-mamă din Uniune de către supraveghetorul consolidant.

ABE poate acorda asistenţă autorităţilor competente, la cererea uneia dintre acestea, pentru a ajunge la un acord în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

În absenţa unei decizii comune în termen de cinci zile, supraveghetorul consolidant și autorităţile competente ale filialelor pot lua decizii individuale privind numirea unui administrator temporar în instituţiile faţă de care sunt responsabile și privind aplicarea oricăreia din măsurile menţionate la articolul 27.

(5) În cazul în care o autoritate competentă implicată nu este de acord cu decizia notificată în conformitate cu alineatul (1) sau cu alineatul (3), sau în absenţa unei decizii comune în conformitate cu alineatul (4), autoritatea competentă poate sesiza ABE în conformitate cu alineatul (6).

(6) La solicitarea oricărei autorităţi competente, ABE poate să acorde asistenţă autorităţilor competente care intenţionează să aplice una sau mai multe dintre măsurile menţionate la articolul 27 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă în ceea ce privește punctele 4, 10, 11 și 19 din secţiunea A din anexa la prezenta directivă, la articolul 27 alineatul (1) litera (e) din prezenta directivă sau la articolul 27 alineatul (1) litera (g) din prezenta directivă pentru ajungerea la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼B

(7) Decizia fiecărei autorități competente trebuie să fie motivată. Această decizie ţine seama de opiniile și rezervele exprimate de celelalte autorităţi competente pe parcursul perioadei de consultare menţionate la alineatul (1) sau la alineatul (3) sau pe parcursul perioadei de 5 zile menţionate la alineatul (4) precum și de impactul potenţial al deciziei asupra stabilităţii financiare din statele membre vizate. Deciziile sunt transmise întreprinderii-mamă din Uniune de către supraveghetorul consolidant și filialelor de către autorităţile competente respective.

În situaţiile menţionate la alineatul (6) din prezentul articol, în care înainte de sfârșitul perioadei de consultare menţionate la alineatele (1) și (3) din prezentul articol sau până la finalul perioadei de cinci zile menţionate la alineatul (4) din prezentul articol, oricare dintre autorităţile competente implicate a adus problema în atenţia ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, supraveghetorul consolidant și celelalte autorităţi competente își amână deciziile și așteaptă decizia pe care ABE o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menţionat, adoptând apoi propriile lor decizii în conformitate cu decizia ABE. Perioada de cinci zile se consideră a fi perioadă de conciliere în înţelesul regulamentului menţionat. ABE adoptă propria sa decizie în termen de trei zile. Problema nu poate fi adusă în atenţia ABE după expirarea perioadei de cinci zile sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

(8) În absenţa unei decizii din partea ABE în termen de trei zile, se aplică deciziile individuale luate în conformitate cu alineatele (1) sau (3), sau cu alineatul (4) al treilea paragraf.

TITLUL IV

REZOLUŢIA

CAPITOLUL I

Obiective, condiţii și principii generale

Articolul 31

Obiectivele rezoluţiei

(1) Atunci când aplică instrumente și exercită competenţe de rezoluţie, autorităţile de rezoluţie trebuie să ţină cont de obiectivele rezoluţiei și să aleagă acele instrumente și competenţe care permit realizarea în cel mai înalt grad a obiectivelor relevante pentru fiecare situaţie în parte.

(2) Obiectivele rezoluţiei menţionate la alineatul (1) din prezentul articol sunt:

(a) asigurarea continuităţii funcţiilor critice;

(b) evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilităţii financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv asupra infrastructurilor pieţei și prin menţinerea disciplinei pe piaţă;

(c) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a sprijinului financiar public extraordinar;

(d) protecţia deponenţilor care intră sub incidenţa Directivei 2014/49/UE și a investitorilor aflaţi sub incidenţa Directivei 97/9/CE;

▼B

(e) protejarea fondurilor și a activelor clienţilor.

Atunci când urmărește obiectivele de mai sus, autoritatea de rezoluţie încearcă să reducă la minimum costul rezoluţiei și să evite distrugerea valorii, cu excepţia cazului în care aceasta este necesară pentru a realiza obiectivele rezoluţiei.

(3) Sub rezerva unei serii de dispoziţii din prezenta directivă, obiectivele rezoluţiei au o importanţă egală, iar autorităţile de rezoluţie trebuie să le aplice în mod echilibrat, în funcţie de natura și de circumstanţele proprii fiecărui caz.

Articolul 32

Condiţii pentru declanșarea procedurii de rezoluţie

(1) Statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie iau o măsură de rezoluţie cu privire la una dintre instituţiile menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (a) numai dacă autoritatea de rezoluţie consideră că sunt îndeplinite toate condiţiile următoare:

(a) stabilirea faptului că instituţia este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate se face de către autoritatea competentă, după consultarea autorităţii de rezoluţie sau, sub rezerva condiţiilor prevăzute în alineatul (2), de către autoritatea de rezoluţie după consultarea autorităţii competente;

▼M3

(b) având în vedere calendarul și alte circumstanţe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a unei instituţii ar putea fi împiedicată, într-o perioadă rezonabilă, prin măsuri alternative ale sectorului privat, inclusiv prin măsuri luate de către un SIP sau prin măsuri de supraveghere, inclusiv prin măsuri de intervenţie timpurie sau prin reducerea valorii sau conversia instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59 alineatul (2), măsuri ce vizează instituţia în cauză;

▼B

(c) măsura de rezoluţie este necesară în interesul public în sensul alineatului (5).

(2) Statele membre pot să prevadă faptul că, pe lângă autoritatea competentă, stabilirea faptului că instituţia este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate conform alineatului (1) litera (a) poate fi făcută și de autoritatea de rezoluţie, în urma consultării autorităţii competente, în cazul în care autorităţile de rezoluţie în temeiul dreptului intern dispun de instrumentele necesare pentru a stabili acest lucru, în special de acces adecvat la informaţiile relevante. Autoritatea competentă prezintă autorităţii de rezoluţie orice informaţii relevante pe care aceasta din urmă le solicită pentru a-și putea realiza evaluarea fără întârziere.

(3) Adoptarea prealabilă a unei măsuri de intervenţie timpurie în conformitate cu articolul 27 nu constituie o condiţie pentru adoptarea unei măsuri de rezoluţie.

▼B

(4) În sensul alineatului (1) litera (a), se consideră că o instituţie este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, dacă este îndeplinită cel puţin una dintre condiţiile următoare:

(a) instituţia încalcă cerinţele deţinerii în continuare a autorizaţiei sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că instituţia le va încălca în viitorul apropiat, într-o măsură suficientă pentru a justifica retragerea autorizaţiei de către autoritatea competentă, inclusiv cazul în care instituţia a suportat sau este susceptibilă de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate sau o parte semnificativă din fondurile proprii, dar fără a se limita la acesta;

(b) activul instituţiei este inferior pasivului sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;

(c) instituţia se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte pasive la scadenţă sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;

(d) este necesar un sprijin financiar public extraordinar, cu excepţia cazului în care, pentru evita sau a remedia o perturbare gravă a economiei unui stat membru și a menţine stabilitatea financiară, sprijinul financiar public extraordinar îmbracă oricare dintre formele următoare:

(i) o garanţie de stat în sprijinul facilităţilor de lichiditate oferite de băncile centrale în conformitate cu condiţiile băncilor centrale;

(ii) o garanţie de stat pentru pasivele nou-emise; sau

(iii) o injecţie de fonduri proprii sau achiziţionarea de instrumente de capital la preţuri și în condiţii care nu conferă un avantaj instituţiei, în cazul în care, la momentul acordării sprijinului public, nu există nici circumstanţele menţionate la literele (a), (b) sau (c) din prezentul alineat, nici circumstanţele menţionate la articolul 59 alineatul (3).

În fiecare din cazurile menţionate la litera (d) punctele (i), (ii) și (iii) din primul paragraf, măsurile de garantare sau măsurile echivalente acestora menţionate la aceste puncte se limitează la instituţiile solvabile și sunt condiţionate de aprobarea finală în temeiul cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat. Măsurile respective au caracter temporar și preventiv și sunt proporţionale în raport cu remedierea consecinţelor pe care le are perturbarea gravă și nu sunt utilizate pentru a compensa pierderile pe care instituţia le-a suportat sau este susceptibilă se le suporte în viitorul apropiat.

Măsurile de sprijin menţionate la litera (d) punctul (iii) se limitează la injecţiile necesare pentru a soluţiona deficitul de capital a cărui existenţă a fost stabilită în cadrul simulării situaţiilor de criză la nivel naţional, la nivelul Uniunii sau la nivelul MUS, la evaluări ale calităţii activelor sau la exerciţii echivalente desfășurate de către Banca Centrală Europeană, ABE sau de către autorităţile naţionale, după caz, confirmate de către autoritatea competentă.

▼B

Până la 3 ianuarie 2015, ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 privind tipul de simulări, evaluări sau exerciţii menţionate anterior care pot duce la un asemenea sprijin.

Până la 31 decembrie 2015, Comisia examinează dacă există în continuare nevoia de a permite măsurile de sprijin menţionate la litera (d) punctul (iii) din primul paragraf și condiţiile ce trebuie îndeplinite în cazul continuării și informează în acest sens Parlamentul European și Consiliul. După caz, raportul respectiv este însoţit de o propunere legislativă.

(5) În sensul alineatului (1) litera (c) din prezentul articol, o măsură de rezoluţie este considerată de interes public dacă este necesară pentru a realiza și este proporţională cu cel puţin unul dintre obiectivele rezoluţiei menţionate la articolul 31, iar lichidarea instituţiei conform procedurii obișnuite de insolvenţă nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluţiei în aceeași măsură.

(6) Până la 3 iulie 2015, ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a promova convergenţa practicilor de supraveghere și de rezoluţie în ceea ce privește interpretarea diferitelor circumstanţe în care se consideră că o instituţie este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate.

▼M3

Articolul 32a

Condiţii de declanșare a rezoluţiei cu privire la un organism central și la instituţiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central

Statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie pot lua o măsură de rezoluţie în legătură cu un organism central și cu toate instituţiile de credit afiliate în mod permanent care fac parte din același grup de rezoluţie, atunci când respectivul grup de rezoluţie îndeplinește în ansamblul său condiţiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1).

Articolul 32b

Procedurile de insolvenţă în ceea ce privește instituţiile și entităţile care nu fac obiectul măsurilor de rezoluţie

Statele membre se asigură că o instituţie sau o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în legătură cu care autoritatea de rezoluţie consideră că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b), dar că o măsură de rezoluţie nu ar fi în interesul public în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) litera (c), este lichidată în mod ordonat, în conformitate cu dreptul intern aplicabil.

▼B

Articolul 33

Condiţii de declanșare a procedurii de rezoluţie în cazul instituţiilor financiare și al societăţilor financiare holding

(1) Statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie pot lua măsuri de rezoluţie în legătură cu o instituţie financiară menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b) atunci când condiţiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) sunt îndeplinite atât în ceea ce privește instituţia financiară, cât și în ceea ce privește întreprinderea-mamă care face obiectul supravegherii consolidate.

▼M3

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție în legătură cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) atunci când entitatea îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1).

(3) În cazul în care instituțiile-filiale ale unei societăți holding cu activitate mixtă sunt deținute, direct sau indirect, de către o societate financiară holding intermediară, planul de rezoluție prevede că societatea financiară holding intermediară este identificată ca o entitate de rezoluție, iar statele membre se asigură că măsurile de rezoluție în sensul rezoluției grupului sunt luate în ceea ce privește societatea financiară holding intermediară. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție nu iau măsuri de rezoluție în sensul rezoluției grupului în ceea ce privește societatea holding cu activitate mixtă.

(4) În temeiul dispozițiilor alineatului (3) al prezentului articol și în pofida faptului că o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1), autoritățile de rezoluție pot lua măsuri de rezoluție cu privire la o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

(a) entitatea este o entitate de rezoluție;

(b) cel puțin una dintre filialele entității care sunt instituții, dar nu entități de rezoluție, respectă condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1);

(c) activele și pasivele filialelor menționate la litera (b) sunt de așa natură încât intrarea în dificultate a respectivelor filiale pune în pericol întregul grup de rezoluție, iar măsurile de rezoluție care vizează entitatea sunt necesare fie pentru rezoluția acestor filiale care sunt instituții, fie pentru rezoluția întregului grup relevant de rezoluție.

Articolul 33a

Competența de a suspenda anumite obligații

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție, după consultarea autorităților competente, care răspund în timp util, au competența de a suspenda orice obligații de plată sau de livrare în temeiul oricărui contract la care o instituție sau o entitate menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este parte atunci când sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) s-a stabilit că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) litera (a);

(b) nu există nicio măsură disponibilă imediat în sectorul privat menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (b), care ar împiedica intrarea în dificultate a instituției sau a entității;

(c) exercitarea competenței de suspendare este considerată necesară pentru a se evita o deteriorare și mai mare a condițiilor financiare ale instituției sau ale entității; și

▼M3

(d) exercitarea competenţei de suspendare este fie:

(i) necesară pentru a efectua constatarea prevăzută la articolul 32 alineatul (1) litera (c), fie

(ii) necesară pentru a alege măsurile adecvate de rezoluţie sau pentru a asigura aplicarea eficientă a unuia sau a mai multor instrumente de rezoluţie.

(2) Competenţa menţionată la alineatul (1) de la prezentul articol nu se aplică obligaţiilor de plată și de livrare datorate:

(a) sistemelor şi operatorilor de sisteme desemnaţi în conformitate cu Directiva 98/26/CE;

(b) CPC-urilor autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și CPC-urilor din ţări terţe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul respectiv;

(c) băncilor centrale.

Autorităţile de rezoluţie stabilesc domeniul de aplicare al competenţei menţionate la alineatul (1) de la prezentul articol în funcţie de circumstanţele fiecărui caz în parte. În special, autorităţile de rezoluţie evaluează cu atenţie dacă este adecvată prelungirea suspendării în cazul depozitelor eligibile, în conformitate cu definiţia de la articolul 2 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2014/49/UE, în special în ceea ce privește depozitele garantate deţinute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii.

(3) Statele membre pot să prevadă că, în cazul în care competenţa de a suspenda obligaţiile de plată sau de livrare este exercitată în ceea ce privește depozitele eligibile, autorităţile de rezoluţie se asigură că deponenţii au acces la un cuantum zilnic adecvat din depozitele respective.

(4) Perioada de suspendare în temeiul alineatului (1) este cât mai scurtă posibil și nu depășește perioada minimă pe care autoritatea de rezoluţie o consideră necesară pentru scopurile indicate la alineatul (1) literele (c) și (d) și, în orice caz, nu depășește perioada dintre publicarea unei notificări de suspendare în temeiul alineatului (8) și miezul nopţii din statul membru al autorităţii de rezoluţie a instituţiei sau entităţii de la finalul zilei de lucru care urmează zilei publicării respective.

Suspendarea încetează să producă efecte la expirarea perioadei de suspendare menţionate la primul paragraf.

(5) Atunci când își exercită competenţa menţionată la alineatul (1) de la prezentul articol, autorităţile de rezoluţie ţin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competenţe asupra bunei funcţionări a pieţelor financiare și iau în considerare normele naţionale existente, precum și competenţele de supraveghere și competenţele judiciare, pentru a proteja drepturile creditorilor și egalitatea de tratament a creditorilor în procedura obișnuită de insolvenţă. Autorităţile de rezoluţie au în vedere, în special, aplicarea potenţială a procedurilor naţionale de insolvenţă în ceea ce privește instituţia sau entitatea, ca urmare a constatării menţionate la articolul 32 alineatul (1) litera (c), și ia măsurile pe care le consideră adecvate pentru a asigura o coordonare corespunzătoare cu autorităţile administrative sau judiciare naţionale.

▼M3

(6) Dacă obligaţiile contractuale de plată sau de livrare sunt suspendate în temeiul alineatului (1), obligaţiile de plată sau de livrare ale contrapărţilor la acel contract se suspendă pentru aceeași perioadă.

(7) O obligaţie de plată sau de livrare care ar fi devenit scadentă pe perioada suspendării devine exigibilă imediat după expirarea perioadei respective.

(8) Statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie înștiinţează instituţia sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) și autorităţile menţionate la articolul 83 alineatul (2) literele (a)-(h) fără întârziere atunci când își exercită competenţa menţionată la alineatul (1) de la prezentul articol, după ce s-a stabilit faptului că instituţia este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a) și înainte de luarea deciziei de rezoluţie.

Autoritatea de rezoluţie publică sau asigură publicarea ordinului sau a instrumentului prin care obligaţiile sunt suspendate în temeiul prezentului articol și a condiţiilor și perioadei de suspendare prin mijloacele menţionate la articolul 83 alineatul (4).

(9) Prezentul articol nu aduce atingere dispoziţiilor cuprinse în dreptul naţional al statelor membre care acordă competenţe de a suspenda obligaţiile de plată sau de livrare ale instituţiilor și ale entităţilor menţionate la alineatul (1) de la prezentul articol înainte de stabilirea faptului că respectivele instituţii sau entităţi sunt în curs de a intra în dificultate sau susceptibile de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a) sau de a suspenda obligaţiile de plată sau de livrare ale instituţiilor sau ale entităţilor care urmează să fie lichidate în cadrul procedurii obișnuite de insolvenţă și care depășesc domeniul de aplicare și durata prevăzută la acest articol. Aceste competenţe se exercită în conformitate cu domeniul de aplicare, durata și condiţiile prevăzute în legislaţia naţională relevantă. Condiţiile prevăzute în prezentul articol nu aduc atingere condiţiilor legate de această competenţă de suspendare a obligaţiilor de plată sau de livrare.

(10) Statele membre se asigură că, în cazul în care o autoritate de rezoluţie exercită competenţa de a suspenda obligaţiile de plată sau de livrare în legătură cu o instituţie sau o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, autoritatea de rezoluţie poate de asemenea exercita, pe durata respectivei suspendări, competenţa de a:

(a) impune restricţii creditorilor garantaţi ai respectivei instituţii sau entităţi referitoare la executarea garanţiei în legătură cu oricare dintre activele instituţiei sau entităţii respective, pentru aceeași durată, caz în care se aplică articolul 70 alineatele (2), (3) și (4); și

(b) suspenda drepturile de reziliere ale oricărei părţi la un contract încheiat cu instituţia sau entitatea respectivă, pentru aceeași durată, caz în care se aplică articolul 71 alineatele (2)-(8).

(11) În cazul în care, după stabilirea faptului că o instituţie sau o entitate este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a), o autoritate de rezoluţie și-a exercitat competenţa de suspendare a obligaţiilor de plată sau de livrare în condiţiile prevăzute la alineatul (1) sau (10) de la prezentul articol și dacă ulterior sunt luate măsuri de rezoluţie cu privire la instituţia sau entitatea respectivă, autoritatea de rezoluţie nu își exercită competenţele prevăzute la articolul 69 alineatul (1), la articolul 70 alineatul (1) sau la articolul 71 alineatul (1) cu privire la respectiva instituţie sau entitate.

▼B

Articole 34

Principii generale care reglementează rezoluţia

(1) Statele membre se asigură că, atunci când autorităţile de rezoluţie aplică instrumente și exercită competenţe de rezoluţie, ele iau toate măsurile necesare pentru a garanta că măsurile de rezoluţie sunt luate în conformitate cu următoarele principii:

(a) acţionarii instituţiei aflate în rezoluţie sunt primii care suportă pierderi;

(b) creditorii instituţiei aflate în rezoluţie suportă pierderi ulterior acţionarilor, în conformitate cu ordinea priorităţii creanţelor acestora din cadrul procedurii obișnuite de insolvenţă, cu excepţia cazului în care în prezenta directivă se prevede în mod expres altceva;

(c) organul de conducere și conducerea superioară ale instituţiei aflate în rezoluţie sunt înlocuite, cu excepţia cazurilor în care păstrarea integrală sau parţială a organului de conducere sau a conducerii superioare, în funcţie de circumstanţe, este considerată necesară pentru realizarea obiectivelor rezoluţiei;

(d) organul de conducere și conducerea superioară a instituţiei aflată în rezoluţie oferă întreaga asistenţă necesară pentru realizarea obiectivelor rezoluţiei;

(e) persoanele fizice și juridice sunt trase la răspundere, în temeiul legislaţiei statului membru, în conformitate cu dreptul civil sau penal, pentru responsabilitatea lor legată de intrarea în dificultate a instituţiei;

(f) cu excepţia unor dispoziţii contrare din prezenta directivă, creditorii din aceeași categorie sunt trataţi în mod egal;

(g) niciun creditor nu suportă pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituţia sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ar fi fost lichidată prin intermediul procedurii obișnuite de insolvenţă conform mecanismelor de siguranţă de la articolele 73-75;

(h) depozitele acoperite sunt protejate în întregime; și

(i) măsurile de rezoluţie se iau conform mecanismelor de siguranţă din prezenta directivă.

(2) În cazul în care o instituţie este o entitate din grup, autorităţile de rezoluţie, fără a aduce atingere articolului 31, aplică instrumente și exercită competenţe de rezoluţie într-un mod care reduce la minimum impactul asupra altor entităţi din grup și asupra grupului în ansamblu, precum și efectele negative asupra stabilităţii financiare în Uniunea Europeană și în statele sale membre, în special în ţările în care grupul își desfășoară activitatea.

(3) Când aplică instrumente și exercită competenţe de rezoluţie, statele membre se asigură că respectă, după caz, cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

▼B

(4) În cazul în care unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) i se aplică un instrument de vânzare a activității, un instrument al instituției-punte sau un instrument de separare a activelor, se consideră că instituția sau entitatea face obiectul procedurii de insolvență sau al unei proceduri asemănătoare de insolvență în sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE a Consiliului ([1]).

(5) Atunci când aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe în materie de rezoluție, autoritățile de rezoluție informează și se consultă cu reprezentanții angajaților, dacă este cazul.

(6) Autoritățile de rezoluție aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe de rezoluție fără a aduce atingere dispozițiilor privind reprezentarea angajaților în organele de conducere ale întreprinderilor, conform dreptului intern sau practicii naționale.

CAPITOLUL II

Administratorul special

Articolul 35

Administratorul special

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot desemna un administrator special care să înlocuiască organul de conducere al instituției aflate în procedură de rezoluție. Autoritățile de rezoluție fac publică numirea administratorului special. În plus, statele membre se asigură că administratorul special deține calificările, cunoștințele și capacitatea necesare îndeplinirii funcțiilor sale.

(2) Administratorul special dispune de toate competențele acționarilor și ale organului de conducere al instituției. Cu toate acestea, administratorul special nu poate exercita aceste competențe decât sub controlul autorității de rezoluție.

(3) Administratorul special are obligația statutară de a lua toate măsurile necesare pentru a promova obiectivele rezoluției menționate la articolul 31 și pentru a pune în aplicare măsurile de rezoluție în conformitate cu decizia autorității de rezoluție. După caz, această obligație are prioritate față de orice altă obligație de conducere rezultând din statutul instituției sau din dreptul intern, dacă acestea sunt incompatibile. Măsurile în cauză pot include o majorare a capitalului, reorganizarea structurii de proprietate a instituției sau preluarea controlului de către instituții solide din punct de vedere financiar și organizațional, în conformitate cu instrumentele de rezoluție menționate la capitolul IV.

(4) Autoritățile de rezoluție pot stabili limite ale acțiunilor administratorului special sau pot solicita ca anumite acte ale administratorului special să facă obiectul aprobării prealabile a autorității de rezoluție. Autoritățile de rezoluție pot destitui administratorul special în orice moment.

(5) Statele membre solicită administratorului special să întocmească și să prezinte autorității de rezoluție responsabile cu numirea sa, la intervale regulate stabilite de aceasta, precum și la începutul și la sfârșitul mandatului său, rapoarte privind situația economică și financiară a instituției și măsurile întreprinse cu ocazia exercitării atribuțiilor sale.

([1]) Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 82 22.3.2001, p. 16).

▼B

(6) Mandatul unui administrator special nu poate depăși un an. Mandatul poate fi reînnoit, în cazuri excepţionale, dacă autoritatea de rezoluţie consideră că sunt în continuare îndeplinite condiţiile de numire a unui administrator special.

(7) În cazul în care mai multe autorităţi de rezoluţie intenţionează să numească un administrator special pentru o entitate afiliată la un grup, ele evaluează în ce măsură numirea aceluiași administrator special pentru toate entităţile în cauză ar fi mai oportună pentru a facilita găsirea unor soluţii de restabilire a solidităţii financiare ale entităţilor în cauză.

(8) În caz de insolvenţă, dacă dreptul intern prevede numirea unui administrator de insolvenţă, acesta poate fi considerat administrator special în sensul prezentului articol.

CAPITOLUL III

Evaluare

Articolul 36

Evaluare în scopul rezoluţiei

(1) Înainte de a lua vreo măsură de rezoluţie sau de a exercita competenţa de reducere a valorii contabile sau de conversie a ►**M3** instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◄ relevante, autorităţile de rezoluţie se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de autoritatea de rezoluţie și de instituţia sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și pasivelor instituţiei sau entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d). Sub rezerva alineatului (13) din prezentul articol și a articolului 85, în cazul în care sunt respectate toate cerinţele enunţate la prezentul articol, evaluarea se consideră a fi definitivă.

(2) Dacă o evaluare independentă în conformitate cu alineatul (1) nu este posibilă, autorităţile de rezoluţie pot efectua o evaluare provizorie a activelor și pasivelor instituţiei sau ale entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu alineatul (9) din prezentul articol.

(3) Obiectivul evaluării este acela de a evalua valoarea activelor și pasivelor instituţiei sau entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care îndeplinește condiţiile de declanșare a procedurii de rezoluţie menţionate la articolele 32 și 33.

(4) Scopurile evaluării sunt:

(a) să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condiţiile de declanșare a procedurii de rezoluţie sau condiţiile de reducere a valorii contabile sau de conversie a ►**M3** instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◄;

(b) în cazul în care sunt îndeplinite condiţiile de declanșare a procedurii de rezoluţie, să fundamenteze decizia privind măsura de rezoluţie corespunzătoare care trebuie luată în legătură cu instituţia sau cu entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(c) în cazul în care este exercitată competenţa de reducere a valorii contabile sau de conversie a ►**M3** instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◄ relevante, să fundamenteze decizia privind amploarea anulării sau diluării acţiunilor sau a altor instrumente de proprietate, precum și amploarea reducerii valorii contabile sau a conversiei ►**M3** instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◄ relevante;

▼B

(d) în cazul în care se aplică instrumentul de recapitalizare internă, să fundamenteze decizia privind amploarea reducerii valorii contabile sau a conversiei ►M3 datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◄;

(e) în cazul în care se aplică instrumentul instituției-punte sau instrumentul de separare a activelor, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau acțiunile sau alte instrumente de proprietate care urmează să fie transferate și decizia privind valoarea eventualelor contraprestații ce trebuie plătite instituției aflate în rezoluție sau, după caz, deținătorilor acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate;

(f) în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a activității, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau acțiunile sau alte instrumente de proprietate care urmează să fie transferate și să fundamenteze interpretarea pe care autoritatea de rezoluție o dă condițiilor comerciale în sensul articolului 38;

(g) în toate situațiile, să asigure că eventualele pierderi privind activele instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sunt recunoscute în întregime în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a ►M3 instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◄ relevante.

(5) Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, evaluarea se bazează pe estimări prudente, inclusiv în ceea ce privește ratele de default și gravitatea pierderilor. Evaluarea nu se bazează pe nicio potențială furnizare viitoare de sprijin financiar public extraordinar sau de asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale sau orice asistență sub formă de lichidități din partea băncii centrale acordată cu garanții, dobânzi sau durate non-standard instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din momentul în care se ia măsura de rezoluție sau în care se exercită competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a ►M3 instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◄ relevante. În plus, evaluarea ține seama de faptul că, în cazul în care se aplică unul dintre instrumentele de rezoluție:

(a) autoritatea de rezoluție și orice mecanisme de finanțare care acționează în temeiul articolului 101 poate recupera eventualele cheltuieli rezonabile suportate în mod corespunzător de la instituția aflată în rezoluție, în conformitate cu articolul 37 alineatul (7);

(b) mecanismul de finanțare a rezoluției poate percepe dobânzi sau taxe în legătură cu eventualele împrumuturi sau garanții furnizate instituției aflate în rezoluție, în conformitate cu articolul 101.

(6) Evaluarea trebuie să fie însoțită de următoarele informații, care trebuie să figureze în registrele și evidențele contabile ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d):

(a) un bilanț actualizat și un raport privind poziția financiară a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) o analiză și o estimare a valorii contabile a activelor;

(c) o listă a soldului din bilanț și din afara bilanțului a datoriilor care figurează în registrele și evidențele contabile ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), cu indicarea creditelor relevante și a rangurilor de prioritate ale acestora, conform legislației aplicabile privind insolvența;

▼B

(7) După caz, în vederea fundamentării deciziilor menţionate la alineatul (4) literele (e) și (f), informaţiile de la alineatul (6) litera (b) pot fi însoţite de o analiză și de o estimare a valorii activelor și pasivelor instituţiei sau ale entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) pe baza valorii de piaţă.

(8) Evaluarea indică repartizarea creditorilor pe categorii în funcţie de rangurile de prioritate conform legislaţiei aplicabile privind insolvenţa și furnizează o estimare a tratamentului de care ar fi putut beneficia fiecare dintre categoriile de acţionari și de creditori dacă instituţia sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ar fi fost lichidată conform procedurilor obișnuite de insolvenţă.

Această estimare nu afectează aplicarea principiului „nici un creditor nu trebuie să fie dezavantajat” în conformitate cu articolul 74.

(9) În cazul în care, din cauza caracterului urgent al situaţiei, nu este posibilă respectarea cerinţelor prevăzute la alineatele (6) și (8) sau se aplică alineatul (2), trebuie efectuată o evaluare provizorie. Evaluarea provizorie respectă efectuată cerinţele prevăzute la alineatul (3) și, pe cât este posibil în mod rezonabil având în vedere situaţia dată, cu cerinţele de la alineatele (1), (6) și (8).

Evaluarea provizorie menţionată la prezentul alineat cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare, cu justificarea adecvată.

(10) O evaluare care nu respectă toate cerinţele prevăzute în prezentul articol este considerată provizorie până la momentul în care o persoană independentă efectuează o evaluare care respectă pe deplin toate cerinţele prevăzute la prezentul articol. Această evaluare definitivă *ex post* se efectuează cât mai curând posibil. Ea poate fi efectuată fie separat de evaluarea menţionată la articolul 74, fie simultan cu cea efectuată de aceeași persoană independentă, însă este distinctă de aceasta.

Evaluarea definitivă *ex post* se realizează în următoarele scopuri:

(a) să asigure că eventualele pierderi privind activele instituţiei sau ale entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sunt recunoscute în întregime în registrele contabile ale instituţiei sau ale entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) să fundamenteze o decizie de a reajusta creanţele creditorilor sau să majoreze valoarea contraprestaţiilor plătite, în conformitate cu alineatul (11).

(11) În situaţia în care evaluarea definitivă *ex post* estimează că valoarea activului net al instituţiei sau al entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este mai mare decât valoarea activului net al instituţiei sau al entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) estimată de evaluarea provizorie, autoritatea de rezoluţie are posibilitatea:

(a) să-și exercite competenţa de a majora valoarea creanţelor creditorilor sau a proprietarilor de instrumente de capital relevante care au fost reduse în cadrul instrumentului de recapitalizare internă;

(b) să împuternicească o instituţie-punte sau un vehicul de gestionare a activelor să efectueze o plată suplimentară de contraprestaţii aferente activelor, drepturilor sau datoriilor faţă de instituţia aflată în rezoluţie sau, după caz, aferente acţiunilor sau instrumentelor de proprietate către deţinătorii acţiunilor sau altor instrumente de proprietate.

▼B

(12) Fără a aduce atingere alineatului (1), evaluarea provizorie efectuată în conformitate cu alineatele (9) și (10) este un temei valabil pentru ca autoritățile de rezoluție să ia măsuri de rezoluție, inclusiv să preia controlul unei instituții sau entități în curs de a intra în dificultate menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), sau să își exercite competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a ►M3 instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◄.

(13) Evaluarea face parte integrantă din decizia de aplicare a unui instrument sau de exercitare a unei competențe de rezoluție sau din decizia de exercitare a competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a ►M3 instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◄. Evaluarea în sine nu face obiectul unei căi de atac separate, dar poate fi supusă unei căi de atac împreună cu decizia luată în conformitate cu articolul 85.

(14) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza circumstanțele în care o persoană este independentă de autoritatea de rezoluție și de instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în sensul aplicării alineatului (1) din prezentul articol și a articolului 74.

(15) ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza criteriile de mai jos, în sensul aplicării alineatelor (1), (3) și (9) din prezentul articol și a articolului 74:

(a) metodologia utilizată pentru evaluarea valorii activelor și pasivelor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) separarea evaluărilor în temeiul articolelor 36 și 74;

(c) metodologia utilizată pentru calcularea și includerea unei rezerve pentru pierderi suplimentare în evaluarea provizorie.

(16) ABE înaintează proiectele de standarde tehnice menționate la alineatul (14) Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la alineatele (14) și (15), în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

CAPITOLUL IV

Instrumente de rezoluție

Secțiunea 1

Principii generale

Articolul 37

Principii generale ale instrumentelor de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competențele necesare pentru a aplica instrumentele de rezoluție instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție.

▼B

(2) În cazul în care autoritatea de rezoluţie decide să aplice un instrument de rezoluţie unei instituţii sau entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), iar măsura de rezoluţie respectivă ar duce la suportarea unor pierderi de către creditori sau la conversia creanţelor acestora, autoritatea de rezoluţie își exercită competenţa de reducere a valorii contabile sau de conversie a ►M3 instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile ◄ în conformitate cu articolul 59 imediat înainte sau odată cu aplicarea instrumentului de rezoluţie.

(3) Instrumentele de rezoluţie menţionate la alineatul (1) sunt următoarele:

(a) instrumentul de vânzare a activităţii;

(b) instrumentul instituţiei-punte;

(c) instrumentul de separare a activelor;

(d) instrumentul de recapitalizare internă.

(4) Sub rezerva alineatului (5), autorităţile de rezoluţie pot aplica instrumentele de rezoluţie fie individual, fie într-o combinaţie oarecare.

(5) Autorităţile de rezoluţie pot aplica instrumentul de separare a activelor numai împreună cu un alt instrument de rezoluţie.

(6) În cazul în care doar instrumentele de rezoluţie menţionate la alineatul (3) litera (a) sau (b) din prezentul articol sunt utilizate pentru a transfera doar parţial active, drepturi sau pasive ale unei instituţii aflate în rezoluţie, instituţia sau entitatea reziduală menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) de la care au fost transferate activele, drepturile sau pasivele este lichidată în baza procedurii obișnuite de insolvenţă. Acest lucru se realizează într-un termen rezonabil, având în vedere orice eventuală situaţie în care instituţia sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) trebuie să furnizeze servicii sau sprijin în conformitate cu articolul 65, pentru a permite beneficiarului să-și desfășoare activităţile sau serviciile achiziţionate în temeiul transferului, precum și orice alt motiv care face continuarea părţii reziduale a instituţiei sau a entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluţiei sau respectarea principiilor prevăzute la articolul 34.

(7) Autoritatea de rezoluţie și orice mecanism de finanţare ce acţionează în temeiul articolului 101 poate recupera orice eventuale cheltuieli rezonabile suportate în mod corespunzător în legătură cu utilizarea instrumentelor de rezoluţie, cu exercitarea competenţelor de rezoluţie sau cu utilizarea instrumentelor guvernamentale de stabilizare financiară, într-una sau mai multe dintre modalităţile următoare:

(a) ca deducere din orice contraprestaţii plătite de beneficiar instituţiei aflate în rezoluţie sau, după caz, deţinătorilor acţiunilor sau ai altor instrumente de proprietate;

▼B

(b) de la instituţia aflată în rezoluţie, în calitate de creditor preferenţial; or

(c) din eventualele încasări ca urmare a încetării funcţionării instituţiei-punte sau a vehiculului de gestionare a activelor, în calitate de creditor preferenţial.

(8) Statele membre se asigură că normele legislaţiei naţionale în materie de insolvenţă referitoare la anularea sau inopozabilitatea actelor prejudiciabile masei creditorilor nu se aplică transferurilor de active, drepturi sau pasive de la o instituţie aflată în rezoluţie către o altă entitate în virtutea aplicării unui instrument de rezoluţie, a exercitării unei competenţe de rezoluţie sau a utilizării unui instrument guvernamental de stabilizare financiară.

(9) Statele membre pot să confere autorităţilor de rezoluţie instrumente și competenţe suplimentare care să poată fi exercitate în cazul în care o instituţie sau o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinește condiţiile de declanșare a procedurii de rezoluţie, dacă:

(a) atunci când sunt aplicate unui grup transfrontalier, aceste competenţe suplimentare nu ridică obstacole în calea unei rezoluţii eficiente a grupului; și

(b) ele respectă obiectivele rezoluţiei și principiile generale care reglementează rezoluţia, menţionate la articolele 31 și 34.

(10) În situaţia extraordinară a unei crize sistemice, autoritatea de rezoluţie poate căuta finanţare din surse de finanţare alternative prin utilizarea instrumentelor de stabilizare guvernamentale prevăzute la articolele 56-58 atunci când sunt îndeplinite următoarele condiţii:

(a) acţionarii și deţinătorii de alte instrumente de proprietate, precum și deţinătorii de instrumente de capital relevante și de alte ►M3 datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ au adus o contribuţie, prin reducerea valorii contabile, prin conversie sau prin alte modalităţi, în vederea absorbţiei pierderilor și a recapitalizării instituţiei aflate în rezoluţie, în valoare de cel puţin 8 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituţiei respective, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluţie în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36;

(b) aceasta va fi condiţionată de aprobarea prealabilă și finală în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

Secţiunea 2

Instrumentul de vânzare a activităţii

Articolul 38

Instrumentul de vânzare a activităţii

(1) Statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie au competenţa de a transfera către un cumpărător care nu este o instituţie-punte:

(a) acţiuni sau alte instrumente de proprietate emise de o instituţie aflată în rezoluţie;

▼B

(b) orice categorii de active, drepturi sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție sau totalitatea acestora.

Sub rezerva alineatelor (8) și (9) din prezentul articol și a articolului 85, transferul menționat la primul paragraf are loc fără n a obține acordul acționarilor instituției aflate în rezoluție sau al oricărei părți terțe, alta decât cumpărătorul și fără a se conforma vreunei cerințe procedurale prevăzute de dreptul comercial sau de cel al titlurilor de valoare, altele decât cele incluse la articolul 39.

(2) Un transfer efectuat în conformitate cu alineatul (1) se efectuează în condiții comerciale, având în vedere circumstanțele și în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

(3) În conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol, autoritățile de rezoluție iau toate măsurile rezonabile pentru a obține un transfer în condiții comerciale care sunt conforme evaluării efectuate în conformitate cu articolul 36, având în vedere circumstanțele cazului.

(4) Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), orice contraprestație plătită de cumpărător se face în favoarea:

(a) proprietarilor acțiunilor sau instrumentelor de proprietate, în cazul în care vânzarea activității s-a efectuat prin transferarea acțiunilor sau instrumentelor de proprietate emise de instituția aflată în rezoluție de la deținătorii respectivelor acțiuni sau instrumente la cumpărător;

(b) instituției aflate în rezoluție, în cazul în care vânzarea activității s-a efectuat prin transferarea unora sau a tuturor activelor sau pasivelor instituției aflate în rezoluție la cumpărător.

(5) Atunci când aplică instrumentul de vânzare a activității, autoritatea de rezoluție poate exercita competența de transfer în mod repetat, pentru a efectua transferuri suplimentare de acțiuni ori de alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție sau, după caz, de active, drepturi sau pasive ale instituției aflate în rezoluție.

(6) După aplicarea instrumentului de vânzare a activității și cu aprobarea cumpărătorului, autoritățile de rezoluție pot exercita competențele de transfer în ceea ce privește activele, drepturile ori pasivele transferate cumpărătorului, în vederea transferului activelor, drepturilor sau pasivelor înapoi la instituția aflată în rezoluție, ori al acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate înapoi la proprietarii lor inițiali, iar instituția aflată în rezoluție sau proprietarii inițiali au obligația de a accepta orice astfel de active, drepturi sau pasive, acțiuni sau alte instrumente de proprietate.

(7) Cumpărătorul are autorizația corespunzătoare de desfășurare a activităților pe care le dobândește atunci când transferul este efectuat în conformitate cu alineatul (1). Statele membre se asigură că cererea de autorizare, coroborată cu transferul, este luată în considerare în timp util.

▼B

(8) Prin derogare de la articolele 22-25 din Directiva 2013/36/UE de la obligaţia de a informa autorităţile competente de la articolul 26 din Directiva 2013/36/UE, articolul 10 alineatul (3), articolul 11 alineatele (1) și (2) și articolele 12 și 13 din Directiva 2014/65/UE și de la obligaţia de notificare menţionată la articolul 11 alineatul (3) din respectiva directivă, în cazul în care o vânzare de acţiuni sau alte instrumente de proprietate în virtutea aplicării instrumentului de vânzare a activităţii ar duce la achiziţionarea sau majorarea unei participaţii calificate într-o instituţie de tipul celor menţionate la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2014/65/UE, autoritatea competentă a acelei instituţii efectuează evaluarea necesară în temeiul acelor articole în timp util, astfel încât să nu întârzie aplicarea instrumentului de vânzare a activităţii și să împiedice măsura de rezoluţie să își atingă obiectivele relevante ale rezoluţiei.

(9) Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritatea competentă a respectivei instituţii nu a finalizat evaluarea menţionată la alineatul (8) de la data transferului de acţiuni sau de alte instrumente de proprietate în cursul aplicării instrumentului de vânzare a activităţii de către autoritatea de rezoluţie, se aplică următoarele dispoziţii:

(a) respectivul transfer de acţiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător are efect juridic imediat;

(b) în cursul perioadei de evaluare și în cursul eventualelor perioade de dezinvestire prevăzute la litera (f), dreptul cumpărătorului de vot aferent respectivelor acţiuni sau altor instrumente de proprietate este suspendat și îi revine doar autorităţii de rezoluţie, care nu are nicio obligaţie de a exercita vreun astfel de drept de vot și care nu are nici o răspundere pentru exercitarea sau neexercitarea respectivelor drepturi de vot;

(c) în cursul perioadei de evaluare și în cursul oricărei perioade de dezinvestire prevăzute la litera (f), sancţiunile și celelalte măsuri aplicate încălcării condiţiilor pentru achiziţii sau cedări ale participaţiilor calificate avute în vedere la articolele 66, 67 și 68 din Directiva 2013/36/UE nu se aplică respectivelor transferuri de acţiuni sau de alte instrumente de proprietate;

(d) autoritatea competentă, imediat după finalizarea evaluării, notifică în scris autorităţii de rezoluţie și cumpărătorului decizia autorităţii competente de a aproba sau, în conformitate cu articolul 22 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE, de a se opune respectivului transfer de acţiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător;

(e) în cazul în care autoritatea competentă aprobă un astfel de transfer de acţiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător, dreptul de vot aferent respectivelor acţiuni sau altor instrumente de proprietate se consideră acordat în întregime cumpărătorului, imediat după primirea de către autoritatea de rezoluţie și de către cumpărător a respectivei notificări de aprobare din partea autorităţii competente;

(f) dacă autoritatea competentă se opune respectivului transfer de acţiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător, atunci:

(i) dreptul de vot aferent respectivelor acţiuni sau altor instrumente de proprietate prevăzut la punctul (b) rămâne în vigoare în întregime;

▼B

(ii) autoritatea de rezoluţie poate cere cumpărătorului să cedeze respectivele acţiuni sau alte instrumente de proprietate într-un termen de dezinvestire determinat de autoritatea de rezoluţie după ce a luat în considerare condiţiile de piaţă prevalente; și

(iii) în cazul în care cumpărătorul nu finalizează respectiva dezinvestire în termenul de dezinvestire stabilit de autoritatea de rezoluţie, atunci autoritatea competentă, cu aprobarea autorităţii de rezoluţie, poate impune cumpărătorului sancţiuni și alte măsuri pentru încălcarea cerinţelor de achiziţie sau de cedare a participaţiilorcalificate menţionate la articolele 66, 67 și 68 din Directiva 2013/36/UE.

(10) Transferurile efectuate în virtutea aplicării instrumentului de vânzare a activităţii fac obiectul mecanismelor de siguranţă menţionate în capitolul VII din titlul IV.

(11) În sensul exercitării libertăţilor de a presta servicii sau de a se stabili într-un alt stat membru în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE, cumpărătorul este considerat a fi o continuare a instituţiei aflate în rezoluţie și poate continua să exercite toate drepturile exercitate de instituţia aflată în rezoluţie aferente activelor, drepturilor sau pasivelor transferate.

(12) Statele membre se asigură că cumpărătorul menţionate la alineatul (1) poate continua să exercite drepturile conferite de calitatea de membru și drepturile de acces la sistemele de plată, compensare și decontare, la bursele de valori, la schemele de compensare pentru investitori și la schemele de garantare a depozitelor ale instituţiei aflate în rezoluţie, cu condiţia ca aceasta să îndeplinească criteriile legate de calitatea de membru și criteriile de participare pentru lua parte la astfel de sisteme.

Fără a aduce atingere primului paragraf, statele membre se asigură că:

(a) accesul nu este refuzat pentru motivul că cumpărătorul nu dispune de un rating din partea unei agenţii de rating de credit sau că ratingul respectiv nu este proporţional cu nivelurile de rating impuse pentru a beneficia de accesul la sistemele menţionate în primul paragraf;

(b) în cazul în care cumpărătorul nu îndeplinește criteriile legate de calitatea de membru sau criteriile de participare la un sistem relevant de plată, compensare sau decontare, la bursa de valori, la o schemăde compensaţii pentru investitori sau la o schemă de garantare a depozitelor, drepturile menţionate la primul paragraf se exercită pentru o perioadă de timp care poate fi precizată de autoritatea de rezoluţie, demaxim 24 de luni, care poate fi prelungită la cererea cumpărătorului adresată autorităţii de rezoluţie.

(13) Fără a aduce atingere titlului IV capitolul VII, acţionarii sau creditorii instituţiei aflate în rezoluţie și alte părţi terţe ale căror active, drepturi sau pasive nu sunt transferate nu au niciun fel de drepturi asupra activelor, drepturilor sau pasivelor transferate, ori în legătură cu acestea.

▼B

Articolul 39

Instrumentul de vânzare a activității: cerințe procedurale

(1) Sub rezerva alineatului (3) din prezentul articol, atunci când aplică unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) instrumentul de vânzare a activității, autoritatea de rezoluție scoate pe piață sau ia măsuri în vederea scoaterii pe piață a activelor, drepturilor, pasivelor, acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate a acelei instituții pe care autoritatea intenționează să le transfere. Grupuri de drepturi, active și pasive pot fi scoase pe piață separat.

(2) Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii pentru ajutoarele de stat, scoaterea pe piață menționată la alineatul (1) se efectuează în conformitate cu următoarele criterii:

(a) ea trebuie să fie cât se poate de transparentă și nu trebuie să prezinte în mod semnificativ incorect activele, drepturile, pasivele, acțiunile sau alte instrumente de proprietate a acelei instituții pe care autoritatea intenționează să le transfere, având în vedere circumstanțele și în special necesitatea de a menține stabilitatea financiară;

(b) ea nu trebuie să favorizeze sau să discrimineze în mod necuvenit anumiți cumpărători potențiali;

(c) ea trebuie să fie liberă de orice conflict de interese;

(d) ea nu trebuie să confere niciun avantaj necuvenit vreunui cumpărător potențial;

(e) ea trebuie să țină seama de nevoia ca acțiunea de rezoluție să se desfășoare cu rapiditate;

(f) scopul său trebuie să fie maximizarea, pe cât posibil, a prețului de vânzare al acțiunilor sau altor instrumente de proprietate, al activelor, drepturilor sau pasivelor în cauză.

Sub rezerva prezentului alineat litera (b), principiile menționate în prezentul alineat nu trebuie să împiedice solicitarea anumitor cumpărători potențiali de către autoritatea de rezoluție.

Orice publicare a scoaterii pe piață a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă, în mod normal necesară în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, poate fi amânată în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) sau (5) din respectivul regulament.

(3) Autoritatea de rezoluție poate aplica instrumentul de vânzare a activității fără respectarea cerinței privind scoaterea pe piață prevăzută la alineatul (1), în cazul în care stabilește faptul că respectarea acestor cerințe ar putea submina unul sau mai multe dintre obiectivele rezoluției și mai ales dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) acesta consideră că intrarea în dificultate sau susceptibila intrare în dificultate a instituției aflate în rezoluție ar crea sau ar înrăutăți o amenințare deja gravă la adresa stabilității financiare; și

▼B

(b) acesta consideră că respectarea cerinţelor sus-menţionate ar putea submina eficacitatea instrumentului de vânzare a activităţii în ceea ce privește eliminarea respectivei ameninţări sau atingerea obiectivelor rezoluţiei menţionate la articolul 31 alineatul (2) litera (b).

(4) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică circumstanţele de facto care constituie o ameninţare gravă și elementele legate de eficacitatea instrumentului de vânzare a activităţii menţionate la alineatul (3) literele (a) și (b).

Secţiunea 3

Instrumentul instituţiei-punte

Articolul 40

Instrumentul instituţiei punte

(1) Pentru ca instrumentul instituţiei-punte să fie eficace și pentru a ţine seama de necesitatea de a păstra funcţiile critice ale instituţiei-punte, statele membre trebuie să se asigure că autorităţile de rezoluţie deţin competenţa de a transfera către o instituţie-punte:

(a) acţiuni sau alte instrumente de proprietate emise de una sau de mai multe instituţii aflate în rezoluţie;

(b) oricare dintre activele, drepturile sau pasivele uneia sau ale mai multor instituţii aflate în rezoluţie sau totalitatea acestora.

Sub rezerva articolului 85, transferul menţionat la primul paragraf poate avea loc fără a obţine aprobarea acţionarilor instituţiilor aflate în rezoluţie sau a oricărei părţi terţe, alta decât instituţia-punte și fără respectarea niciunei cerinţe procedurale prevăzute de dreptul comercial sau de cel al titlurilor de valoare.

(2) Instituţia-punte este o persoană juridică care îndeplinește toate cerinţele următoare:

(a) ea se află total sau parţial în proprietatea uneia sau mai multor autorităţi publice printre care se pot număra autoritatea de rezoluţie sau mecanismul de finanţare a rezoluţiei și este controlată de autoritatea de rezoluţie;

(b) este creată în scopul de a primi și a deţine unele sau toate acţiunile sau alte instrumente de proprietate emise de o instituţie aflată în rezoluţie ori unele sau toate activele, drepturile și pasivele uneia sau mai multor instituţii aflate în rezoluţie în vederea păstrării accesului la funcţiile critice și a vânzării instituţiei sau a entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în scopul menţionat la articolul 43 alineatul (2) litera (b) nu trebuie să aducă atingere capacităţii autorităţii de rezoluţie de a exercita un control asupra instituţiei-punte.

▼B

(3) Atunci când aplică instrumentul instituţiei-punte, autoritatea de rezoluţie se asigură că valoarea totală a pasivelor transferate instituţiei-punte nu depășește valoarea totală a drepturilor și activelor transferate de la instituţia aflată în rezoluţie sau furnizate din alte surse.

(4) Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), orice contraprestaţie plătită de instituţia-punte se face în favoarea:

(a) proprietarilor acţiunilor sau instrumentelor de proprietate, în cazul în care transferul către instituţia-punte s-a efectuat prin transferarea acţiunilor sau instrumentelor de proprietate emise de instituţia aflată în rezoluţie de la deţinătorii respectivelor acţiuni sau instrumente la instituţia-punte;

(b) instituţiei aflate în rezoluţie, în cazul în care transferul către instituţia-punte s-a efectuat prin transferarea unora sau a tuturor activelor sau pasivelor instituţiei aflate în rezoluţie la instituţia-punte.

(5) Atunci când aplică instrumentul instituţiei-punte, autoritatea de rezoluţie poate exercita competenţa de transfer în mod repetat, pentru a efectua transferuri suplimentare de acţiuni sau de alte instrumente de proprietate emise de o instituţie aflată în rezoluţie sau, după caz, de active, drepturi sau pasive ale instituţiei aflate în rezoluţie.

(6) În urma aplicării instrumentului instituţiei-punte, autoritatea de rezoluţie poate:

(a) transfera înapoi drepturile, activele sau pasivele de la instituţia-punte la instituţia aflată în rezoluţie, sau acţiunile sau alte instrumente de proprietate înapoi la proprietarii lor iniţiali, iar instituţia aflată în rezoluţie sau proprietarii iniţiali au obligaţia de a reprimi toate aceste active, drepturi sau pasive, sau acţiuni sau alte instrumente de proprietate, dacă și numai dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la alineatul (7);

(b) transfera acţiuni sau alte instrumente de proprietate, sau active, drepturi sau pasive de la instituţia-punte către o terţă parte.

(7) Autorităţile de rezoluţie pot transfera înapoi acţiuni sau alte instrumente de proprietate sau active, drepturi sau pasive de la instituţia-punte într-una dintre următoarele situaţii:

(a) atunci când posibilitatea ca anumite acţiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive specifice să fie transferate înapoi este precizată în mod expres în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul;

▼B

(b) atunci când aceste acţiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive specifice nu îndeplinesc condiţiile de transfer sau nu se încadrează în categoria acţiunilor sau altor instrumente de proprietate, activelor, drepturilor sau pasivelor specificate în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul.

Un astfel de transfer înapoi se poate efectua în orice moment dat și în conformitate cu orice alte condiţii stipulate în cadrul instrumentului respectiv pentru scopul în cauză.

(8) Transferurile între instituţia aflată în rezoluţie sau proprietarii iniţiali ai acţiunilor sau ai altor instrumente de proprietate pe de o parte și instituţia-punte pe de altă parte fac obiectul mecanismelor de siguranţă prevăzute în titlul IV capitolul VII.

(9) În sensul exercitării libertăţilor de a presta servicii sau de a se stabili într-un alt stat membru în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE, instituţia-punte este considerată a fi o continuare a instituţiei aflate în rezoluţie și poate continua să exercite toate drepturile exercitate de instituţia aflată în rezoluţie aferente activelor, drepturilor sau pasivelor transferate.

În alte scopuri, autorităţile de rezoluţie pot solicita ca o instituţie-punte să fie considerată drept o continuare a instituţiei aflate în rezoluţie și să poată continua să exercite toate drepturile exercitate de instituţia aflată în rezoluţie aferente activelor, drepturilor sau pasivelor transferate.

(10) Statele membre se asigură că instituţia-punte poate continua să exercite drepturile conferite de calitatea de membru și drepturile de acces la sistemele de plată, compensare și decontare, la bursele de valori, la schemele de compensare pentru investitori și la schemele de garantare a depozitelor ale instituţiei aflate în rezoluţie, cu condiţia ca aceasta să îndeplinească criteriile legate de calitatea de membru și criteriile de participare pentru lua parte la astfel de sisteme.

Fără a aduce atingere primului paragraf, statele membre se asigură că:

(a) accesul nu este refuzat pentru motivul că instituţia-punte nu dispune de un rating din partea unei agenţii de rating de credit sau că ratingul respectiv nu este proporţional cu nivelurile de rating impuse pentru a beneficia de accesul la sistemele menţionate la primul paragraf;

(b) În cazul în care instituţia-punte nu întrunește criteriile legate de calitatea de membru sau criteriile de participare la un sistem relevant de plată, compensare sau decontare, la bursa de valori, la o schemă de compensare pentru investitori sau la un sistem de garantare a depozitelor, drepturile menţionate la primul paragraf se exercită pentru o perioadă de timp care poate fi precizată de autoritatea de rezoluţie, de maximum 24 de luni, care poate fi prelungită la cererea instituţiei-punte adresată autorităţii de rezoluţie.

▼B

(11) Fără a aduce atingere titlului IV capitolul VII, acţionarii sau creditorii instituţiei aflate în rezoluţie și alte părţi terţe ale căror active, drepturi sau pasive nu sunt transferate instituţiei-punte nu au niciun fel de drepturi asupra activelor, drepturilor sau pasivelor transferate instituţiei-punte, organului de conducere sau conducerii superioare ori în legătură cu acestea.

(12) Obiectivele instituţiei-punte nu implică nicio îndatorire sau responsabilitate faţă de acţionarii sau creditorii instituţiei aflate în rezoluţie, iar organul de conducere sau conducerea superioară nu are nicio răspundere faţă de acţionarii sau creditorii respectivi pentru actele și omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuţiilor lor, cu excepţia cazului în care actul sau omisiunea în cauză implică o neglijenţă sau o abatere gravă în conformitate cu dreptul intern, care afectează în mod direct drepturile acţionarilor sau creditorilor.

În conformitate cu dreptul intern, statele membre pot limita mai mult răspunderea instituţiilor-punte și a organului de conducere sau a conducerii superioare a acestora în ceea ce privește actele și omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuţiilor lor.

Articolul 41

Funcţionarea unei instituţii-punte

(1) Statele membre se asigură că funcţionarea unei instituţii punte respectă următoarele cerinţe:

(a) conţinutul documentelor constitutive ale instituţiei-punte este aprobat de autoritatea de rezoluţie;

(b) sub rezerva structurii de proprietate a instituţiei-punte, autoritatea de rezoluţie numește sau aprobă organul de conducere al instituţiei punte;

(c) autoritatea de rezoluţie aprobă remuneraţiile membrilor organului de conducere și stabilește responsabilităţile lor corespunzătoare;

(d) autoritatea de rezoluţie aprobă strategia și profilul de risc ale instituţiei-punte;

(e) instituţia-punte este autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau, după caz, cu Directiva 2014/65/UE, și deţine autorizaţiile necesare, în temeiul dreptului intern aplicabile, pentru desfășurarea activităţilor sau furnizarea serviciilor pe care le achiziţionează în urma unui transfer efectuat conform articolului 63 din prezenta Directivă;

(f) instituţia-punte respectă, după caz, dispoziţiile Regulamentului (UE) 575/2013 și ale Directivelor 2013/36/UE și 2014/65/UE, și face obiectul unei supravegheri în conformitate cu respectivele dispoziţii.

(g) instituţia-punte funcţionează în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, iar autoritatea de rezoluţie poate prevedea restricţii asupra activităţii sale în consecinţă.

▼B

Fără a aduce atingere dispoziţiilor menţionate la literele (e) și (f) din primul paragraf și în cazul în care este necesar pentru a îndeplini obiectivele rezoluţiei, instituţia-punte poate fi instituită și autorizată fără respectarea Directivei 2013/36/UE sau Directivei 2014/65/UE, pentru o perioadă scurtă de timp, la începutul funcţionării sale. În acest scop, autoritatea de rezoluţie înaintează autorităţii competente o cerere în acest sens. Dacă decide să acorde o astfel de autorizaţie, autoritatea competentă indică intervalul în care instituţia-punte este scutită de respectarea cerinţelor respectivelor directive.

(2) Sub rezerva eventualelor restricţii aplicate în conformitate cu normele Uniunii sau cele naţionale în materie de concurenţă, conducerea instituţiei-punte gestionează instituţia-punte în vederea păstrării accesului la funcţiile critice și a vânzării instituţiei sau a entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), a activelor, drepturilor sau pasivelor sale către unul sau mai mulţi cumpărători din sectorul privat, atunci când condiţiile sunt prielnice și în termenul specificat la alineatul (4) din prezentul articol sau la alineatul (6) din prezentul articol, după caz.

(3) Autoritatea de rezoluţie decide că o instituţie-punte nu mai reprezintă o instituţie-punte în conformitate cu articolul 40 alineatul (2) în momentul apariţiei oricăreia dintre următoarele situaţii:

(a) fuzionarea instituţiei-punte cu o altă entitate;

(b) instituţia-punte nu mai respectă cerinţele articolului 40 alineatul (2);

(c) vânzarea tuturor sau aproape a tuturor activelor, drepturilor sau pasivelor instituţiei-punte către o terţă parte;

(d) expirarea perioadei specificate la alineatul (5) sau, după caz, la alineatul (6);

(e) activele instituţiei-punte sunt complet lichidate, iar pasivele sale sunt achitate integral.

(4) Atunci când autoritatea de rezoluţie încearcă să vândă instituţia-punte sau activele, drepturile ori pasivele acesteia, statele membre se asigură că instituţia-punte sau activele ori pasivele relevante sunt puse în vânzare în mod deschis și transparent și că vânzarea nu le denaturează în mod semnificativ, nu favorizează sau discriminează în mod necuvenit anumiţi cumpărători potenţiali.

Toate aceste vânzări trebuie efectuate în condiţii comerciale, având în vedere circumstanţele și în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

(5) În cazul în care nu se aplică niciuna dintre situaţiile menţionate la alineatul (3) literele (a), (b), (c) și (e), autoritatea de rezoluţie pune capăt funcţionării instituţiei-punte cât mai curând posibil, și în orice caz, după o perioadă de doi ani de la data efectuării ultimului transfer, în temeiul instrumentului instituţiei-punte, de la o instituţie aflată în rezoluţie.

▼B

(6) Autoritatea de rezoluţie poate prelungi perioada menţionată la alineatul (5) cu una sau mai multe perioade suplimentare de un an, atunci când o astfel de prelungire:

(a) vine în sprijinul realizării uneia dintre situaţiile menţionate la alineatul (3) litera (a), (b), (c) sau (e); sau

(b) este necesară pentru a asigura continuitatea unor servicii bancare și financiare esenţiale.

(7) Toate deciziile autorităţii de rezoluţie de a prelungi perioada menţionată la alineatul (5) se motivează și cuprind o evaluare detaliată a situaţiei care justifică prelungirea, inclusiv a condiţiilor și perspectivelor pieţei.

(8) În cazul în care funcţionarea unei instituţii-punte încetează în situaţiile menţionate la alineatul (3) litera (c) sau (d), instituţia-punte este lichidată în conformitate cu procedura obișnuită de insolvenţă.

Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), toate încasările ca urmare a încetării funcţionării instituţiei-punte revin acţionarilor instituţiei-punte.

(9) În cazul în care o instituţie-punte este utilizată cu scopul de a transfera activele și pasivele aparţinând mai multor instituţii aflate în rezoluţie, obligaţia prevăzută la alineatul (8) se referă la activele și pasivele transferate de la fiecare dintre aceste instituţii aflate în rezoluţie și nu la instituţia-punte în sine.

Secţiunea 4

Instrumentul de separare a activelor

Articolul 42

Instrumentul de separare a activelor

(1) Pentru ca instrumentul de separare a activelor să fie eficace, statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie deţin competenţa de a transfera activele, drepturile sau pasivele unei instituţii aflate în rezoluţie sau ale unei instituţii-punte către unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor.

Sub rezerva articolului 85, transferul menţionat la primul paragraf poate avea loc fără a obţine acordul acţionarilor instituţiilor aflate în rezoluţie sau al oricărei părţi terţe, alta decât instituţia-punte și fără a se conforma vreunei cerinţe procedurale prevăzute de dreptul comercial sau de dreptul titlurilor de valoare.

(2) În sensul instrumentului de separare a activelor, un vehicul de gestionare a activelor este o persoană juridică ce îndeplinește toate cerinţele de mai jos:

(a) este total sau parţial în proprietatea uneia sau mai multor autorităţi publice printre care se pot număra autoritatea de rezoluţie sau mecanismul de finanţare a rezoluţiei și este controlată de autoritatea de rezoluţie;

(b) a fost creată în scopul de a primi, parţial sau integral, activele, drepturile și pasivele uneia sau ale mai multor instituţii aflate în rezoluţie sau ale unei instituţii-punte.

▼B

(3) Vehiculul de gestionare a activelor gestionează activele care îi sunt transferate cu scopul de a optimiza valoarea acestora prin intermediul unei eventuale vânzări sau prin lichidarea lor ordonată.

(4) Statele membre se asigură că funcţionarea unui vehicul de gestionare a activelor respectă următoarele dispoziţii:

(a) conţinutul documentelor constitutive ale vehiculului de gestionare a activelor este aprobat de autoritatea de rezoluţie;

(b) sub rezerva structurii de proprietate a vehiculului de gestionare a activelor, autoritatea de rezoluţie numește sau aprobă organul de conducere al vehiculului de gestionare a activelor;

(c) autoritatea de rezoluţie aprobă remuneraţiile membrilor organului de conducere și stabilește responsabilităţile lor corespunzătoare;

(d) autoritatea de rezoluţie aprobă strategia și profilul de risc ale vehiculului de gestionare a activelor;

(5) Autorităţile de rezoluţie pot exercita competenţa menţionată la alineatul (1) pentru a transfera active, drepturi sau pasive numai în cazul în care:

(a) situaţia de pe piaţa specifică a acelor active este de așa natură încât lichidarea lor în cadrul procedurii obișnuite de insolvenţă ar putea avea un efect negativ asupra uneia sau mai multor pieţe financiare;

(b) un astfel de transfer este necesar pentru a asigura buna funcţionare a instituţiei aflate în rezoluţie sau a instituţiei-punte; sau

(c) un astfel de transfer este necesar pentru a maximiza încasările rezultate din lichidare.

(6) Atunci când aplică instrumentul de separare a activelor, autorităţile de rezoluţie stabilesc contraprestaţia în schimbul căreia sunt transferate activele, drepturile și pasivele către vehiculul de gestionare a activelor în conformitate cu principiile stabilite la articolul 36 și în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat. Prezentul alineat nu împiedică contraprestaţia să aibă o valoare nominală sau negativă.

(7) Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), orice contraprestaţie plătită de vehiculul de gestionare a activelor aferente activelor, drepturilor sau pasivelor dobândite în mod direct de la instituţia aflată în rezoluţie se fac în favoarea instituţiei aflată în rezoluţie. Contraprestaţia poate fi plătită sub forma unei datorii emise de vehiculul de gestionare a activelor.

(8) În cazul în care s-a aplicat instrumentul instituţiei punte, un vehicul de gestionare a activelor poate, după aplicarea instrumentului instituţiei-punte, să dobândească active, drepturi sau pasive de la instituţia-punte.

▼B

(9) Autorităţile de rezoluţie pot transfera active, drepturi sau pasive de la instituţia aflată în rezoluţie la unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor în mai multe rânduri și pot transfera înapoi active, drepturi sau pasive de la unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor la instituţia aflată în rezoluţie, dacă și numai dacă sunt îndeplinite condiţiile menţionate la alineatul (10).

Instituţia aflată în rezoluţie are obligaţia de a reprimi orice active, drepturi sau pasive de acest fel.

(10) Autorităţile de rezoluţie pot transfera înapoi drepturi, active sau pasive, de la vehiculul de gestionare a activelor la instituţia aflată în rezoluţie, într-una dintre următoarele situaţii:

(a) atunci când posibilitatea ca anumite drepturi, active sau pasive specifice să fie transferate înapoi este precizată în mod expres în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul;

(b) atunci când aceste drepturi, active sau pasive specifice nu îndeplinesc condiţiile de transfer sau nu se încadrează în categoria drepturilor, activelor sau pasivelor specificate în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul.

În oricare dintre cazurile prevăzute la literele (a) și (b), transferul înapoi se poate efectua în orice momentt și respectă orice alte condiţii stipulate în cadrul instrumentului respectiv pentru scopul în cauză.

(11) Transferurile între instituţia aflată în rezoluţie și vehiculul de gestionare a activelor trebuie să facă obiectul mecanismelor de siguranţă privind transferurile parţiale de proprietate specificate în titlul IV capitolul VII.

(12) Fără a aduce atingere titlului IV capitolul VII, acţionarii sau creditorii instituţiei aflate în rezoluţie și alte părţi terţe ale căror active, drepturi sau pasive nu sunt transferate vehiculului de gestionare a activelor nu au niciun fel de drepturi asupra activelor, drepturilor sau pasivelor transferate vehiculului de gestionare a activelor sau organului de conducere sau conducerii superioare ale acestuia, ori în legătură cu acestea.

(13) Obiectivele vehiculului de gestionare a activelor nu implică nicio îndatorire sau responsabilitate faţă de acţionarii sau creditorii instituţiei aflate în rezoluţie, iar organul de conducere sau conducerea superioară nu are nicio răspundere faţă de acţionarii sau creditorii respectivi pentru actele sau omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuţiilor lor, cu excepţia cazului în care actul sau omisiunea în cauză implică o neglijenţă sau o abatere gravă în conformitate cu dreptul intern, care afectează în mod direct drepturile acţionarilor sau creditorilor.

În conformitate cu dreptul intern, statele membre pot limita mai mult răspunderea vehiculelor de gestionare a activelor și a organului de conducere sau a conducerii superioare a acestora în ceea ce privește actele și omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuţiilor lor.

▼B

(14) Până la 3 iulie 2015, ABE emite orientări, în conformitate articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a promova convergența procedurilor de supraveghere și de rezoluție în ceea ce privește stabilirea situațiilor în care, în conformitate cu alineatul (5) din prezentul articol, lichidarea activelor sau a pasivelor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar putea avea un efect negativ pe una sau mai mule piețe financiare.

Secţiunea 5

Instrumentul de recapitalizare internă

Subsecţiunea 1

Obiectivul și domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă

Articolul 43

Instrumentul de recapitalizare internă

(1) Pentru ca instrumentul de recapitalizare internă să fie eficace, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competențele de rezoluţie menţionate la articolul 63 alineatul (1).

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluţie pot aplica instrumentul de recapitalizare internă în vederea îndeplinirii obiectivelor rezoluţiei specificate la articolul 31, în conformitate cu principiile rezoluţiei specificate la articolul 34 pentru oricare din următoarele scopuri:

(a) recapitalizarea unei instituţii sau a unei entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție într-o măsură suficientă pentru a restabili capacitatea acesteia de a se conforma condiţiilor de autorizare (în măsura în care respectivele condiții se aplică entității) și de a continua să-și desfășoare activitățile pentru care este autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE, în cazul în care entitatea este autorizată în conformitate cu respectivele directive și pentru a menţine un nivel suficient de încredere a pieţei în instituţie sau entitate;

(b) conversia în titluri de capital sau reducerea valorii principalului creanţelor sau al instrumentelor de datorie care sunt transferate:

(i) către o instituţie-punte, în vederea unui aport de capital către respectiva instituţie-punte; sau

(ii) în cadrul instrumentului de vânzare a activităţii sau al instrumentului de separare a activelor.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluţie pot aplica instrumentul de recapitalizare internă în scopul menţionat la alineatul (2) litera (a) din prezentul articol, numai în cazul în care există o perspectivă rezonabilă potrivit căreia aplicarea acestui instrument, împreună cu alte măsuri relevante, inclusiv măsuri puse în aplicare în conformitate cu planul de reorganizare a activității menționat la articolul 52 va avea drept rezultat nu doar realizarea obiectivelor relevante ale rezoluţiei, ci și restabilirea viabilității pe termen lung și a solidității financiare a instituției sau a entității în cauză menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

▼B

Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluţie pot aplica oricare dintre instrumentele de rezoluţie prevăzute la articolul 37 alineatul (3) literele (a), (b) și (c) și instrumentul de recapitalizare internă menţionat la alineatul (2) litera (b) din prezentul articol, în cazul în care condiţiile prevăzute la primul paragraf nu sunt îndeplinite.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluţie pot aplica instrumentul de recapitalizare internă tuturor instituţiilor sau entităţilor menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) respectând, în fiecare caz, forma juridică a instituţiei sau a entităţii în cauză, sau că pot schimba forma juridică.

Articolul 44

Domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă

(1) Statele membre se asigură că instrumentul de recapitalizare internă poate fi aplicat tuturor pasivelor unei instituţii sau entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al acestui instrument în conformitate cu alineatul (2) sau (3) din prezentul articol.

(2) Autoritățile de rezoluţie nu exercită competenţele de reducere a valorii contabile sau de conversie în cazul următoarelor pasive fie că sunt reglementate de dreptul unui stat membru, fie de dreptul unui stat terţ:

(a) depozitele acoperite;

(b) obligaţiile garantateinclusiv obligaţiunile garantate și pasivele sub forma unor instrumente financiare utilizate în scopul acoperirii riscurilor, care constituie o parte integrantă a portofoliului de acoperire și care, în temeiul dreptului intern, sunt garantate în mod asemănător cu obligaţiunile garantate;

(c) orice datorie care rezultă în virtutea deţinerii de către instituţia sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă a unor active sau lichidităţi aparţinând clienţilor, inclusiv active sau lichidităţi aparţinând clienţilor deţinute în numele unui OPCVM, în conformitate cu definiţia de la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE, sau de un FIA, în conformitate cu definiţia de la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]), cu condiţia ca respectivul client să fie protejat în baza legislaţiei aplicabile privind insolvenţa;

(d) orice datorie care rezultă în virtutea existenţei unei relaţii fiduciare între instituţie sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) (în calitate de fiduciar) și o altă persoană (în calitate de beneficiar), cu condiţia ca respectivul beneficiar să fie protejat în baza legislaţiei aplicabile privind insolvenţa sau în baza dreptului civil;

(e) datorii faţă de instituţii, excluzând entităţile care fac parte din același grup, cu o scadenţă inițială de sub șapte zile;

([1]) Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

▼M3

(f) datorii cu o scadență reziduală mai mică de șapte zile față de sisteme sau operatori de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE sau față de participanții la astfel de sisteme, care rezultă din participarea la un astfel de sistem, sau față de CPC-uri autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și față de CPC-uri din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul respectiv;

▼B

(g) o datorie față de oricare dintre următoarele persoane:

(i) un angajat, în ceea ce privește salariile, beneficiile de tipul pensiilor sau alte forme de remunerație fixă acumulate, cu excepția componentei variabile a remunerației care nu este reglementată printr-un contract colectiv de muncă;

(ii) un creditor comercial, în ceea ce privește furnizarea către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) de mărfuri sau servicii care sunt cruciale pentru desfășurarea zilnică a activităților sale, inclusiv servicii informatice, servicii de utilități, precum și închirierea, întreținerea și reparațiile spațiilor de lucru;

(iii) autorități fiscale și de asigurări sociale, cu condiția ca datoriile respective să fie considerate creanțe privilegiate în baza legii aplicabile;

(iv) scheme de garantare a depozitelor care decurg din contribuțiile datorate în conformitate cu Directiva 2014/49/UE;

▼M3

(h) datorii către instituții sau entități menționate la articolul (1) alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), care fac parte din același grup de rezoluție fără a fi ele însele entități de rezoluție, indiferent de scadența lor, cu excepția cazului în care aceste datorii au un rang inferior datoriilor negarantate obișnuite în temeiul dreptului național relevant care reglementează procedura obișnuită de insolvență aplicabilă la data transpunerii prezentei directive; în cazurile în care se aplică respectiva excepție, autoritatea de rezoluție a filialei relevante care nu este o entitate de rezoluție evaluează dacă valoarea elementelor care sunt conforme cu articolul 45f alineatul (2) este suficientă pentru a sprijini punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate.

▼B

Litera (g) punctul (i) din primul paragraf nu se aplică componentei variabile a remunerației personalului cu competențe pentru asumarea de riscuri semnificative astfel cum este identificat la articolul 92 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE.

Statele membre se asigură că toate activele garantate asociate unui portofoliu de acoperire a obligațiunilor garantate rămân neafectate, segregate și cu fonduri suficiente. Nici respectiva dispoziție și nici primul paragraf litera (b) nu împiedică autoritățile de rezoluție să-și exercite, după caz, respectivele competențe în legătură cu orice parte a unei obligații garantate sau a unei datorii pentru care s-a depus o garanție reală care depășește valoarea activelor, gajului, a dreptului de retenție sau a garanției reale care o acoperă.

Primul paragraf litera (a) nu împiedică autoritățile de rezoluție să-și exercite, după caz, respectivele competențe în legătură cu orice parte a unui depozit care depășește nivelul de acoperire prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE.

▼B

Fără a aduce atingere normelor privind expunerile mari din cadrul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și Directivei 2013/36/UE, statele membre se asigură că, pentru a garanta posibilităţi de soluţionare a instituţiilor și grupurilor, autorităţile de rezoluţie limitează, în conformitate cu articolul 17 alineatul (5) litera (b) din prezenta directivă, măsura în care alte instituţii deţin ►M3 datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◄, cu excepţia pasivelor care sunt deţinute de entităţi care fac parte din același grup.

(3) În situaţii excepţionale, atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă, autoritatea de rezoluţie poate exclude, integral sau parţial, anumite pasive de la aplicarea competenţelor de reducere a valorii contabile sau de conversie, în cazurile în care:

(a) recapitalizarea pasivului respectiv nu este posibilă într-un termen rezonabil, în pofida eforturilor depuse cu bună credinţă de către autoritatea de rezoluţie;

(b) excluderea este strict necesară și este proporţională pentru a obţine continuitatea funcţiilor critice și a liniilor de activitate esenţiale într-un mod care să menţină capacitatea instituţiei aflate în rezoluţie de a continua operaţiunile, serviciile și tranzacţiile-cheie;

(c) excluderea este strict necesară și proporţională pentru evitarea declanșării unei contaminări la scară largă, în special în ceea ce privește depozitele eligibile deţinute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii, care ar perturba grav funcţionarea pieţelor financiare, inclusiv a infrastructurilor pieţei financiare, într-un mod care ar putea determina o perturbare gravă a economiei unui stat membru sau a Uniunii; sau

(d) aplicarea instrumentului de recapitalizare internă respectivelor pasive ar provoca o distrugere a valorii care ar face ca pierderile suportate de alţi creditori să fie mai mari decât în cazul în care respectivele pasive ar fi fost excluse de la recapitalizarea internă.

▼M3

Autorităţile de rezoluţie evaluează cu atenţie dacă datoriile faţă de instituţiile sau entităţile menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), care fac parte din același grup de rezoluţie fără a fi ele însele entităţi de rezoluţie și care nu sunt excluse de la aplicarea competenţelor de reducere a valorii și de conversie în temeiul alineatului (2) litera (h) de la prezentul articol, ar trebui să fie excluse total sau parţial, în temeiul literelor (a)-(d) de la primul paragraf al prezentului alineat, pentru a asigura punerea în aplicare eficace a strategiei de rezoluţie.

În cazul în care o autoritate de rezoluţie decide să excludă, integral sau parţial, o datorie care poate face obiectul recapitalizării interne sau o categorie de datorii care pot face obiectul recapitalizării interne în temeiul prezentului alineat, nivelul reducerii valorii sau al conversiei aplicate altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne poate fi crescut pentru a ţine seama de excluderile respective, cu condiţia ca nivelul reducerii valorii sau al conversiei aplicate altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne să respecte principiul prevăzut la articolul 34 alineatul (1) litera (g).

(4) În cazul în care o autoritate de rezoluţie decide să excludă, integral sau parţial, o datorie care poate face obiectul recapitalizării interne sau o categorie de datorii care poate face obiectul recapitalizării interne în temeiul prezentului articol, iar pierderile care ar fi fost suportate de datoriile respective nu au fost transferate complet altor creditori, mecanismul de finanţare a rezoluţiei poate face o contribuţie în beneficiul instituţiei aflate în rezoluţie în unul sau mai multe din următoarele scopuri:

▼M3

(a) de a acoperi orice pierderi care nu au fost absorbite de datorii care pot face obiectul recapitalizării interne și de a restabili la zero valoarea activului net al instituției aflate în rezoluție în conformitate cu articolul 46 alineatul (1) litera (a);

(b) de a achiziționa acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau de capital în instituția aflată în rezoluție, pentru a recapitaliza instituția în conformitate cu articolul 46 alineatul (1) litera (b).

▼B

(5) Mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție menționată la alineatul (4) numai în cazul în care:

(a) acționarii și deținătorii de alte instrumente de proprietate, precum și deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte ►M3 datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ au adus o contribuție, prin reducerea valorii contabile, prin conversie sau prin alte modalități, în vederea absorbției pierderilor și a recapitalizării instituției aflate în rezoluție, în valoare de cel puțin 8 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituției respective, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluție în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36; și

(b) contribuția mecanismului de finanțare a rezoluției nu depășește 5 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituției aflate în rezoluție, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluție în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36.

(6) Contribuția mecanismului de finanțare a rezoluției menționat la alineatul (4) poate fi finanțată prin:

(a) suma aflată la dispoziția mecanismului de finanțare care a fost obținută prin contribuții de la instituții și sucursale din Uniune în conformitate cu articolul 100 alineatul (6) și articolul 103;

(b) suma care poate fi obținută prin contribuții *ex post* în conformitate cu articolul 104 în termen de trei ani; și

(c) în cazul în care sumele menționate la literele (a) și (b) din acest alineat sunt insuficiente, sume obținute din surse de finanțare alternative în conformitate cu articolul 105.

(7) În circumstanțe extraordinare, autoritatea de rezoluție poate urmări să obțină finanțare suplimentară din surse de finanțare alternative după ce:

(a) a fost atinsă limita de 5 % menționată la alineatul (5) litera (b); și

(b) toate pasivele negarantate și neprivilegiate, altele decât depozitele eligibile, au fost reduse sau convertite integral.

Ca alternativă sau în mod suplimentar, atunci când sunt îndeplinite condițiile stabilite la primul paragraf, mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție din resursele care au fost percepute prin contribuții *ex ante* în conformitate cu articolul 100 alineatul (6) și articolul 103 și care nu au fost încă utilizate.

(8) Prin derogare de la alineatul (5) litera (a), mecanismul de finanțare a rezoluției poate, de asemenea, să facă o contribuție, astfel cum se menționează la alineatul (4), numai dacă:

(a) contribuția la absorbția pierderilor și recapitalizare menționată la alineatul (5) punctul (i) are o valoare de cel puțin 20 % din activele ponderate în funcție de risc ale instituției în cauză;

▼B

(b) mecanismul de finanţare a rezoluţiei al statului membru în cauză are la dispoziţie, prin intermediul contribuţiilor *ex ante* (excluzând contribuţiile către o schemă de garantare a depozitelor) percepute în conformitate cu articolul 100 alineatul (6) și articolul 103, o sumă cel puţin egală cu 3 % din depozitele acoperite ale tuturor instituţiilor de credit autorizate pe teritoriul statului membru respectiv; și

(c) instituţia în cauză deţine active în valoare mai mică de 900 de miliarde EUR pe bază consolidată.

(9) Atunci când își exercită competenţele discreţionare menţionate la alineatul (3), autorităţile de rezoluţie acordă atenţia cuvenită:

(a) principiului conform căruia pierderile ar trebui să fie suportate în primul rând de acţionari și, în al doilea rând, în general, de către creditorii instituţiei aflate în rezoluţie, în ordinea de preferinţă;

(b) nivelului capacităţii de absorbţie a pierderilor de care ar mai dispune instituţia aflată în rezoluţie în cazul excluderii pasivului sau a categoriei de pasive; și

(c) necesităţii de a păstra resurse corespunzătoare pentru finanţarea rezoluţiei.

(10) Excluderile prevăzute la alineatul (3) pot fi aplicate fie pentru a exclude complet un pasiv de la reducerea valorii contabile, fie pentru a limita amploarea reducerii valorii contabile aplicate respectivului pasiv.

(11) Se conferă Comisiei competenţa de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115 pentru a specifica în detaliu situaţiile în care excluderea este necesară pentru atingerea obiectivelor menţionate la alineatul (3) din prezentul articol.

(12) Înainte de a exercita competenţa discreţionară de a exclude un pasiv în temeiul alineatului (3), autoritatea de rezoluţie notifică Comisia. În cazul în care excluderea ar necesita o contribuţie din mecanismul de finanţare a rezoluţiei sau dintr-o sursă de finanţare alternativă în temeiul alineatelor (4)-(8), Comisia poate, în termen de 24 de ore de la primirea unei astfel de notificări sau într-un termen mai lung, cu acordul autorităţii de rezoluţie, să interzică sau să solicite modificări la excluderea propusă, dacă nu sunt îndeplinite cerinţele din prezentul articol și din actele delegate, cu scopul de a proteja integritatea pieţei interne. Aceasta nu aduce atingere aplicării de către Comisie a cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat.

▼M3

Articolul 44a

Vânzarea datoriilor eligibile subordonate către clienţii de retail

(1) Statele membre se asigură că un vânzător de datorii eligibile care îndeplinește toate condiţiile menţionate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepţia articolului 72a alineatul (1) litera (b) și a articolului 72b alineatele (3)-(5) din regulamentul respectiv, vinde aceste datorii unui client de retail, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 11 din Directiva 2014/65/UE, numai în cazul în care sunt îndeplinite toate condiţiile de mai jos:

(a) vânzătorul a efectuat un test de adecvare în conformitate cu articolul 25 alineatul (2) din Directiva 2014/65/UE;

▼M3

(b) vânzătorul este convins, pe baza testului menţionat la litera (a), că astfel de datorii eligibile sunt adecvate pentru clientul de retail respectiv;

(c) vânzătorul demonstrează caracterul adecvat în conformitate cu articolul 25 alineatul (6) din Directiva 2014/65/UE.

În pofida primului paragraf, statele membre pot prevedea că condiţiile prevăzute la literele (a)-(c) din respectivul paragraf se aplică vânzătorilor de alte instrumente care se califică drept fonduri proprii sau datorii care pot face obiectul recapitalizării interne.

(2) Atunci când sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la alineatul (1), iar portofoliul de instrumente financiare al clientului de retail în cauză nu depășește 500 000 EUR la momentul achiziţionării, vânzătorul se asigură, pe baza informaţiilor prezentate de clientul de retail în conformitate cu alineatul (3), că următoarele două condiţii sunt îndeplinite la momentul achiziţionării:

(a) clientul de retail nu investește în datoriile menţionate la alineatul (1) un cuantum total mai mare de 10 % din portofoliul de instrumente financiare al clientului respectiv;

(b) cuantumul iniţial investit într-unul sau mai multe instrumente de datorie menţionate la alineatul (1) este de cel puţin 10 000 EUR.

(3) Clientul de retail prezintă vânzătorului informaţii exacte privind portofoliul său de instrumente financiare, inclusiv privind orice investiţii în datoriile menţionate la alineatul (1).

(4) În sensul alineatelor (2) și (3), în portofoliul de instrumente financiare al clientului de retail sunt incluse depozitele în numerar și instrumentele financiare, dar sunt excluse orice instrumente financiare depuse ca colateral.

(5) Fără a aduce atingere articolului 25 din Directiva 2014/65/UE și prin derogare de la cerinţele prevăzute la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol, statele membre pot stabili un cuantum nominal minim de cel puţin 50 000 EUR pentru datoriile menţionate la alineatul (1), luând în considerare condiţiile de piaţă și practicile din statul membru respectiv, precum și măsurile de protecţie a consumatorilor existente în jurisdicţia statului membru respectiv.

(6) În cazul în care valoarea totală a activelor entităţilor menţionate la articolul 1 alineatul (1) care sunt stabilite într-un stat membru și fac obiectul cerinţei menţionate la articolul 45e nu depășește 50 de miliarde EUR, statul membru respectiv poate, prin derogare de la cerinţele prevăzute la alineatele (1)-(5) de la prezentul articol, să aplice numai cerinţa prevăzută la alineatul (2) litera (b) de la prezentul articol.

(7) Statele membre nu sunt obligate să aplice prezentul articol în cazul datoriilor menţionate la alineatul (1) emise înainte de 28 decembrie 2020.

▼B

Subsecțiunea 2

Cerință minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile

▼M3

Articolul 45

Aplicarea și calcularea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile

(1) Statele membre se asigură că instituțiile și entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) îndeplinesc, în permanență, cerințele de fonduri proprii și datorii eligibile în cazurile în care sunt impuse de prezentul articol și de articolele 45a-45i și în conformitate cu acestea.

(2) Cerința menționată la alineatul (1) de la prezentul articol se calculează în conformitate cu articolul 45c alineatul (3), (5) sau (7), după caz, ca fiind cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile și se exprimă ca procent din:

(a) cuantumul total al expunerii la risc al entității relevante menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și

(b) indicatorul de măsurare a expunerii totale al entității relevante menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, calculat în conformitate cu articolele 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

▼M4

(3) În conformitate cu articolul 65 alineatul (4) din Regulamentul (UE) 2019/2033, trimiterile la articolul 92 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 din prezenta directivă în ceea ce privește cerințele de fonduri proprii pe bază individuală ale firmelor de investiții menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 din prezenta directivă și care nu sunt firme de investiții menționate la articolul 1 alineatul (2) sau (5) din Regulamentul (UE) 2019/2033 se interpretează astfel:

(a) trimiterile la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 referitoare la rata capitalului total din prezenta directivă se referă la articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2019/2033;

(b) trimiterile la articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 referitoare la cuantumul total al expunerii la risc din prezenta directivă se referă la cerința aplicabilă de la articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2019/2033 înmulțită cu 12,5.

În conformitate cu articolul 65 din Directiva (UE) 2019/2034, trimiterile din prezenta directivă la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE referitoare la cerințele de fonduri proprii suplimentare pentru firmele de investiții menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 din prezenta directivă și care nu sunt firmele de investiții menționate la articolul 1 alineatul (2) sau alineatul (5) din Regulamentul (UE) 2019/2033 se interpretează ca trimiteri la articolul 40 din Directiva 2019/2034.

▼M3

Articolul 45a

Derogarea de la cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile

(1) În pofida articolului 45, autoritățile de rezoluție acordă derogare de la cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) instituțiilor de credit

▼M3

ipotecar finanţate prin obligaţiuni garantate care nu sunt autorizate să primească depozite în temeiul dreptului intern, cu condiţia ca toate condiţiile următoare să fie îndeplinite:

(a) aceste instituţii vor fi lichidate în procedurile naţionale de insolvenţă sau în alte proceduri stabilite pentru respectivele instituţii și puse în aplicare în conformitate cu articolul 38, 40 sau 42; și

(b) procedurile menţionate la litera (a) garantează faptul că creditorii acestor instituţii, inclusiv deţinătorii de obligaţiuni garantate, după caz, suportă pierderile într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluţiei.

(2) Instituţiile care beneficiază de derogare de la cerinţa prevăzută la articolul 45 alineatul (1) nu fac parte din consolidarea menţionată la articolul 45e alineatul (1).

Articolul 45b

Datoriile eligibile pentru entităţile de rezoluţie

(1) Datoriile sunt incluse în cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile ale entităţilor de rezoluţie numai atunci când îndeplinesc condiţiile menţionate la următoarele articole din Regulamentul (UE) nr. 575/2013:

(a) articolul 72a;

(b) articolul 72b, cu excepţia literei (d) de la alineatul (2); și

(c) articolul 72c.

Prin derogare de la primul paragraf al prezentului alineat, în cazul în care prezenta directivă se referă la cerinţele prevăzute la articolul 92a sau la articolul 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în sensul acestor articole, datoriile eligibile constau în pasivele eligibile, astfel cum sunt definite la articolul 72k din regulamentul menţionat și stabilite în conformitate cu partea II titlul I capitolul 5a din regulamentul menţionat.

(2) Datoriile care provin din instrumente de datorie cu instrumente derivate încorporate, cum ar fi produsele structurate, care îndeplinesc condiţiile prevăzute la primul paragraf de la alineatul (1), cu excepţia articolului 72a alineatul (2) litera (l) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se includ în cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile numai în cazul în care este îndeplinită una dintre condiţiile următoare:

(a) cuantumul principalului obligaţiei care provine din instrumentul de datorie este cunoscut la momentul emiterii, este fix sau în creștere și nu este afectat de nicio caracteristică a instrumentului derivat încorporat, iar cuantumul total al obligaţiei care provine din instrumentul de datorie inclusiv instrumentul derivat încorporat, poate fi evaluat zilnic prin referinţă la o piaţă bidirecţională activă și lichidă pentru un instrument echivalent fără risc de credit, în conformitate cu articolele 104 și 105 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; sau

(b) instrumentul de datorie include o clauză contractuală care precizează că valoarea creanţei în caz de insolvenţă a emitentului și de rezoluţie a emitentului este fixă sau în creștere și nu depășește cuantumul datoriei plătite iniţial.

Instrumentele de datorie menţionate la primul paragraf, inclusiv instrumentele derivate încorporate aferente acestora, nu fac obiectul niciunui acord de compensare, iar evaluarea unor astfel de instrumente nu face obiectul articolului 49 alineatul (3).

▼M3

Datoriile menţionate la primul paragraf sunt incluse în cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile doar în ceea ce privește partea datoriei care corespunde cuantumului principalului menţionat la litera (a) de la respectivul paragraf ori cuantumului fix sau în creștere menţionat la litera (b) de la respectivul paragraf.

(3) În cazul în care datoriile sunt emise de o filială stabilită în Uniune către unul dintre acţionarii existenţi care nu face parte din același grup de rezoluţie și respectiva filială face parte din același grup de rezoluţie ca și entitatea de rezoluţie, datoriile respective se includ în cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile ale respectivei entităţi de rezoluţie, cu condiţia îndeplinirii tuturor condiţiilor de mai jos:

(a) datoriile sunt emise în conformitate cu articolul 45f alineatul (2) litera (a);

(b) exercitarea competenţei de reducere a valorii sau de conversie în legătură cu respectivele datorii în conformitate cu articolele 59 sau 62 nu influenţează controlul exercitat de entitatea de rezoluţie asupra filialei;

(c) datoriile respective nu depășesc o valoare determinată prin scăderea:

(i) sumei datoriilor emise pentru și achiziţionate de către entitatea de rezoluţie, fie direct, fie indirect, prin intermediul altor entităţi din cadrul aceluiași grup de rezoluţie și cuantumului fondurilor proprii emise în conformitate cu articolul 45f alineatul (2) litera (b) din

(ii) cuantumul necesar în conformitate cu articolul 45f alineatul (1).

(4) Fără a aduce atingere cerinţei minime prevăzute la articolul 45c alineatul (5) sau la articolul 45d alineatul (1) litera (a), după caz, autorităţile de rezoluţie se asigură că o parte a cerinţei menţionate la articolul 45e, egală cu 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii, este îndeplinită de entităţile de rezoluţie care sunt entităţi din categoria G-SII sau de entităţi de rezoluţie care fac obiectul articolului 45c alineatele (5) sau (6) folosind fonduri proprii și instrumente eligibile subordonate, sau datorii astfel cum sunt menţionate la alineatul (3) de la prezentul articol. Autoritatea de rezoluţie poate permite ca un nivel mai mic de 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii, dar mai mare decât cuantumul rezultat din aplicarea formulei (1-(X1/X2)) x 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii, să fie îndeplinit de entităţile de rezoluţie care sunt entităţi din categoria G-SII sau de entităţi de rezoluţie care fac obiectul articolului 45c alineatele (5) sau (6) folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate sau datorii astfel cum sunt menţionate la alineatul (3) de la prezentul articol, atât timp cât sunt întrunite toate condiţiile prevăzute la articolul 72b alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, unde, având în vedere reducerea care este posibilă în temeiul articolului 72b alineatul (3) din regulamentul menţionat:

X1 = 3,5 % din cuantumul total al expunerii la risc, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și

X2 = suma dintre 18 % din cuantumul total al expunerii la risc, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și cuantumul cerinţei amortizorului combinat.

În cazul entităţilor de rezoluţie care fac obiectul articolului 45c alineatul (5), atunci când aplicarea primului paragraf de la prezentul alineat conduce la o cerinţă mai mare de 27 % din cuantumul total al expunerii la risc, pentru entitatea de rezoluţie în cauză, autoritatea de rezoluţie limitează acea parte a cerinţei menţionate la articolul 45e care urmează să fie îndeplinită prin utilizarea de fonduri proprii, de

▼M3

instrumente eligibile subordonate, sau de pasive astfel cum sunt menţionate la alineatul (3) de la prezentul articol, la o valoare egală cu 27 % din cuantumul total al expunerii la risc, dacă autoritatea de rezoluţie estimează că:

(a) accesul la mecanismul de finanţare a rezoluţiei nu este avut în vedere în planul de rezoluţie ca o opţiune pentru rezoluţia respectivei entităţi de rezoluţie; și

(b) în cazul în care litera (a) nu se aplică, cerinţa menţionată la articolul 45e îi permite respectivei entităţi de rezoluţie să îndeplinească cerinţele menţionate la articolul 44 alineatul (5) sau alineatul (8), după caz.

Atunci când efectuează evaluarea menţionată la al doilea paragraf, autoritatea de rezoluţie ia în considerare și riscul de impact disproporţionat asupra modelului de afaceri al entităţii de rezoluţie în cauză.

Al doilea paragraf al prezentului alineat nu se aplică în cazul entităţilor de rezoluţie care fac obiectul articolului 45c alineatul (6).

(5) În cazul entităţilor de rezoluţie care nu sunt nici entităţi din categoria G-SII, nici entităţi de rezoluţie care fac obiectul articolului 45c alineatul (5) sau (6), autoritatea de rezoluţie poate decide că o parte a cerinţei menţionate la articolul 45e, până la 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii, ale entităţii sau până la valoarea formulei menţionate la alineatul (7), oricare dintre cele două cuantumuri este mai mare, este îndeplinită folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate, sau datorii astfel cum sunt menţionate la alineatul (3) de la prezentul articol, dacă sunt îndeplinite următoarele condiţii:

(a) datoriile nesubordonate menţionate la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol au același rang de prioritate în ierarhia creanţelor din procedura naţională de insolvenţă ca anumite datorii care sunt excluse de la aplicarea competenţelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3);

(b) există riscul ca, în urma aplicării, conform planului de rezoluţie, a competenţelor de reducere a valorii și de conversie a datoriilor nesubordonate care nu sunt excluse de la aplicarea competenţelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3), creditorii ale căror creanţe rezultă din aceste obligaţii să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar suporta în cazul unei lichidări realizate în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvenţă;

(c) cuantumul fondurilor proprii și al altor datorii subordonate nu depășește cuantumul necesar pentru a garanta că creditorii menţionaţi la litera (b) nu suportă pierderi care depășesc nivelul pierderilor pe care le-ar fi suportat în cazul unei lichidări realizate în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvenţă.

În cazul în care autoritatea de rezoluţie stabilește că, dintr-o categorie de datorii care include datorii eligibile, cuantumul datoriilor care sunt excluse sau prezintă o probabilitate rezonabilă de a fi excluse de la aplicarea competenţelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3) se ridică în total la peste 10 % din categoria respectivă, autoritatea de rezoluţie evaluează riscul menţionat la prezentul alineat primul paragraf litera (b).

(6) În sensul alineatelor (4), (5) și (7), datoriile care provin din instrumente financiare derivate sunt incluse în datoriile totale, pe baza faptului că drepturile la compensare ale contrapărţii sunt recunoscute pe deplin.

▼M3

Fondurile proprii ale unei entităţi de rezoluţie care sunt utilizate pentru îndeplinirea cerinţei amortizorului combinat sunt eligibile pentru îndeplinirea cerinţelor menţionate la alineatele (4), (5) și (7).

(7) Prin derogare de la alineatul (4) de la prezentul articol, autoritatea de rezoluţie poate decide că cerinţa menţionată la articolul 45e din prezenta directivă trebuie îndeplinită de entităţile de rezoluţie care sunt entităţi din categoria G-SII sau de entităţile de rezoluţie care fac obiectul articolului 45c alineatul (5) sau (6) din prezenta directivă folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate, sau datorii astfel cum sunt menţionate la alineatul (3) de la prezentul articol, în măsura în care, ca urmare a obligaţiei entităţii de rezoluţie de a se conforma cerinţelor amortizorului combinat și cerinţelor menţionate la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la articolul 45c alineatul (5) și la articolul 45e din prezenta directivă, suma respectivelor fonduri proprii, instrumente și datorii nu depășește valoarea cea mai mare dintre:

(a) 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii ale entităţii; sau

(b) cuantumul care rezultă din aplicarea formulei Ax2+Bx2+C, unde A, B și C au următoarele valori:

A = cuantumul rezultat din cerinţa menţionată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

B = cuantumul rezultat din cerinţa menţionată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE;

C = cuantumul rezultat din cerinţa amortizorului combinat.

(8) Autorităţile de rezoluţie pot exercita competenţa menţionată la alineatul (7) de la prezentul articol cu privire la entităţile de rezoluţie care sunt entităţi din categoria G-SII sau cărora li se aplică articolul 45c alineatul (5) sau (6) și care îndeplinesc una dintre condiţiile stabilite la prezentul alineat al doilea paragraf până la o limită de 30 % din numărul total al tuturor entităţilor de rezoluţie care sunt entităţi din categoria G-SII sau cărora li se aplică articolul 45c alineatul (5) sau (6), pentru care autoritatea de rezoluţie stabilește cerinţa menţionată la articolul 45e.

Autorităţile de rezoluţie iau în considerare condiţiile sus-menţionate după cum urmează:

(a) în cursul evaluării precedente a posibilităţii de soluţionare au fost identificate obstacole semnificative în calea posibilităţii de soluţionare și:

(i) nu a fost luată nicio măsură de remediere în urma aplicării măsurilor menţionate la articolul 17 alineatul (5) în termenul impus de autoritatea de rezoluţie sau

(ii) obstacolele semnificative identificate nu pot fi abordate folosind niciuna dintre măsurile menţionate la articolul 17 alineatul (5), iar exercitarea competenţei menţionate la alineatul (7) de la prezentul articol ar compensa parţial sau total impactul negativ al obstacolelor semnificative asupra posibilităţii de soluţionare;

(b) autoritatea de rezoluţie consideră că fezabilitatea și credibilitatea strategiei de rezoluţie preferate a entităţii de rezoluţie sunt limitate, având în vedere dimensiunea entităţii, gradul său de interconectare, natura, amploarea, riscurile și complexitatea activităţilor sale, statutul său juridic și structura acţionariatului său; sau

▼M3

(c) cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE reflectă faptul că entitatea de rezoluție care este o entitate din categoria G-SII sau care face obiectul articolului 45c alineatul (5) sau (6) din prezenta directivă se numără, în privința riscului, printre primele 20 % dintre instituții pentru care autoritatea de rezoluție stabilește cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) din prezenta directivă.

În scopul stabilirii procentelor menționate la primul și la al doilea paragraf, autoritatea de rezoluție rotunjește numărul care rezultă din calcul la cel mai apropiat număr întreg.

Statele membre pot, ținând cont de caracteristicile specifice ale sectorului lor bancar, inclusiv, în special, de numărul entităților de rezoluție care sunt entități din categoria G-SII sau care fac obiectul articolului 45c alineatul (5) sau (6) pentru care autoritatea națională de rezoluție stabilește cerința menționată la articolul 45e, să stabilească procentul menționat la primul paragraf la un nivel mai mare de 30 %.

(9) Autoritatea de rezoluție ia deciziile menționate la alineatul (5) sau (7), după consultarea autorității competente.

Atunci când iau această decizie, autoritățile de rezoluție iau în considerare de asemenea:

(a) adâncimea pieței pentru instrumentele de fonduri proprii ale entității de rezoluție și pentru instrumentele eligibile subordonate, prețul unor astfel de instrumente, în cazul în care ele există, și timpul necesar pentru a executa eventualele tranzacții necesare în vederea respectării deciziei;

(b) cuantumul instrumentelor de datorie eligibile care întrunesc toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu o scadență reziduală mai mică de un an începând de la data deciziei, cu scopul de a face ajustări cantitative la cerințele menționate la alineatele (5) și (7) de la prezentul articol;

(c) disponibilitatea și valoarea instrumentelor care întrunesc toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, altele decât cele menționate la articolul 72b alineatul (2) litera (d) din regulamentul respectiv;

(d) dacă cuantumul datoriilor care sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3) și care, în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, au o poziție ierarhică egală sau inferioară datoriilor eligibile cu cel mai înalt rang, este semnificativ în comparație cu fondurile proprii și datoriile eligibile ale entității de rezoluție. În cazul în care cuantumul datoriilor excluse nu depășește 5 % din cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile ale entității de rezoluție, cuantumul exclus este considerat a fi nesemnificativ. Peste acest prag, autoritățile de rezoluție sunt cele care evaluează dacă datoriile excluse sunt semnificative;

(e) modelul de afaceri, modelul de finanțare și profilul de risc ale entității de rezoluție, precum și stabilitatea acesteia și capacitatea sa de a contribui la economie; și

(f) impactul unor eventuale costuri de restructurare asupra recapitalizării entității de rezoluție.

▼M3

Articolul 45c

Stabilirea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile

(1) Cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) este stabilită de către autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente, pe baza următoarelor criterii:

(a) necesitatea de a garanta faptul că grupul de rezoluție poate face obiectul rezoluției prin aplicarea instrumentelor de rezoluție entității de rezoluție, inclusiv, după caz, a instrumentului de recapitalizare internă, într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției;

(b) necesitatea de a garanta, după caz, faptul că entitatea de rezoluție și filialele sale care sunt instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), dar care nu sunt entități de rezoluție dețin suficiente fonduri proprii și datorii eligibile pentru a se asigura că, în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau, respectiv, a competențelor de reducere a valorii și de conversie, pierderile ar putea fi absorbite și că este posibil de a readuce rata fondurilor proprii totale și, după caz, indicatorul efectului de levier ale entităților relevante la un nivel care să le permită acestora să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care sunt autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE sau al Directivei 2014/65/UE;

(c) necesitatea de a garanta că, dacă planul de rezoluție anticipează posibilitatea ca anumite categorii de datorii eligibile să fie excluse din recapitalizarea internă în temeiul articolului 44 alineatul (3) din prezenta directivă sau să fie transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, entitatea de rezoluție deține fonduri proprii și alte datorii eligibile suficiente pentru a absorbi pierderile și pentru a readuce rata fondurilor proprii totale și, după caz, indicatorul efectului de levier ale entității de rezoluție la nivelul care să îi permită acesteia să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care este autorizată în temeiul Directivei 2013/36/UE sau al Directivei 2014/65/UE;

(d) dimensiunea, modelul economic, modelul de finanțare și profilul de risc al entității;

(e) măsura în care intrarea în dificultate a entității ar avea un efect negativ asupra stabilității financiare, inclusiv prin contaminarea altor instituții sau entități, ca urmare a interconectării entității cu respectivele alte instituții sau entități ori cu restul sistemului financiar.

(2) În cazul în care planul de rezoluție prevede că o măsură de rezoluție urmează să fie adoptată sau că competențele de reducere a valorii și de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante în conformitate cu articolul 59 urmează să fie exercitate în conformitate cu scenariul relevant menționat la articolul 10 alineatul (3), cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se ridică la un cuantum suficient pentru a se asigura următoarele:

▼M3

(a) pierderile pe care urmează să le suporte entitatea sunt absorbite în întregime („absorbția pierderilor”);

(b) entitatea de rezoluție și filialele acesteia care sunt instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), dar nu sunt entități de rezoluție sunt recapitalizate la un nivel care să le permită acestora să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care sunt autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE, al Directivei 2014/65/UE sau al unui act legislativ echivalent pentru o perioadă adecvată, care nu depășește un an („recapitalizare”).

Atunci când planul de rezoluție prevede lichidarea entității în temeiul procedurii obișnuite de insolvență sau al altor proceduri naționale echivalente, autoritatea de rezoluție evaluează dacă este justificată limitarea cerinței prevăzute la articolul 45 alineatul (1) pentru entitatea respectivă, astfel încât să nu depășească un cuantum suficient pentru absorbția pierderilor în conformitate cu primul paragraf litera (a).

Evaluarea realizată de autoritatea de rezoluție apreciază, în special, limita menționată la al doilea paragraf în ceea ce privește orice posibil impact asupra stabilității financiare și asupra riscului de contaminare în cadrul sistemului financiar.

(3) În cazul entităților de rezoluție, cuantumul menționat primul paragraf de la alineatul (2) este:

(a) în scopul calculării cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1), în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a), suma dintre:

(i) cuantumul pierderilor care urmează să fie absorbite prin rezoluție, care corespunde cerințelor menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în cazul entității de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție; și

(ii) cuantumul recapitalizării care permite grupului de rezoluție rezultat în urma rezoluției să își restabilească conformitatea cu cerința privind rata fondurilor proprii totale menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cu cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate; și

(b) în scopul calculării cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1), în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (b), suma dintre:

(i) cuantumul pierderilor care urmează să fie absorbite prin rezoluție, care corespunde cerinței privind indicatorul efectului de levier menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aplicabilă entității de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție; și

(ii) cuantumul recapitalizării care permite grupului de rezoluție rezultat în urma rezoluției să își restabilească conformitatea cu cerința privind indicatorul efectului de levier menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate.

▼M3

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (a), cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept cuantumul calculat în conformitate cu prezentul alineat primul paragraf litera (a), împărțit la cuantumul total al expunerii la risc.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (b), cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept cuantumul calculat în conformitate cu prezentul alineat primul paragraf litera (b), împărțit la indicatorul de măsurare a expunerii totale.

Atunci când stabilește cerința individuală prevăzută la primul paragraf litera (b) de la prezentul alineat, autoritatea de rezoluție ia în considerare cerințele menționate la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatele (5) și (8).

Atunci când stabilește cuantumurile recapitalizării menționate la paragrafele anterioare, autoritatea de rezoluție:

(a) utilizează cele mai recente valori raportate pentru cuantumul total relevant al expunerii la risc sau indicatorul de măsurare a expunerii totale, ajustate pentru orice modificare rezultată în urma măsurilor de rezoluție stabilite în planul de rezoluție; și

(b) după consultarea autorității competente, ajustează cuantumul corespunzător cerinței actuale menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în sensul scăderii sau creșterii pentru a stabili cerința care urmează să fie aplicată entității de rezoluție după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate.

Autoritatea de rezoluție are posibilitatea să majoreze cerința prevăzută la primul paragraf litera (a) punctul (ii) cu un cuantum corespunzător necesar pentru a se asigura că, în urma rezoluției, entitatea este în măsură să mențină un grad suficient de încredere a pieței pentru o perioadă adecvată care nu depășește un an.

În cazul în care se aplică al șaselea paragraf de la prezentul alineat, cuantumul menționat la respectivul paragraf este egal cu cerința amortizorului combinat care urmează să fie aplicată după aplicarea instrumentelor de rezoluție, din care se scade cuantumul menționat la articolul 128 punctul 6 litera (a) din Directiva 2013/36/UE.

Cuantumul menționat la al șaselea paragraf de la prezentul alineat este ajustat în sensul scăderii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că ar fi fezabil și credibil pentru un cuantum mai scăzut care să fie suficient pentru a menține încrederea pieței și pentru a asigura atât continuarea prestării funcțiilor economice critice de către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), cât și accesul la finanțare fără a recurge la un sprijin financiar public extraordinar, în afara contribuțiilor din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 44 alineatele (5) și (8) și articolul 101 alineatul (2), după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție. Respectivul cuantum este ajustat în sensul creșterii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că este necesar un cuantum mai ridicat pentru a menține un grad suficient de încredere a pieței și pentru a asigura atât continuarea prestării funcțiilor economice critice de către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), cât și accesul acesteia la finanțare fără a recurge la un sprijin financiar public extraordinar, în afara contribuțiilor din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 44 alineatele (5) și (8) și cu articolul 101 alineatul (2), pentru o perioadă adecvată care nu depășește un an.

▼M3

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze metodologia care urmează să fie utilizată de autoritățile de rezoluție pentru a estima cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE și cerința amortizorului combinat în privința entităților de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în cazul în care grupul de rezoluție nu face obiectul respectivelor cerințe în temeiul directivei respective.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 decembrie 2019.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) Pentru entitățile de rezoluție care nu fac obiectul articolului 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care fac parte dintr-un grup de rezoluție a cărui valoare totală a activelor depășește 100 de miliarde EUR, nivelul cerinței menționate la alineatul (3) de la prezentul articol este cel puțin egal cu:

(a) 13,5 % când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a); și

(b) 5 % când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (b).

Prin derogare de la articolul 45b, entitățile de rezoluție menționate la primul paragraf de la prezentul alineat îndeplinesc un nivel al cerinței menționat la primul paragraf de la prezentul alineat, care este egal cu 13,5 % când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a) și cu 5 % când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (b), folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate sau datorii astfel cum sunt menționate la articolul 45b alineatul (3) din prezenta directivă.

(6) O autoritate de rezoluție poate decide, după consultarea autorității competente, să aplice cerințele prevăzute la alineatul (5) din prezentul articol unei entități de rezoluție care nu face obiectul articolului 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care face parte dintr-un grup de rezoluție a cărui valoare totală a activelor se situează sub 100 de miliarde EUR și pe care autoritatea de rezoluție a evaluat-o ca fiind în mod rezonabil susceptibilă de a prezenta un risc sistemic dacă intră în dificultate.

Atunci când adoptă o decizie în conformitate cu prezentul alineat primul paragraf, o autoritate de rezoluție ia în considerare:

(a) prevalența depozitelor și absența instrumentelor de datorie, în modelul de finanțare;

(b) măsura în care accesul la piețele de capital pentru datoriile eligibile este limitat;

(c) măsura în care entitatea de rezoluție recurge la fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru a îndeplini cerința menționată la articolul 45e.

Absența unei decizii în temeiul primului paragraf de la prezentul alineat nu aduce atingere niciunei decizii adoptate în temeiul articolului 45b alineatul (5).

▼M3

(7) În cazul entităţilor care nu sunt ele însele entităţi de rezoluţie, cuantumul menţionat la alineatul (2) primul paragraf este:

(a) în scopul calculării cerinţei menţionate la articolul 45 alineatul (1), în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a), suma dintre:

(i) cuantumul pierderilor care urmează să fie absorbite, care corespunde cerinţelor menţionate la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în cazul entităţii; și

(ii) cuantumul recapitalizării care îi permite entităţii să își restabilească conformitatea cu cerinţa privind rata fondurilor proprii totale menţionată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cu cerinţa menţionată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE, după exercitarea competenţei de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59 din prezenta directivă sau după rezoluţia grupului de rezoluţie; și

(b) în scopul calculării cerinţei menţionate la articolul 45 alineatul (1), în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (b), suma dintre:

(i) cuantumul pierderilor care urmează să fie absorbite, care corespunde cerinţei privind indicatorul efectului de levier menţionate la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aplicabilă entităţii; și

(ii) cuantumul recapitalizării care permite entităţii să își restabilească conformitatea cu cerinţa privind indicatorul efectului de levier menţionată la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, după exercitarea competenţei de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile relevante în conformitate cu articolul 59 din prezenta directivă sau după rezoluţia grupului de rezoluţie.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (a), cerinţa menţionată la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept cuantumul calculat în conformitate cu prezentul alineat primul paragraf litera (a), împărţit la cuantumul total al expunerii la risc.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (b), cerinţa menţionată la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept cuantumul calculat în conformitate cu prezentul alineat primul paragraf litera (b), împărţit la indicatorul de măsurare a expunerii totale.

Atunci când stabilește cerinţa individuală prevăzută la primul paragraf litera (b) de la prezentul alineat, autoritatea de rezoluţie ia în considerare cerinţele menţionate la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatele (5) și (8).

Atunci când stabilește cuantumurile recapitalizării menţionate la paragrafele anterioare, autoritatea de rezoluţie:

(a) utilizează cele mai recente valori raportate pentru cuantumul total relevant al expunerii la risc sau indicatorul de măsurare a expunerii totale, ajustate pentru orice modificare rezultată în urma măsurilor stabilite în planul de rezoluţie; și

▼M3

(b) după consultarea autorității competente, ajustează cuantumul corespunzător cerinței actuale menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în sensul scăderii sau creșterii pentru a stabili cerința care urmează să se aplice entității relevante după exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59 din prezenta directivă sau după rezoluția grupului de rezoluție.

Autoritatea de rezoluție are posibilitatea să majoreze cerința menționată la primul paragraf litera (a) punctul (ii) de la prezentul alineat cu un cuantum corespunzător necesar pentru a se asigura că, în urma exercitării competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59, entitatea este în măsură să mențină un nivel suficient de încredere a pieței pentru o perioadă adecvată care nu depășește un an.

În cazul în care se aplică al șaselea paragraf de la prezentul alineat, cuantumul menționat la respectivul paragraf este egal cu cerința amortizorului combinat care urmează să se aplice după exercitarea competenței menționate la articolul 59 din prezenta directivă sau după rezoluția grupului de rezoluție, din care se scade cuantumul menționat la articolul 128 punctul 6 litera (a) din Directiva 2013/36/UE.

Cuantumul menționat la al șaselea paragraf de la prezentul alineat este ajustat în sensul scăderii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că ar fi fezabil și credibil pentru un cuantum mai scăzut care să fie suficient pentru a asigura încrederea pieței și a garanta atât continuarea prestării funcțiilor economice critice de către instituție sau de către entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), cât și accesul la finanțare fără a recurge la un sprijin financiar public extraordinar, în afara contribuțiilor din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 44 alineatele (5) și (8) și cu articolul 101 alineatul (2), după exercitarea competenței menționate la articolul 59 sau după rezoluția grupului de rezoluție. Respectivul cuantum este ajustat în sensul creșterii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că este necesar un cuantum mai ridicat pentru a menține un grad suficient de încredere a pieței și pentru a asigura atât continuarea prestării funcțiilor economice critice de către instituție sau de către entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), cât și accesul acesteia la finanțare fără a recurge la un sprijin financiar public extraordinar, în afara contribuțiilor din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 44 alineatele (5) și (8) și cu articolul 101 alineatul (2), pentru o perioadă adecvată care nu depășește un an.

(8) În cazul în care autoritatea de rezoluție anticipează că anumite categorii de datorii eligibile prezintă o probabilitate rezonabilă de a fi excluse în totalitate sau parțial de la recapitalizare internă în temeiul articolului 44 alineatul (3) sau că ar putea fi transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) este îndeplinită folosind fonduri proprii sau alte datorii eligibile care sunt suficiente pentru:

(a) a acoperi cuantumul datoriilor excluse identificate în conformitate cu articolul 44 alineatul (3);

(b) a garanta îndeplinirea condițiilor menționate la alineatul (2).

▼M3

(9) Orice decizie a autorității de rezoluţie de a impune o cerinţă minimă de fonduri proprii și datorii eligibile în temeiul prezentului articol conţine motivele deciziei respective, inclusiv o evaluare completă a elementelor menţionate la alineatele (2)-(8) de la prezentul articol, și este revizuită de autoritatea de rezoluţie fără întârzieri nejustificate pentru a reflecta eventualele modificări ale nivelului cerinţei menţionate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE.

(10) În sensul alineatelor (3) și (7) de la prezentul articol, cerinţele de capital se interpretează în conformitate cu modul în care autoritatea competentă aplică dispoziţiile tranzitorii prevăzute în partea a zecea titlul I capitolele 1, 2 și 4 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în dispoziţiile din legislaţia naţională care permit autorităţilor competente să exercite opţiunile care le-au fost acordate prin regulamentul respectiv.

Articolul 45d

Stabilirea cerinţei minime de fonduri proprii și datorii eligibile pentru entităţile de rezoluţie ale instituţiilor din categoria G-SII și filialele semnificative din Uniune ale instituţiilor din categoria G-SII din afara UE

(1) Cerinţa menţionată la articolul 45 alineatul (1) pentru o entitate de rezoluţie care este o instituţie din categoria G-SII sau care face parte dintr-o instituţie din categoria G-SII constă în următoarele:

(a) cerinţele menţionate la articolele 92a și 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și

(b) orice cerinţă suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile care a fost stabilită de autoritatea de rezoluţie în special în ceea ce privește respectiva entitate în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol.

(2) Cerinţa menţionată la articolul 45 alineatul (1) pentru o filială semnificativă din Uniune a unei instituţii din categoria G-SII din afara UE cuprinde următoarele:

(a) cerinţele menţionate la articolele 92b și 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și

(b) orice cerinţă suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile care a fost stabilită de autoritatea de rezoluţie în special în ceea ce privește respectiva entitate în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol, care urmează să fie îndeplinită folosind fonduri proprii și datorii care întrunesc condiţiile de la articolul 45f și articolul 89 alineatul (2).

(3) Autoritatea de rezoluţie impune o cerinţă suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile, menţionată la alineatul (1) litera (b) și la alineatul (2) litera (b), numai:

(a) în cazul în care cerinţa menţionată la alineatul (1) litera (a) sau la alineatul (2) litera (a) din prezentul articol nu este suficientă pentru a îndeplini condiţiile prevăzute la articolul 45c; și

(b) în măsura în care se asigură îndeplinirea condiţiilor prevăzute la articolul 45c.

▼M3

(4) În sensul articolului 45h alineatul (2), în cazul în care mai multe entităţi din categoria G-SII aparţinând aceleiaşi instituţii din categoria G-SII sunt entităţi de rezoluţie, autorităţile de rezoluţie relevante calculează cuantumul menţionat la alineatul (3):

(a) pentru fiecare entitate de rezoluţie;

(b) pentru entitatea-mamă din Uniune, ca și cum ar fi singura entitate de rezoluţie din cadrul instituţiei din categoria G-SII.

(5) Orice decizi a autorităţii de rezoluţie de a impune o cerinţă suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile în temeiul alineatului (1) litera (b) din prezentul articol sau al alineatului (2) litera (b) din prezentul articol conţine motivele deciziei respective, inclusiv o evaluare completă a elementelor menţionate la alineatul (3) din prezentul articol, și este revizuită de autoritatea de rezoluţie fără întârzieri nejustificate pentru a reflecta eventualele modificări ale nivelului cerinţei menţionate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE și care se aplică grupului de rezoluţie sau filialei semnificative din Uniune a unei instituţii din categoria G-SII din afara UE.

Articolul 45e

Aplicarea cerinţei minime de fonduri proprii și datorii eligibile în cazul entităţilor de rezoluţie

(1) Entităţile de rezoluţie respectă cerinţele prevăzute la articolele 45b-45d pe bază consolidată la nivelul grupului de rezoluţie.

(2) Autoritatea de rezoluţie stabilește cerința menţionată la articolul 45 alineatul (1) pentru o entitate de rezoluţie la nivelul consolidat al grupului de rezoluţie, în conformitate cu articolul 45h, pe baza cerinţelor prevăzute la articolele 45b-45d și a deciziei dacă filialele din ţări terţe ale grupului urmează să facă obiectul unei rezoluţii separate, în temeiul planului de rezoluţie.

(3) Pentru grupurile de rezoluţie identificate în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 83b litera (b), autoritatea de rezoluţie relevantă decide, în funcţie de caracteristicile mecanismului de solidaritate și ale strategiei de rezoluţie preferate, care entităţi din grupul de rezoluţie urmează să fie obligate să respecte articolul 45c alineatele (3) și (5) și articolul 45d alineatul (1), pentru a se asigura că grupul de rezoluţie, în ansamblul său, respectă dispoziţiile alineatelor (1) și (2) din prezentul articol, precum și modul în care entităţile respective urmează să facă acest lucru în conformitate cu planul de rezoluţie.

Articolul 45f

Aplicarea cerinţei minime de fonduri proprii și datorii eligibile în cazul entităţilor care nu sunt ele însele entităţi de rezoluţie

(1) Instituţiile care sunt filiale ale unei entităţi de rezoluţie sau ale unei entităţi dintr-o ţară terţă, dar care nu sunt ele însele entităţi de rezoluţie respectă cerinţele prevăzute la articolul 45c, pe bază individuală.

O autoritate de rezoluţie poate, în urma consultării autorităţii competente, să decidă să aplice cerința stabilită în prezentul articol în cazul unei entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care este o filială a unei entităţi de rezoluţie, dar nu este ea însăși o entitate de rezoluţie.

▼M3

Prin derogare de la primul paragraf de la prezentul alineat, întreprinderile-mamă din Uniune care nu sunt ele însele entități de rezoluție, dar sunt filiale ale unor entități din țări terțe respectă cerințele prevăzute la articolele 45c și 45d, pe bază consolidată.

În cazul grupurilor de rezoluție identificate în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 83b litera (b), respectivele instituții de credit care sunt afiliate în mod permanent unui organism central, dar care nu sunt ele însele entități de rezoluție, un organism central, care nu este el însuși o entitate de rezoluție, precum și toate entitățile de rezoluție care nu fac obiectul unei cerințe prevăzute la articolul 45e alineatul (3) respectă dispozițiile articolului 45c alineatul (7) pe bază individuală.

În cazul unei entități menționate la prezentul alineat, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se stabilește în conformitate cu articolele 45h și 89, după caz, și pe baza cerințelor prevăzute la articolul 45c.

(2) În cazul entităților menționate la alineatul (1) din prezentul articol, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) este îndeplinită folosind unul sau mai multe dintre următoarele elemente:

(a) datorii:

(i) care sunt emise pentru entitatea de rezoluție și sunt achiziționate de către aceasta, direct sau indirect, prin intermediul altor entități din același grup de rezoluție care au achiziționat instrumentele de datorie de la entitatea care face obiectul prezentului articol sau sunt emise pentru un acționar existent care nu face parte din același grup de rezoluție și sunt achiziționate de către acesta, în măsura în care exercitarea competențelor de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu articolele 59-62 nu afectează controlul exercitat de entitatea de rezoluție asupra filialei;

(ii) care îndeplinesc criteriile de eligibilitate menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția articolului 72b alineatul (2) literele (b), (c), (k), (l) și (m) și alineatele (3)-(5) din regulamentul menționat;

(iii) care se situează, în procedura obișnuită de insolvență, sub instrumentele de datorie care nu îndeplinesc condiția menționată la punctul (i) și care nu sunt eligibile pentru cerințele de fonduri proprii;

(iv) care fac obiectul competențelor de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu articolele 59-62 într-o manieră care este în concordanță cu strategia de rezoluție a grupului de rezoluție, în special prin faptul că nu afectează controlul exercitat de entitatea de rezoluție asupra filialei;

(v) a căror dobândire în proprietate nu este finanțată în mod direct sau indirect de entitatea care face obiectul prezentului articol;

(vi) ale căror dispoziții de reglementare nu indică în mod explicit sau implicit că datoriile urmează să fie exercitate, rambursate, restituite sau răscumpărate, anticipat, după caz, de către entitatea care face obiectul prezentului articol, în alte cazuri decât insolvența sau lichidarea respectivei entități, iar entitatea respectivă nu oferă în alt mod astfel de indicații;

▼M3

(vii) ale căror dispoziţii de reglementare nu dau deţinătorului dreptul de a accelera viitoarele plăţi programate ale dobânzii sau ale principalului, decât în caz de insolvenţă sau de lichidare a entităţii care face obiectul prezentului articol;

(viii) al căror nivel al plăţilor de dobânzi sau dividende, după caz, nu este modificat pe baza calităţii creditului entităţii care face obiectul prezentului articol sau al întreprinderii-mamă a acesteia;

(b) fonduri proprii, după cum urmează:

(i) fonduri proprii de nivel 1 de bază; și

(ii) alte fonduri proprii, care:

— sunt emise pentru entităţi incluse în același grup de rezoluţie și sunt achiziţionate de către acestea sau

— sunt emise pentru entităţi neincluse în același grup de rezoluţie și sunt achiziţionate de către acestea, în măsura în care exercitarea competenţelor de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu articolele 59-62 nu afectează controlul exercitat de entitatea de rezoluţie asupra filialei.

(3) Autoritatea de rezoluţie a unei filiale care nu este o entitate de rezoluţie poate acorda respectivei filiale o derogare de la aplicarea prezentului articol, în cazul în care:

(a) atât filiala, cât și entitatea de rezoluţie sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup de rezoluţie;

(b) entitatea de rezoluţie respectă cerinţa menţionată la articolul 45e;

(c) nu există niciun obstacol major actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către entitatea de rezoluţie către filiala cu privire la care s-a efectuat o constatare în conformitate cu articolul 59 alineatul (3), în special atunci când entitatea de rezoluţie face obiectul unei măsuri de rezoluţie;

(d) fie entitatea de rezoluţie îndeplinește cerinţele autorităţii competente privind gestionarea prudentă a filialei și a declarat, cu consimţământul autorităţii competente, că garantează angajamentele asumate de filială, fie riscurile filialei sunt nesemnificative;

(e) procedurile de evaluare, măsurare și control ale riscurilor aplicate de entitatea de rezoluţie includ filiala;

(f) entitatea de rezoluţie deţine mai mult de 50 % din drepturile de vot atașate acţiunilor în capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei.

(4) De asemenea, autoritatea de rezoluţie a unei filiale care nu este o entitate de rezoluţie poate acorda respectivei filiale o derogare de la aplicarea prezentului articol în cazul în care:

(a) atât filiala cât și întreprinderea sa mamă sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup de rezoluţie;

▼M3

(b) întreprinderea-mamă respectă, pe bază consolidată, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) în respectivul stat membru;

(c) nu există niciun obstacol major actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către întreprinderea-mamă către filiala cu privire la care s-a efectuat o constatare în conformitate cu articolul 59 alineatul (3), în special atunci când se adoptă măsurile de rezoluție sau se exercită competențele menționate la articolul 59 alineatul (1) în ceea ce privește întreprinderea-mamă;

(d) fie întreprinderea-mamă îndeplinește cerințele autorității competente privind gestionarea prudentă a filialei și a declarat, cu consimțământul autorității competente, că garantează angajamentele asumate de filială, fie riscurile filialei sunt nesemnificative;

(e) procedurile de evaluare, măsurare și control ale riscurilor aplicate de întreprinderea-mamă includ filiala;

(f) întreprinderea-mamă deține mai mult de 50 % din drepturile de vot atașate acțiunilor în capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei.

(5) În cazul în care sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (3) literele (a) și (b), autoritatea de rezoluție a unei filiale poate permite ca cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) să fie îndeplinită integral sau parțial cu o garanție furnizată de entitatea de rezoluție, care îndeplinește următoarele condiții:

(a) garanția se acordă cel puțin pentru un cuantum care este echivalent cuantumului cerinței pe care o înlocuiește;

(b) garanția este activată atunci când filiala este în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte obligații la scadență sau atunci când s-a efectuat o constatare în conformitate cu articolul 59 alineatul (3) în ceea ce privește filiala, oricare dintre aceste evenimente are loc mai devreme;

(c) garanția este colaterizată printr-un contract de garanție financiară, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2002/47/CE pentru cel puțin 50 % din valoarea sa;

(d) colateralul care acoperă garanția îndeplinește cerințele de la articolul 197 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care, în urma unor marje de ajustare prudente, sunt suficiente pentru a acoperi cuantumul colaterizat menționat la litera (c);

(e) colateralul care acoperă garanția este negrevat de sarcini și, în special, nu este utilizat ca și colateral pentru a acoperi o altă garanție;

(f) colateralul are o scadență efectivă care îndeplinește aceeași condiție referitoare la scadență ca cea menționată la articolul 72c alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și

(g) nu există obstacole juridice, de reglementare sau operaționale în calea transferului colateralului de la entitatea de rezoluție către filiala relevantă, inclusiv în cazul în care entitatea de rezoluție face obiectul unei măsuri de rezoluție.

▼M3

În sensul primului paragraf litera (g), la cererea autorității de rezoluție, entitatea de rezoluție furnizează în scris un aviz juridic independent în scris și fundamentat sau demonstrează în mod satisfăcător într-un alt fel că nu există obstacole juridice, de reglementare sau operaționale în calea transferului de colateral de la entitatea de rezoluție către filiala relevantă.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care precizează mai detaliat metode de evitare a unei situații în care instrumentele recunoscute în sensul prezentului articol, subscrise în mod indirect, parțial sau integral, de către entitatea de rezoluție împiedică punerea în aplicare fără probleme a strategiei de rezoluție. Astfel de metode asigură în special un transfer corespunzător al pierderilor către entitatea de rezoluție și transferul corespunzător al capitalului de la entitatea de rezoluție către entitățile care fac parte din grupul de rezoluție, dar care nu sunt ele însele entități de rezoluție, și să ofere un mecanism pentru a evita dubla contabilizare a instrumentelor eligibile recunoscute în sensul prezentului articol. Metodele constau într-un regim de deducere sau o abordare robustă echivalentă și asigură entităților care nu sunt ele însele entități de rezoluție un rezultat echivalent cu cel al unei subscrieri directe complete, de către entitatea de rezoluție, a instrumentelor eligibile recunoscute în sensul prezentului articol.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 decembrie 2019.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 45g

Derogări pentru organismele centrale și pentru instituțiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central

Autoritatea de rezoluție poate acorda parțial sau total o derogare de la aplicarea articolului 45f în ceea ce privește un organism central sau o instituție de credit care este afiliată în mod permanent unui organism central, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

(a) instituția de credit și organismul central fac obiectul supravegherii de către aceeași autoritate competentă și sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup de rezoluție;

(b) angajamentele organismului central și ale instituțiilor sale de credit afiliate în mod permanent constituie angajamente solidare sau angajamentele instituțiilor sale de credit afiliate în mod permanent sunt garantate în întregime de organismul central;

(c) cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile și solvabilitatea și lichiditatea organismului central și ale tuturor instituțiilor de credit afiliate în mod permanent sunt supravegheate în ansamblul lor, pe baza situațiilor financiare consolidate ale acestor instituții;

(d) în cazul unei derogări pentru o instituție de credit care este afiliată în mod permanent unui organism central, conducerea organismului central este abilitată să emită instrucțiuni către conducerea instituțiilor afiliate în mod permanent;

▼M3

(e) grupul relevant de rezoluţie respectă cerinţa menţionată la articolul 45e alineatul (3); și

(f) nu există niciun obstacol major actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor între organismul central și instituția de credit afiliată în mod permanent, în caz de rezoluţie.

Articolul 45h

Procedura de stabilire a cerinţei minime de fonduri proprii și datorii eligibile

(1) Autoritatea de rezoluţie a entităţii de rezoluţie, autoritatea de rezoluţie a grupului, în cazul în care este diferită de cea dintâi, și autorităţile de rezoluţie responsabile pentru filialele unui grup de rezoluţie care face obiectul cerinţei menţionate la articolul 45f la nivel individual fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la:

(a) cuantumul cerinţei aplicate la nivelul consolidat al grupului de rezoluţie pentru fiecare entitate de rezoluţie; și

(b) cuantumul cerinţei aplicate la nivel individual fiecărei entităţi a unui grup de rezoluţie care nu este o entitate de rezoluţie.

Decizia comună asigură respectarea articolelor 45e și 45f și este motivată temeinic și se transmite:

(a) entităţii de rezoluţie de către autoritatea sa de rezoluţie;

(b) entităţilor unui grup de rezoluţie care nu sunt entităţi de rezoluţie de către autorităţile de rezoluţie ale entităţilor respective;

(c) întreprinderii-mamă din Uniune aparţinând grupului de către autoritatea de rezoluţie a entităţii de rezoluţie, în cazul în care întreprinderea-mamă din Uniune nu este ea însăși o entitate de rezoluţie din același grup de rezoluţie.

Decizia comună luată în conformitate cu prezentul articol poate prevedea ca, în cazul în care sunt în concordanţă cu strategia de rezoluţie, iar entitatea de rezoluţie nu a achiziţionat direct sau indirect suficiente instrumente care respectă articolul 45f alineatul (2), cerinţele menţionate la articolul 45c alineatul (7) să fie îndeplinite parţial de către filială în conformitate cu articolul 45f alineatul (2), cu instrumente emise pentru și achiziţionate de către entităţi care nu aparţin grupului de rezoluţie.

▼C2

(2) În cazul în care mai multe entităţi din categoria G-SII aparţinând aceleiași G-SII sunt entităţi de rezoluţie, autorităţile de rezoluţie menţionate la alineatul (1) discută și, după caz și în concordanţă cu strategia de rezoluţie a G-SII, convin asupra aplicării articolului 72e din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și asupra oricărei ajustări menite să reducă la minimum sau să elimine diferenţa dintre suma cuantumurilor menţionate la articolul 45d alineatul (4) litera (a) și la articolul 12a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru entităţile individuale de rezoluţie și suma cuantumurilor menţionate la articolul 45d alineatul (4) litera (b) și la articolul 12a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

▼M3

▼C2

Această ajustare se poate aplica în următoarele condiţii:

(a) ajustarea se poate aplica în ceea ce privește diferenţele de calcul al cuantumurilor totale ale expunerii la risc între statele membre relevante, ajustând nivelul cerinţei;

(b) ajustarea nu se aplică pentru a elimina diferenţele care rezultă din expunerile între grupuri de rezoluţie.

Suma cuantumurilor menţionate la articolul 45d alineatul (4) litera (a) din prezenta directivă și la articolul 12a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru entităţile individuale de rezoluţie nu este mai mică decât suma cuantumurilor menţionate la articolul 45d alineatul (4) litera (b) din prezenta directivă și la articolul 12a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

▼M3

(3) Dacă decizia comună sus-menţionată nu este luată în termen de patru luni, se adoptă o decizie în conformitate cu alineatele (4)-(6).

(4) În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de patru luni ca urmare a unui dezacord privind o cerinţă consolidată care se aplică grupului de rezoluţie menţionată la articolul 45e, autoritatea de rezoluţie a entităţii de rezoluţie ia o decizie privind respectiva cerinţă după ce a ţinut cont în mod corespunzător de:

(a) evaluarea entităţilor din grupul de rezoluţie care nu sunt entităţi de rezoluţie, efectuată de către autorităţile de rezoluţie relevante;

(b) avizul autorităţii de rezoluţie a grupului, în cazul în care această autoritate este diferită de autoritatea de rezoluţie a entităţii de rezoluţie.

În cazul în care, până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autorităţile de rezoluţie vizate aduce problema în atenţia ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluţie a entităţii de rezoluţie își amână decizia și așteaptă orice decizie pe care o poate lua ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menţionat, adoptând propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE.

Decizia ABE ţine cont de primul paragraf literele (a) și (b).

Perioada de patru luni se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună.

Problema nu poate fi adusă în atenţia ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Dacă ABE nu ia o decizie în termen de o lună de la sesizarea problemei, se aplică decizia autorităţii de rezoluţie a entităţii de rezoluţie.

(5) În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de patru luni ca urmare a unui dezacord privind nivelul cerinţei menţionate la articolul 45f care urmează să se aplice în mod individual oricărei entităţi a unui grup de rezoluţie, autoritatea de rezoluţie a respectivei entităţi ia decizia dacă sunt îndeplinite toate condiţiile de mai jos:

(a) opiniile și rezervele exprimate în scris de autoritatea de rezoluţie a entităţii de rezoluţie au fost luate în considerare în mod corespunzător; și

▼M3

(b) în cazul în care autoritatea de rezoluţie a grupului este diferită de autoritatea de rezoluţie a entităţii de rezoluţie, opiniile și rezervele exprimate în scris de autoritatea de rezoluţie a grupului au fost luate în considerare în mod corespunzător.

În cazul în care, până la finalul perioadei de patru luni, autoritatea de rezoluţie a entităţii de rezoluţie sau autoritatea de rezoluţie a grupului aduce problema în atenţia ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autorităţile de rezoluţie responsabile pentru filiale la nivel individual își amână deciziile și așteaptă orice decizie pe care o poate lua ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menţionat, adoptând propriile lor decizii în conformitate cu decizia ABE. Decizia ABE ţine cont de primul paragraf literele (a) și (b).

Perioada de patru luni se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună.

Problema nu poate fi adusă în atenţia ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Autoritatea de rezoluţie a entităţii de rezoluţie sau autoritatea de rezoluţie a grupului nu aduce problema în atenţia ABE în vederea medierii cu caracter obligatoriu în cazul în care nivelul stabilit de autoritatea de rezoluţie a filialei:

(a) se încadrează în limita a 2 % din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al cerinţei menţionate la articolul 45e; și

(b) respectă articolul 45c alineatul (7).

Dacă ABE nu își adoptă decizia în termen de o lună, se aplică deciziile autorităţilor de rezoluţie ale filialelor.

Decizia comună și orice decizie luată în lipsa unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

(6) În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de patru luni ca urmare a unui dezacord privind nivelul cerinţei consolidate care se aplică grupului de rezoluţie și nivelul cerinţei care urmează să se aplice în mod individual entităţilor grupului de rezoluţie, se aplică următoarele dispoziţii:

(a) se ia o decizie cu privire la nivelul cerinţei care urmează să se aplice în mod individual filialelor grupului de rezoluţie, în conformitate cu alineatul (5);

(b) se ia o decizie privind nivelul cerinţei consolidate care se aplică grupului de rezoluţie în conformitate cu alineatul (4).

(7) Decizia comună menţionată la alineatul (1) și orice decizie luată de autorităţile de rezoluţie menţionate la alineatele (4), (5) și (6) în lipsa unei decizii comune au caracter obligatoriu pentru autorităţile de rezoluţie vizate.

Decizia comună și orice decizie luată în lipsa unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

▼M3

(8) Autoritățile de rezoluție, în coordonare cu autoritățile competente, solicită și verifică respectarea de către entități a cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1) și iau toate deciziile în conformitate cu prezentul articol, în paralel cu elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție.

Articolul 45i

Raportarea în scopuri de supraveghere și publicarea cerinței

(1) Entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) care fac obiectul cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1) prezintă autorităților lor competente și autorităților de rezoluție rapoarte privind:

(a) cuantumurile fondurilor proprii care, după caz, îndeplinesc condițiile de la articolul 45f alineatul (2) litera (b) din prezenta directivă și cuantumurile datoriilor eligibile, precum și exprimarea cuantumurilor respective în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) din prezenta directivă în urma oricăror deduceri aplicabile în conformitate cu articolele 72e-72j din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) cuantumurile altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne;

(c) pentru elementele menționate la literele (a) și (b):

(i) componența lor, inclusiv profilul de scadență;

(ii) rangul pe care îl ocupă în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență; și

(iii) dacă sunt reglementate de legislația unei țări terțe și, în caz afirmativ, a cărei țări terțe, precum și dacă conțin clauzele contractuale menționate la articolul 55 alineatul (1) din prezenta directivă, la articolul 52 alineatul (1) literele (p) și (q) și la articolul 63 literele (n) și (o) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Obligația de a raporta cu privire la cuantumurile altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne menționate la primul paragraf litera (b) de la prezentul alineat nu se aplică în cazul entităților care, la data raportării informațiilor respective, dețin fonduri proprii și datorii eligibile în cuantum de cel puțin 150 % din cerința menționată la articolul 45 alineatul (1), calculate în conformitate cu primul paragraf litera (a) de la prezentul alineat.

(2) Entitățile menționate la alineatul (1) prezintă rapoarte:

(a) de cel puțin două ori pe an cu privire la informațiile menționate la alineatul (1) litera (a); și

(b) cel puțin o dată pe an cu privire la informațiile menționate la alineatul (1) literele (b) și (c).

▼M3

Cu toate acestea, la cererea autorității competente sau a autorității de rezoluție, entitățile menționate la alineatul (1) prezintă mai frecvent rapoarte privind informațiile menționate la alineatul (1).

(4) Alineatele (1) și (3) de la prezentul articol nu se aplică entităților al căror plan de rezoluție prevede că entitatea urmează să fie lichidată în cadrul procedurii obișnuite de insolvență.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica modelele uniforme de raportare, instrucțiunile și metodologia privind modul de utilizare a acestor modele, frecvența și datele de raportare, definițiile și soluțiile informatice pentru raportarea în scopuri de supraveghere menționată la alineatele (1) și (2).

Aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare precizează o modalitate standardizată de furnizare a informațiilor cu privire la ordinea de prioritate a elementelor menționate la alineatul (1) litera (c), aplicabilă în procedurile de insolvență naționale în fiecare stat membru.

În cazul instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din prezenta directivă care fac obiectul articolului 92a și al articolului 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare sunt aliniate, după caz, cu standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu articolul 430 din regulamentul menționat.

ABE înaintează Comisiei aceste standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 28 iunie 2020.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza formatele uniforme pentru publicarea informațiilor, frecvența, precum și instrucțiunile conexe în conformitate cu care se publică informațiile în temeiul alineatului (3).

Aceste formate uniforme de publicare asigură informații comparabile și suficient de cuprinzătoare pentru a evalua profilurile de risc ale entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) și gradul lor de conformitate cu cerința aplicabilă menționată la articolul 45e sau la articolul 45f. După caz, formatele de publicare a informațiilor sunt tabelare.

În cazul instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din prezenta directivă care fac obiectul articolului 92a și al articolului 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare sunt aliniate, după caz, la standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu articolul 434a din regulamentul menționat.

▼M3

ABE înaintează Comisiei aceste standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 28 iunie 2020.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) În cazul în care au fost puse în aplicare măsuri de rezoluție sau au fost exercitate competența de reducere a valorii sau de conversie a datoriilor nesubordonate menționată la articolul 59, cerințele de publicare a informațiilor menționate la alineatul (3) se aplică de la data termenului de conformare cu cerințele de la articolul 45e sau articolul 45f, menționată la articolul 45m.

Articolul 45j

Raportarea către ABE

(1) Autoritățile de rezoluție informează ABE cu privire la cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile care a fost stabilită în conformitate cu articolul 45e sau cu articolul 45f pentru fiecare entitate aflată sub jurisdicția lor.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica modelele uniforme de raportare, instrucțiunile și metodologia privind modul de utilizare a respectivelor modele, frecvența și datele de raportare, definițiile și soluțiile informatice pentru identificarea și transmiterea către ABE a informațiilor de către autoritățile de rezoluție, în coordonare cu autoritățile competente, în sensul alineatului (1).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 28 iunie 2020.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 45k

Nerespectarea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile

(1) Orice nerespectare a cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile, menționată la articolul 45e sau la articolul 45f, este tratată de către autoritățile relevante pe baza a cel puțin unuia dintre următoarele elemente:

(a) competența de a soluționa sau de a înlătura obstacolele din calea posibilității de soluționare în conformitate cu articolele 17 și 18;

(b) competențele menționate la articolul 16a;

(c) măsurile menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE;

(d) măsuri de intervenție timpurie, conform articolului 27;

(e) sancțiuni administrative și alte măsuri administrative în conformitate cu articolele 110 și 111.

▼M3

Autoritățile relevante pot, de asemenea, să efectueze o evaluare prin care să stabilească dacă instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în conformitate cu articolul 32, 32a sau 33, după caz.

(2) Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente se consultă reciproc atunci când își exercită competențele menționate la alineatul (1).

Articolul 45l

Rapoarte

(1) ABE, în cooperare cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție, prezintă anual Comisiei un raport care conține evaluări referitoare cel puțin la următoarele aspecte:

(a) modul în care a fost implementată la nivel național cerința de fonduri proprii și datorii eligibile stabilită în conformitate cu articolul 45e sau cu articolul 45f și, în special, dacă au existat divergențe între statele membre referitoare la nivelurile stabilite pentru entități comparabile;

(b) modul în care competența menționată la articolul 45b alineatele (4), (5) și (7) a fost exercitată de către autoritățile de rezoluție și dacă au existat divergențe între statele membre referitoare la exercitarea acestei competențe;

(c) nivelul agregat și componența fondurilor proprii și datoriilor eligibile ale instituțiilor și entităților, cuantumurile instrumentelor emise în perioada respectivă și cuantumurile suplimentare necesare pentru a îndeplini cerințele aplicabile.

(2) Pe lângă raportul anual prevăzut la alineatul (1), ABE prezintă Comisiei, la fiecare trei ani, un raport în care evaluează următoarele:

(a) impactul cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile și al oricărui nivel armonizat propus al respectivei cerințe minime asupra:

(i) pieței financiare în general și pieței de datorii negarantate și instrumente financiare derivate în special;

(ii) modelelor de afaceri și structurilor bilanțurilor instituțiilor, în special asupra profilului de finanțare și a strategiei de finanțare a instituțiilor, precum și asupra structurii juridice și operaționale a grupurilor;

(iii) rentabilității instituțiilor, în special asupra costului de finanțare al acestora;

(iv) migrării expunerilor către entități care nu fac obiectul supravegherii prudențiale;

(v) inovării financiare;

(vi) prevalenței instrumentelor de fonduri proprii și a instrumentelor eligibile subordonate și asupra naturii și capacității de comercializare a acestora;

▼M3

(vii) comportamentului instituţiilor sau entităţilor menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) în ceea ce privește asumarea de riscuri;

(viii) nivelului grevării cu sarcini a activelor instituţiilor sau entităţilor menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d);

(ix) măsurilor întreprinse de instituţii sau entităţilor menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) pentru a respecta cerinţa minimă, în special măsura în care cerinţa minimă a fost respectată prin reducerea efectului de levier aferent activelor, emisiunea de titluri de creanţă pe termen lung și atragerea de capital; și

(x) nivelului de creditare al instituţiilor de credit, cu un accent special pe acordarea de credite microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii, autorităţilor locale, administraţiilor regionale și entităţilor din sectorul public și pe finanţarea comerţului, inclusiv acordarea de credite în temeiul sistemelor oficiale de asigurare a creditelor de export;

(b) interacţiunea dintre cerinţele minime și cerinţele de fonduri proprii, cerinţa privind indicatorul efectului de levier și cerinţele de lichiditate stabilite în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2013/36/UE;

(c) capacitatea instituţiilor sau entităţilor menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) de a atrage în mod independent capital sau finanţare de pe pieţe pentru a respecta eventualele cerinţe minime armonizate propuse.

(3) Raportul menţionat la alineatul (1) este transmis Comisiei până la data de 30 septembrie a anului calendaristic care urmează după ultimul an care face obiectul raportului. Primul raport se transmite Comisiei până la 30 septembrie a anului care urmează datei aplicării prezentei directive.

Raportul menţionat la alineatul (2) acoperă trei ani calendaristici și este transmis Comisiei până la data de 31 decembrie a anului calendaristic care urmează după ultimul an care face obiectul raportului. Primul raport se transmite Comisiei până la 31 decembrie 2022.

Articolul 45m

Dispoziţii tranzitorii și dispoziţii ulterioare rezoluţiei

(1) Prin derogare de la articolul 45 alineatul (1), autorităţile de rezoluţie stabilesc perioade de tranziţie adecvate pentru îndeplinirea de către instituţiile sau entităţile menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) a cerinţelor prevăzute la articolul 45e sau articolul 45f sau a cerinţelor care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), după caz. Termenul pentru instituţii și entităţi de a îndeplini cerinţele de la articolul 45e sau de la articolul 45f sau cerinţele care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), este 1 ianuarie 2024.

Autoritatea de rezoluţie stabilește niveluri ale ţintei intermediare pentru cerinţele prevăzute la articolul 45e sau articolul 45f sau pentru cerinţele care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), după caz, pe care instituţiile sau entităţile menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) le îndeplinesc la 1 ianuarie 2022. Nivelurile ţintei intermediare asigură, de regulă, o acumulare liniară de fonduri proprii și de datorii eligibile în direcţia nivelului cerinţei.

▼M3

Autoritatea de rezoluție poate stabili o perioadă de tranziție care se termină după 1 ianuarie 2024 în cazuri justificate în mod corespunzător și adecvate, pe baza criteriilor menționate la alineatul (7), luând în considerare:

(a) evoluția situației financiare a entității;

(b) eventualitatea ca entitatea să fie în măsură să asigure conformarea într-un interval de timp rezonabil cu cerințele menționate la articolul 45e sau articolul 45f sau cu o cerință care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7); și

(c) dacă entitatea este în măsură să înlocuiască instrumentele de datorie care nu mai îndeplinesc criteriile de eligibilitate sau de scadență prevăzute la articolele 72b și 72c din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la articolul 45b sau la articolul 45f alineatul (2) din prezenta directivă și, în caz contrar, dacă această incapacitate este de natură specifică sau este cauzată de perturbări la nivelul întregii piețe.

(2) Termenul pentru entitățile de rezoluție de a respecta nivelul minim al cerințelor menționate la articolul 45c alineatul (5) sau (6) este 1 ianuarie 2022.

(3) Nivelurile minime ale cerințelor menționate la articolul 45c alineatele (5) și (6) nu se aplică în cursul celor doi ani de la data:

(a) la care autoritatea de rezoluție a aplicat instrumentul de recapitalizare internă; sau

(b) la care entitatea de rezoluție a instituit o măsură alternativă a sectorului privat astfel cum este menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (b), prin care s-a redus valoarea instrumentelor de capital și a altor instrumente de datorie sau acestea au fost convertite în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, sau la care au fost exercitate competențele de reducere a valorii sau de conversie cu privire la respectiva entitate de rezoluție, în conformitate cu articolul 59, în scopul recapitalizării entității de rezoluție fără aplicarea instrumentelor de rezoluție.

(4) Cerințele menționate la articolul 45b alineatele (4) și (7) și la articolul 45c alineatele (5) și (6), după caz, nu se aplică în cursul perioadei de trei ani de la data la care entitatea de rezoluție sau grupul din care face parte entitatea de rezoluție a fost identificat ca fiind din categoria G-SII sau de la data la care entitatea de rezoluție începe să se găsească în situația menționată la articolul 45c alineatul (5) sau (6).

(5) Prin derogare de la articolul 45 alineatul (1), autoritățile de rezoluție stabilesc o perioadă de tranziție adecvată pentru îndeplinirea cerințelor de la articolul 45e sau articolul 45f sau a unei cerințe care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), după caz, de instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) în cazul cărora s-au aplicat instrumente de rezoluție sau a fost exercitată competența de reducere a valorii sau de conversie menționată la articolul 59.

(6) În sensul alineatelor (1)-(5), autoritățile de rezoluție comunică instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) o cerință minimă de fonduri proprii și datorii eligibile planificată pentru fiecare perioadă de 12 luni din cadrul perioadei de tranziție, cu scopul de a facilita o acumulare treptată a capacității sale de absorbție a pierderilor și de recapitalizare. La sfârșitul perioadei de tranziție, cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile este egală cu cuantumul stabilit în temeiul articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), al articolului 45c alineatul (5) sau (6), al articolului 45e sau al articolului 45f, după caz.

▼M3

(7) Atunci când stabilesc perioadele de tranziție, autoritățile de rezoluție iau în considerare:

(a) prevalența depozitelor și absența instrumentelor de datorie în modelul de finanțare;

(b) accesul la piețele de capital pentru instrumentele de datorie eligibile;

(c) măsura în care entitatea de rezoluție recurge la fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru a îndeplini cerința menționată la articolul 45e.

(8) Sub rezerva alineatului (1), autoritățile de rezoluție nu sunt împiedicate să revizuiască ulterior fie perioada de tranziție, fie o eventuală cerință minimă de fonduri proprii și datorii eligibile planificată, comunicată în conformitate cu alineatul (6).

▼B

Subsecțiunea 3

Punerea în aplicare a instrumentului de recapitalizare internă

Articolul 46

Stabilirea valorii recapitalizării interne

(1) Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile de rezoluție stabilesc, pe baza unei evaluări care respectă articolul 36:

(a) după caz, cuantumul cu care trebuie reduse ►M3 datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ pentru a garanta faptul că valoarea activului net al instituției aflate în rezoluție este egală cu zero; și

(b) după caz, cuantumul cu care ►M3 datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ trebuie convertite în acțiuni sau în alte tipuri de instrumente de capital pentru a restabili ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază, fie a:

(i) instituției aflate în rezoluție; sau

(ii) instituției-punte.

(2) Evaluarea menționată la alineatul (1) al prezentului articol stabilește valoarea cu care trebuie reduse sau convertite ►M3 datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ pentru a restabili ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției aflate în rezoluție sau, după caz, stabilește ponderea instituției-punte, ținând seama de orice contribuție la capital din partea mecanismului de finanțare a rezoluției în temeiul articolului 101 alineatul (1) litera (d) din prezenta directivă și pentru a menține o încredere suficientă a pieței în instituția aflată în rezoluție sau în instituția-punte și pentru a-i permite acesteia, pe o perioadă de cel puțin un an, să respecte condițiile de autorizare și să-și desfășoare în continuare activitățile pentru care a fost autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau Directiva 2014/65/UE.

Atunci când autoritățile de rezoluție intenționează să folosească instrumentul de separare a activelor menționat la articolul 42, valoarea cu care trebuie reduse ►M3 datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ va ține seama de o estimare prudentă a necesităților de fonduri proprii ale vehiculului de gestionare a activelor, după caz.

▼B

(3) Atunci când capitalul a fost redus în conformitate cu articolele 59-62 și recapitalizarea internă a fost aplicată în temeiul articolului 43 alineatul (2) și se constată că nivelul reducerii valorii contabile pe baza evaluării preliminare menționate la articolul 36 depășește cerințele atunci când este evaluat definitiv în conformitate cu articolul 36 alineatul (10), ar trebui să se aplice un mecanism de majorare a valorii contabile pentru a rambursa creditorii și apoi acționarii, atât cât este necesar.

(4) Autoritățile de rezoluție instituie și mențin mecanisme care să garanteze faptul că procesul de verificare și evaluare se bazează pe informații cât mai actualizate și mai exhaustive posibil referitoare la activele și pasivele instituției aflate în rezoluție.

Articolul 47

Tratamentul acționarilor în cadrul recapitalizării interne sau al reducerii valorii contabile sau al conversiei instrumentelor de capital

(1) Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă de la articolul 43 alineatul (2) sau la reducerea valorii contabile sau la conversia instrumentelor de capital de la articolul 59, autoritățile de rezoluție iau, în ceea ce-i privește pe acționari și pe deținătorii altor instrumente de proprietate, cel puțin una dintre următoarele măsuri:

(a) anulează acțiunile sau alte instrumente de proprietate existente sau le transferă creditorilor care fac obiectul unei recapitalizări interne;

(b) cu condiția ca, în conformitate cu evaluarea efectuată în temeiul articolului 36, instituția aflată în rezoluție să aibă o valoare netă pozitivă, diluează acționarii existenți și deținătorii altor instrumente de proprietate ca urmare a conversiei în acțiuni și alte instrumente de proprietate a:

(i) instrumentelor de capital relevante, emise de instituție în temeiul competenței menționate la articolul 59 alineatul (2); sau

(ii) ►M3 datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ emise de instituția aflată în rezoluție în temeiul competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (f).

În ceea ce privește litera (b) al primului paragraf, conversia este efectuată la o rată de conversie care diluează semnificativ deținerile existente de acțiuni și alte instrumente de proprietate.

(2) Măsurile menționate la alineatul (1) se aplică referitor la acționarii și deținătorii altor instrumente de proprietate ale căror acțiuni sau alte instrumente de proprietate au fost emise sau acordate în următoarele circumstanțe:

(a) ca urmare a conversiei unor instrumente de datorie în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate în conformitate cu clauzele contractuale ale instrumentelor inițiale de datorie, efectuată cu ocazia producerii unui eveniment care a precedat sau care a avut loc în același timp cu evaluarea autorității de rezoluție potrivit căreia instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinea condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție;

(b) ca urmare a conversiei instrumentelor de capital relevante în instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în conformitate cu articolul 60.

(3) Atunci când examinează măsurile de luat în conformitate cu alineatul (1), autoritățile de rezoluție au în vedere:

(a) evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 36;

▼B

(b) cuantumul cu care autoritatea de rezoluţie a evaluat că instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază trebuie să fie reduse și instrumentele de capital relevante trebuie reduse sau convertite în temeiul artioclului 60 alineatul (1); și

(c) cuantumul agregat evaluat de autoritatea de rezoluţie în temeiul articolului 46.

(4) Prin derogare de la articolele 22-25 din Directiva 2013/36/UE, de la obligaţia de comunicare menţionată la articolul 26 din Directiva 2013/36/UE, articolul 10 alineatul (3), articolul 11 alineatele (1) și (2) și articolele 12 și 13 din Directiva 2014/65/UE și de la obligaţia de notificare menţionată la articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2014/65/UE, în cazul în care aplicarea instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital ar duce la achiziţionarea sau sporirea unei participaţii calificate într-o instituţie de tipul celor menţionate la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2014/65/UE, autorităţile competente efectuează evaluarea necesară în temeiul articolelor respective în timp util, astfel încât să nu întârzie aplicarea instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital sau să nu împiedice acţiunea de rezoluţie să își atingă obiectivele relevante ale rezoluţiei.

(5) În cazul în care autoritatea competentă a instituţiei respective nu a finalizat evaluarea necesară în temeiul alineatului (4) la data aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital, dispoziţiile stabilite la articolul 38 alineatul (9) se aplică oricărei achiziţii sau sporiri a participaţiei calificate de către un achizitor, rezultată în urma aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital.

(6) Până la 3 iulie 2016, ABE emite orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, privind circumstanţele adecvate aplicării fiecăreia dintre măsurile menţionate la alineatul (1) din prezentul articol, ţinând cont de factorii enumeraţi la alineatul (3) din prezentul articol.

Articolul 48

Ordinea reducerii valorii contabile și a conversiei

(1) Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, autorităţile de rezoluţie exercită competenţele de reducere a valorii contabile și de conversie, sub rezerva oricăror excluderi menţionate la articolul 44 alineatele (2) și (3), cu respectarea următoarele cerinţe:

(a) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt reduse în conformitate cu articolul 60 alineatul (1) litera (a);

(b) dacă și numai dacă reducerea totală în temeiul literei (a) este inferioară sumei cuantumulrilor menţionate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autorităţile reduc valoarea contabilă a principalului acelor instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, în măsura în care este necesar și în limitele capacităţii acestora;

(c) dacă și numai dacă reducerea totală în temeiul literelor (a) și (b) este inferioară sumei cuantumulrilor menţioante la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autorităţile reduc valoarea contabilă a principalului acelor instrumente de fonduri proprii de nivel 2, în măsura în care este necesar și în limitele capacităţii acestora;

▼B

(d) dacă și numai dacă deprecierea totală a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate și a instrumentelor de capital relevante în temeiul literelor (a), (b) și (c) este inferioară sumei cuantumulrilor menționante la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autoritățile reduc, în măsura în care este necesar, principalul datoriilor subordonate care nu reprezintă instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau de nivel 2, în conformitate cu ierarhia creanțelor din procedura obișnuită de insolvență, coroborat cu reducerea valorii contabile prevăzută la literele (a), (b) și (c), pentru a obține cuantumul agregat menționat la la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c);

▼M3

(e) dacă și numai dacă reducerea totală a valorii acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate, a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne în temeiul literelor (a)-(d) de la prezentul alineat este inferioară sumei cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autoritățile reduc în măsura în care este necesar, conform articolului 44, valoarea principalului sau a sumei de plată restante aferente datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne rămase, inclusiv instrumentelor de datorie menționate la articolul 108 alineatul (3), în conformitate cu ierarhia creanțelor în procedurile obișnuite de insolvență, inclusiv cu ordinea de prioritate a depozitelor prevăzute la articolul 108, în combinație cu reducerea valorii prevăzută la literele (a)-(d) de la prezentul alineat, pentru a obține suma cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c).

▼B

(2) La aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie, autoritățile de rezoluție alocă pierderile reprezentate de suma cuantumulrilor menționante la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c) în mod egal între acțiuni sau alte instrumente de proprietate și ►M3 datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ de același rang, prin reducerea în mod egal a principalului sau a sumei de plată restante aferente acțiunilor sau altor instrumente de proprietate și ►M3 datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ respective, proporțional cu valoarea acestora, cu excepția cazului în care se permite o repartiție diferită a pierderilor între pasivele de același rang în situațiile menționate la articolul 44 alineatul (3).

Prezentul alineat nu împiedică acordarea unui tratament mai favorabil pasivelor care au fost excluse de la recapitalizarea internă în conformitate cu articolul 44 alineatele (2) și (3), în comparație cu ►M3 datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ de același nivel ierarhic, în cadrul unei proceduri de insolvență obișnuite.

(3) Înainte de a aplica reducerea valorii contabile sau conversia menționată la alineatul (1) litera (e), autoritățile de rezoluție convertesc sau reduc valoarea contabilă a principalului instrumentelor menționate la alineatul (1) literele (b), (c) și (d), atunci când aceste instrumente conțin următoarele clauze și nu au fost deja convertite:

(a) reducerea valorii principalului instrumentului, în caz de producere a unui eveniment care afectează situația financiară, solvabilitatea sau fondurile proprii ale instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) conversia instrumentelor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate, în caz de producere a unui astfel de eveniment.

▼B

(4) În cazul în care valoarea contabilă a principalului unui instrument a fost redusă, dar nu la zero, în conformitate cu clauzele menţionate la alineatul (3) litera (a) înainte de aplicarea recapitalizării interne în conformitate cu alineatul (1), autorităţile de rezoluţie exercită competenţele de reducere a valorii contabile și de conversie în ceea ce privește valoarea reziduală a principalului în cauză, în conformitate cu alineatul (1).

(5) Atunci când decide dacă pasivele trebuie reduse sau convertite în titluri de capital, autorităţile de rezoluţie nu convertesc o categorie de pasive în timp ce o altă categorie de pasive, care este subordonată primei, rămâne în esenţă neconvertită în titluri de capital sau fără reducerea valorii, cu excepţia unor dispoziţii contrare în temeiul articolului 44 alineatele (2) și (3).

(6) În sensul prezentului articol, până la 3 ianuarie 2016, ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru orice interpretare referitoare la interacţiunile dintre dispoziţiile prezentei directive și cele ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și Directivei 2013/36/UE.

▼M3

(7) Statele membre se asigură că, în cazul entităţilor menţionate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(d), toate creanţele care provin din elementele de fonduri proprii au, în legislaţia naţională care reglementează procedurile obișnuite de insolvenţă, un rang de prioritate inferior oricărei creanţe care nu provine dintr-un element de fonduri proprii.

În sensul primului paragraf, în măsura în care un instrument este numai parţial recunoscut drept element de fonduri proprii, întregul instrument este tratat ca o creanţă care rezultă dintr-un element de fonduri proprii și îi este atribuit un rang de prioritate inferior oricărei creanţe care nu rezultă dintr-un element de fonduri proprii.

▼B

Articolul 49

Instrumente financiare derivate

(1) Statele membre garantează că prezentul articol este respectat în momentul aplicării de către autorităţile de rezoluţie a competenţelor de reducere a valorii contabile și de conversie datoriilor care provin din instrumente financiare derivate.

(2) Autorităţile de rezoluţie își exercită competenţele de reducere a valorii contabile și de conversie în raport cu o datorie care provine dintr-un instrument financiar derivat numai în momentul închiderii sau după închiderea instrumentelor financiare derivate. La intrarea în procedura de rezoluţie, autorităţile de rezoluţie sunt împuternicite să pună capăt și să închidă orice contract derivat în acest scop.

În cazul în care o datorie derivată a fost exclusă de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 44 alineatul (3), autorităţile de rezoluţie nu sunt obligate să pună capăt contractului derivat sau să îl închidă.

(3) În cazul în care tranzacţiile derivate fac obiectul unui acord de compensare, autoritatea de rezoluţie sau un evaluator independent stabilește, ca parte a evaluării desfășurate în conformitate cu articolul 36, pasivul ce rezultă din respectivele tranzacţii pe o bază netă, în conformitate cu dispoziţiile acordului în cauză.

(4) Autorităţile de rezoluţie stabilesc cuantumul datoriei ce provin din instrumente financiare derivate pe baza:

(a) unor metode adecvate pentru determinarea valorii categoriilor de instrumente financiare derivate, inclusiv a tranzacţiilor care fac obiectul unor acorduri de compensare;

(b) unor principii de stabilire a momentului exact la care trebuie determinată valoarea unei poziţii pe instrumente financiare derivate; și

▼B

(c) unor metodologii adecvate pentru compararea distrugerii valorii care ar rezulta din închiderea și recapitalizarea internă a instrumentelor financiare derivate cu valoarea pierderilor care ar fi suportate de instrumentele financiare derivate într-o recapitalizare internă.

(5) ABE, după consultarea Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Pieţe) (AEVMP), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru precizarea metodologiilor și a principiilor menţionate la alineatul (4) literele (a), (b) și (c) privind evaluarea pasivelor ce rezultă din instrumente financiare derivate:

În ceea ce privește tranzacţiile cu instrumente financiare derivate care fac obiectul unui acord de compensare, ABE ia în considerare metodologia pentru închidere stabilită în acordul de compensare. ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 ianuarie 2016.

Se deleagă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de reglementare menţionate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 50

Rata de conversie a datoriilor în titluri de capital

(1) Statele membre se asigură că, atunci când își exercită competenţele prevăzute la articolul 59 alineatul (3) și la articolul 63 alineatul (1) litera (f), autorităţile de rezoluţie pot aplica rate de conversie diferite pentru categorii de instrumente de capital și pasive diferite, în conformitate cu cel puţin unul dintre principiile menţionate la alineatele (2) și (3) din prezentul articol.

(2) Rata de conversie trebuie să reprezinte, pentru creditorul afectat, o despăgubire adecvată pentru pierderile suportate ca urmare a exercitării competenţelor de reducere a valorii contabile și de conversie.

(3) Atunci când sunt aplicate rate de conversie diferite în conformitate cu alineatul (1), rata de conversie aplicabilă pasivelor considerate cu rang prioritar în temeiul legii aplicabile privind insolvenţa este mai mare decât cea aplicată pasivelor subordonate.

(4) Până la 3 ianuarie 2016, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, referitoare la stabilirea ratelor de conversie.

Orientările indică în special modul în care creditorii afectaţi pot fi compensaţi în mod corespunzător prin intermediul ratei de conversie și ratele de conversie relative care ar putea reflecta în mod adecvat prioritatea datoriilor cu rang prioritar în temeiul legii aplicabile privind insolvenţa.

Articolul 51

Măsurile de redresare și de reorganizare care trebuie să însoţească recapitalizarea internă

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care autorităţile de rezoluţie aplică instrumentul de recapitalizare internă pentru a recapitaliza o instituţie sau o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a), se

▼B

adoptă dispoziţii pentru a garanta elaborarea și punerea în aplicare a unui plan de reorganizare a activităţii pentru instituţia sau entitatea, în conformitate cu articolul 52.

(2) Dispoziţiile menţionate la alineatul (1) din prezentul articol pot include numirea de către autoritatea de rezoluţie a uneia sau mai multor persoane numite în conformitate cu articolul 72 alineatul (1) cu obiectivul de a elabora și pune în aplicare planul de reorganizare a activităţii prevăzut la articolul 52.

Articolul 52

Planul de reorganizare a activităţii

(1) Statele membre solicită organului de conducere sau persoanei sau persoanelor desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1), în termen de o lună de la aplicarea în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a) a instrumentului de recapitalizare internă în legătură cu o instituţie sau o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), să elaboreze și să prezinte autorităţilor de rezoluţie un plan de reorganizare a activităţii care satisface cerinţele stipulate la alineatele (4) și (5) din prezentul articol. În cazul în care este aplicabil cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, statele membre se asigură că acest plan este compatibil cu planul de restructurare pe care instituţia sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este obligată să-l prezinte Comisiei în temeiul respectivului cadru.

(2) Atunci când instrumentul de recapitalizare internă menţionat la articolul 43 alineatul (2) litera (a) este aplicat pentru două sau mai multe entităţi din grup, planul de reorganizare a activităţii este elaborat de instituţia-mamă din Uniune și acoperă toate instituţiile din cadrul grupului, în conformitate cu procedura specificată la articolele 7 și 8 și este prezentat autorităţii de rezoluţie a grupului. Autoritatea de rezoluţie a grupului comunică planul celorlalte autorităţi de rezoluţie implicate și ABE.

(3) În situaţii excepţionale și dacă acest lucru este necesar pentru realizarea obiectivelor rezoluţiei, autoritatea de rezoluţie poate prelungi perioada menţionată la alineatul (1) cu o perioadă de maximum două luni începând cu data aplicării instrumentului de recapitalizare internă.

Atunci când planul de reorganizare a activităţii trebuie notificat conform cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, autoritatea de rezoluţie poate prelungi perioada menţionată la alineatul (1) fie cu maximum două luni începând cu data aplicării instrumentului de recapitalizare internă, fie până la data limită stabilită de cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, indiferent care dintre situaţii intervine mai întâi.

(4) Planul de reorganizare a activităţii definește măsuri care vizează restabilirea viabilităţii pe termen lung a instituţiei sau a entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau a unor părţi ale activităţii acestora, într-un termen rezonabil. Aceste măsuri se bazează pe ipoteze realiste cu privire la condiţiile economice și financiare de pe piaţă, în care va funcţiona instituţia sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Planul de reorganizare a activităţii ia în considerare, printre altele, situaţia actuală și perspectivele de viitor ale pieţelor financiare, reflectând atât ipotezele cele mai optimiste, cât și pe cele mai pesimiste, inclusiv o combinaţie de evenimente care să permită identificarea principalelor puncte vulnerabile ale instituţiei. Ipotezele trebuie să fie comparate cu indicatori de sector adecvaţi.

▼B

(5) Planul de reorganizare a activității include cel puțin următoarele elemente:

(a) un diagnostic detaliat al factorilor și problemelor care au făcut ca instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să fie în curs de a intra în dificultate sau să fie susceptibilă de a intra în dificultate, și circumstanțele care au condus la dificultățile acesteia;

(b) o descriere a măsurilor care urmează să fie adoptate, vizând restabilirea viabilității pe termen lung a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(c) un calendar de punere în aplicare a măsurilor respective;

(6) Măsurile menite să restabilească viabilitatea pe termen lung a unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) pot include:

(a) reorganizarea activităților instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) schimbări ale sistemelor operaționale și ale infrastructurii din cadrul instituției;

(c) încetarea activităților producătoare de pierderi;

(d) restructurarea activităților existente care pot fi făcute competitive;

(e) vânzarea de active sau de linii de activitate.

(7) În termen de o lună de la data depunerii planului de reorganizare a activității, autoritatea de rezoluție relevantă evaluează probabilitatea ca planul, în cazul în care este pus în aplicare, să restabilească viabilitatea pe termen lung a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d). Evaluarea este realizată de comun acord cu autoritatea competentă relevantă.

În cazul în care autoritatea de rezoluție și autoritatea competentă estimează că planul va atinge acest obiectiv, autoritatea de rezoluție îl aprobă.

(8) În cazul în care estimează că planul nu va atinge obiectivul stabilit la alineatul (7), autoritatea de rezoluție, de comun acord cu autoritatea competentă, notifică preocupările sale organului de conducere sau persoanei sau persoanelor desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) și solicită modificarea planului într-un mod care să răspundă acestor preocupări.

(9) În termen de două săptămâni de la data primirii notificării menționate la alineatul (8), organul de conducere sau persoana sau persoanele desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) prezintă autorității de rezoluție un plan modificat pentru aprobare. Autoritatea de rezoluție evaluează planul modificat și comunică organului de conducere sau persoanei sau persoanelor desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) în termen de o săptămână în ce măsură estimează că planul, astfel modificat, răspunde preocupărilor notificate sau sunt necesare modificări suplimentare.

(10) Organul de conducere sau persoana sau persoanele desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) pun în aplicare planul de reorganizare aprobat de autoritatea de rezoluție și de autoritatea competentă și îi transmit autorității de rezoluție un raport cel puțin la fiecare șase luni în legătură cu progresele înregistrate în ceea ce privește punerea în aplicare a planului.

▼B

(11) Organul de conducere sau persoana sau persoanele desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) revizuiesc planul dacă, în opinia autorității de rezoluție, de comun acord cu autoritatea competentă, acest lucru este necesar în vederea îndeplinirii obiectivului prevăzut la alineatul (4) și prezintă orice astfel de revizuire autorității de rezoluție pentru aprobare.

(12) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) elementele minime care trebuie incluse în planul de reorganizare a activității în conformitate cu alineatul (5); și

(b) conținutul minim al rapoartelor menționate la alineatul (10).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 ianuarie 2016.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(13) Până la 3 ianuarie 2016, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică criteriile minime pe care trebuie să le îndeplinească un plan de reorganizare a activității în vederea aprobării de către autoritatea de rezoluție în conformitate cu alineatul (7).

(14) Luând în considerare, după caz, experiența dobândită în aplicarea orientărilor menționate la alineatul (13), ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica în detaliu criteriile minime pe care trebuie să le îndeplinească un plan de reorganizare a activității în vederea aprobării de către autoritatea de rezoluție în conformitate cu alineatul (7).

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Subsecțiunea 4

Instrumentul de recapitalizare internă: dispoziții auxiliare

Articolul 53

Efectul recapitalizării interne

(1) Statele membre se asigură că în cazul în care autoritățile de rezoluție exercită una dintre competențele menționate la articolul 59 alineatul (2) și la articolul 63 alineatul (1) literele (e)-(i), reducerea valorii principalului sau a datoriei restante, conversia sau anularea produc imediat efecte și devin obligatorii atât pentru instituția aflată în rezoluție, cât și pentru creditorii și acționarii afectați.

(2) Statele membre se asigură că autoritatea de rezoluție deține competența de a îndeplini sau de a solicita îndeplinirea tuturor sarcinilor administrative și procedurale necesare pentru a da efect exercitării uneia dintre competențele menționate la articolul 59 alineatul (2) și la articolul 63 alineatul (1) literele (e)-(i), inclusiv:

(a) modificarea tuturor registrelor relevante;

▼B

(b) radierea sau retragerea de la tranzacţionare a acţiunilor sau a altor instrumente de proprietate, sau a instrumentelor de datorie;

(c) cotarea sau admiterea la tranzacţionare a noilor acţiuni sau a altor instrumente de proprietate.

(d) cotarea din nou sau readmiterea oricăror instrumente de datorie care au fost reduse, fără a fi necesară emiterea unui prospect în conformitate cu Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]).

(3) În cazul în care o autoritate de rezoluţie reduce la zero valoarea contabilă a principalului sau suma restantă de plată aferentă unui pasiv, prin intermediul competenţei menţionate la articolul 63 alineatul (1) litera (e), pasivul respectiv și orice alte obligaţii sau creanţe conexe care nu au ajuns la scadenţă la momentul exercitării competenţei sunt considerate ca fiind achitate în totalitate și nu sunt opozabile nici instituției aflate în rezoluţie în cadrul vreunei proceduri ulterioare, nici oricărei entităţi care îi succede acesteia, în cadrul vreunei proceduri ulterioare de lichidare.

(4) În cazul în care autorităţile de rezoluţie reduc în parte, dar nu în totalitate, valoarea principalului sau a sumelor de plată restante aferente unui pasiv, prin intermediul competenţei menţionate la articolul 63 alineatul (1) litera (e):

(a) pasivul este achitat proporţional cu valoarea redusă;

(b) instrumentul sau acordul relevant care a dat naștere pasivului inițial continuă să se aplice în raport cu valoarea reziduală a principalului, sau cu suma de plată restantă aferentă pasivului, sub rezerva unei eventuale modificări a cuantumului dobânzii de plată pentru a ţine cont de reducerea valorii principalului, precum și sub rezerva oricărei alte modificări ulterioare a clauzelor pe care autoritatea de rezoluţie ar putea să o facă în virtutea competenţei menţionate la articolul 63 alineatul (1) litera (j).

Articolul 54

Eliminarea impedimentelor procedurale din calea recapitalizării interne

(1) Fără a aduce atingere articolului 63 alineatul (1) litera (i), statele membre solicită, după caz, instituţiilor și entităţilor menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să deţină în permanenţă o cantitate suficientă de capital social autorizat sau alte instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, astfel încât, în cazul în care autoritatea de rezoluţie și-ar exercita competenţele prevăzute la articolul 63 alineatul (1) literele (e) și (f) în legătură cu o instituţie sau o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau oricare dintre filialele sale, instituţia sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să nu fie împiedicată să emită suficiente acţiuni sau alte instrumente de proprietate noi pentru a garanta o conversie eficace a pasivelor în acţiuni sau în alte instrumente de proprietate.

([1]) Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau pentru admiterea valorilor mobiliare la tranzacţionare și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 345, 31.12.2003, p. 64).

▼B

(2) În contextul elaborării și actualizării planului de rezoluţie al unei instituţii date sau al unui grup dat, autorităţile de rezoluţie evaluează oportunitatea impunerii asupra instituţiei sau entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) a obligaţiei prevăzute la alineatul (1), ţinând cont în special de măsurile de rezoluţie prevăzute în acel plan. Dacă planul de rezoluţie prevede posibilitatea aplicării instrumentului de recapitalizare internă, autorităţile verifică în ce măsură capitalul social autorizat sau alte instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt suficiente pentru a acoperi suma cuantumulrilor menţioante la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c).

(3) Statele membre se asigură că propriile documentele constitutive sau propriul statut, inclusiv drepturile de preempţiune ale acţionarilor sau obligaţia de a obţine aprobarea acţionarilor pentru o mărire de capital, nu dau naștere unor obstacole de natură procedurală pentru conversia pasivelor în acţiuni sau în alte instrumente de proprietate.

(4) Prezentul articol nu aduce atingere modificărilor directivelor 82/891/CEE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE și Directiva 2012/30/UE enunţate în titlul X din prezenta directivă.

▼M3

Articolul 55

Recunoașterea contractuală a recapitalizării interne

(1) Statele membre solicită instituţiilor și entităţilor menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să includă o clauză contractuală prin care creditorul sau partea la acordul ori la instrumentul care creează datoria recunoaște că datoria respectivă poate face obiectul competenţelor de reducere a valorii și de conversie și este de acord să se supună oricărei măsuri de reducere a valorii principalului sau a sumei de plată restante, de conversie sau de anulare luată de o autoritate de rezoluţie care exercită competenţele respective, dacă sunt îndeplinite toate condiţiile următoare:

(a) datoria să nu fie exclusă în temeiul articolului 44 alineatul (2);

(b) datoria să nu constituie un depozit menţionat la articolul 108 litera (a);

(c) datoria să fie reglementată de dreptul unei ţări terţe;

(d) datoria să fie emisă sau contractată după data la care un stat membru aplică prevederile adoptate în vederea transpunerii prezentei secţiuni.

Autorităţile de rezoluţie pot decide că obligaţia din primul paragraf de la prezentul alineat nu se aplică instituţiilor sau entităţilor în cazul cărora cerinţa prevăzută la articolul 45 alineatul (1) este egală cu cuantumul pentru absorbţia pierderilor, astfel cum este definit la articolul 45c alineatul (2) litera (a), cu condiţia ca datoriile care îndeplinesc condiţiile menţionate la primul paragraf și care nu includ clauza contractuală menţionată la respectivul paragraf să nu fie luate în considerare pentru această cerinţă.

Primul paragraf nu se aplică în cazul în care autoritatea de rezoluţie a unui stat membru stabilește că datoriile sau instrumentele menţionate la primul paragraf pot face obiectul competenţelor de reducere a valorii și de conversie exercitate de către autoritatea de rezoluţie dintr-un stat membru în conformitate cu dreptul ţării terţe sau cu un acord cu caracter obligatoriu încheiat cu ţara terţă respectivă.

▼M3

(2) Statele membre se asigură că, în cazul în care o instituţie sau o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) constată că este imposibil, din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură, să se includă o clauză prevăzută la alineatul (1) în dispoziţiile contractuale aplicabile unei datorii relevante, instituţia sau entitatea respectivă notifică autorităţii de rezoluţie opinia sa, inclusiv desemnarea categoriei în care se încadrează datoria, precum și o explicaţie a opiniei. Instituţia sau entitatea furnizează autorităţii de rezoluţie toate informaţiile pe care aceasta le solicită, într-un interval de timp rezonabil, în urma primirii notificării, pentru ca autoritatea de rezoluţie să poată evalua efectul acestei notificări asupra posibilităţii de soluţionare a instituţiei sau entităţii în cauză.

Statele membre se asigură că, în cazul unei notificări în temeiul primului paragraf de la prezentul alineat, obligaţia de a include în dispoziţiile contractuale o clauză prevăzută la alineatul (1) se suspendă automat din momentul în care autoritatea de rezoluţie primește notificarea.

În cazul în care concluzionează că nu este imposibil, din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură, să se includă în dispoziţiile contractuale o clauză prevăzută la alineatul (1), ţinând seama de necesitatea de a asigura posibilitatea de soluţionare a instituţiei sau a entităţii, autoritatea de rezoluţie solicită, într-un interval de timp rezonabil după notificarea în temeiul primului paragraf, includerea unei astfel de clauze contractuale. Autoritatea de rezoluţie poate, de asemenea, să solicite instituţiei sau entităţii să își modifice practicile privind aplicarea derogării de la recunoașterea contractuală a recapitalizării interne.

Datoriile menţionate la primul paragraf de la prezentul alineat nu includ instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 și instrumentele de datorie menţionate la articolul 2 alineatul (1) punctul 48 subpunctul (ii), în cazul în care respectivele instrumente sunt negarantate. În plus, datoriile menţionate la primul paragraf de la prezentul alineat sunt de rang superior în raport cu datoriile menţionate la articolul 108 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) și la articolul 108 alineatul (3).

În cazul în care autoritatea de rezoluţie, fie în contextul evaluării posibilităţii de soluţionare a unei instituţii sau entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în conformitate cu articolele 15 și 16, fie în orice alt context, constată că, într-o categorie de datorii care include datorii eligibile, valoarea datoriilor care, în conformitate cu primul paragraf de la prezentul alineat, nu includ clauza contractuală menţionată la alineatul (1), împreună cu datoriile care sunt excluse de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau care sunt susceptibile să fie excluse în conformitate cu articolul 44 alineatul (3), se ridică la peste 10 % din categoria respectivă, autoritatea de rezoluţie evaluează fără întârziere impactul acestui fapt asupra posibilităţii de soluţionare a instituţiei sau entităţii respective, inclusiv impactul asupra posibilităţii de soluţionare datorat riscului de nerespectare a mecanismelor de siguranţă pentru creditori prevăzute la articolul 73 atunci când se aplică competenţele de reducere a valorii sau de conversie a datoriilor eligibile.

În cazul în care autoritatea de rezoluţie concluzionează pe baza evaluării menţionate la al cincilea paragraf de la prezentul alineat că datoriile care, în conformitate cu primul paragraf, nu includ clauza contractuală menţionată la alineatul (1) creează un obstacol semnificativ în calea

▼M3

posibilităţii de soluţionare, autoritatea de rezoluţie aplică competenţele prevăzute la articolul 17 într-un mod adecvat pentru a elimina acest obstacol din calea posibilităţii de soluţionare.

Datoriile pentru care instituţia sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu include în dispoziţiile contractuale clauza prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol sau pentru care, în conformitate cu prezentul alineat, respectiva prevedere nu se aplică, nu sunt luate în calcul pentru cerinţa minimă de fonduri proprii și datorii eligibile.

(3) Statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie pot solicita instituţiilor și entităţilor menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să furnizeze autorităţilor un aviz juridic privind caracterul executoriu și eficacitatea clauzei contractuale menţionate la alineatul (1) de la prezentul articol.

(4) În cazul în care o instituţie sau o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu include în dispoziţiile contractuale aplicabile unei datorii relevante o clauză contractuală prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol, acest lucru nu împiedică autoritatea de rezoluţie să își exercite competenţele de reducere a valorii și de conversie în legătură cu datoria respectivă.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili în detaliu lista datoriilor care fac obiectul excluderii prevăzute la alineatul (1) și conţinutul clauzei contractuale cerute la alineatul respectiv, luând în considerare diferitele modele de afaceri ale instituţiilor.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se deleagă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de reglementare menţionate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza în detaliu:

(a) condiţiile în care ar fi imposibil, din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură, ca o instituţie sau o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să includă clauza contractuală menţionată la alineatul (1) de la prezentul articol în anumite categorii de datorii;

(b) condiţiile pentru ca autoritatea de rezoluţie să solicite includerea clauzei contractuale în temeiul alineatului (2) al treilea paragraf;

(c) intervalul de timp rezonabil pentru solicitarea de către autoritatea de rezoluţie a includerii unei clauze contractuale în temeiul alineatului (2) al treilea paragraf.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iunie 2020.

Se deleagă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de reglementare menţionate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼M3

(7) Autoritatea de rezoluţie precizează, acolo unde consideră necesar, categoriile de datorii în cazul cărora o instituţie sau o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) poate constata că este imposibil din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură să se includă clauza contractuală menţionată la alineatul (1) de la prezentul articol, pe baza condiţiilor precizate în detaliu ca urmare a aplicării alineatului (6).

(8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formate și modele uniforme pentru notificarea autorităţilor de rezoluţie în sensul alineatului (2).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 28 iunie 2020.

Se conferă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menţionate la primul paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼B

Articolul 56

Instrumente publice de stabilizare financiară

(1) Statele membre pot acorda sprijin financiar public extraordinar prin intermediul unor instrumente suplimentare de stabilizare financiară în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol, articolul 37 alineatul (10) și cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, pentru a participa la rezoluţia unei instituţii sau a unei entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), inclusiv intervenind direct în vederea evitării lichidării acesteia, cu scopul de a îndeplini obiectivele rezoluţiei menţioante la articolul 31 alineatul (2) în legătură cu statul membru sau cu Uniunea în ansamblul său. O astfel de măsură se ia sub conducerea ministerului competent sau a guvernului în strânsă cooperare cu autoritatea de rezoluţie.

(2) Pentru a asigura eficacitatea instrumentelor publice de stabilizare financiară, statele membre se asigură că ministerele sau guvernele lor competente dispun de competenţele de rezoluţie prevăzute la articolele 63-72 și se asigură că articolele 66, 68, 83 și 117 sunt aplicate.

(3) Instrumentele publice de stabilizare financiară se utilizează în ultimă instanţă, în urma evaluării și valorificării la maximum a celorlalte instrumente de rezoluţie, menţinând, în același timp, stabilitatea financiară, așa cum a fost stabilit de ministerul sau guvernul său competent după consultarea cu autoritatea de rezoluţie.

(4) Atunci când se recurge la instrumentele publice de stabilizare financiară, statele membre se asigură că ministerele sau guvernele lor competente și autoritatea de rezoluţie aplică doar dacă sunt îndeplinite toate condiţiile de la articolul 32 alineatul (1) precum și una dintre următoarele condiţii:

(a) ministerul competent sau guvernul și autoritatea de rezoluţie, după consultarea băncii centrale și a autorităţii competente, stabilesc că aplicarea instrumentelor de rezoluţie nu ar fi suficientă pentru evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilităţii financiare;

▼B

(b) ministerul competent sau guvernul și autoritatea de rezoluţie stabilesc că aplicarea instrumentelor de rezoluţie nu ar fi suficientă pentru protejarea interesului public, în cazul în care instituţiei i-a fost deja acordat anterior un aport extraordinar de lichiditate din partea băncii centrale;

(c) în ceea ce privește instrumentul de trecere temporară în proprietate publică, ministerul competent sau guvernul, după consultarea autorităţii competente și a autorităţii de rezoluţie, stabilește că aplicarea instrumentelor de rezoluţie nu ar fi suficientă pentru protejarea interesului public, în cazul în care instituţiei i-a fost deja acordat anterior sprijin financiar publicprin intermediul instrumentului de sprijin financiar prin aport de capital.

(5) Instrumentele de stabilizare financiară constau în:

(a) instrumentul de sprijin financiar prin aport public de capital prevăzut la articolul 57;

(b) instrumentul de trecerea temporară în proprietate publică prevăzut la articolul 58.

Articolul 57

Instrumentul de sprijin financiar prin aport public de capital

(1) Respectând legislaţia naţională privind societăţile comerciale, statele membre pot să participe la recapitalizarea unei instituţii sau a unei entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă prin aport de capital în schimbul următoarelor instrumente, sub rezerva condiţiilor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013:

(a) instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază;

(b) instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau de nivel 2.

(2) Statele membre se asigură, in măsura în care participarea lor într-o instituţie sau o entitate menţionată la articolul 1alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) o permite, că instituţiile sau entităţile care fac obiectul instrumentului de sprijin financiar prin aport de capital public în conformitate cu prezentul articol sunt administrate în mod profesionist și comercial.

(3) În cazul în care un stat membru furnizează instrumentul de sprijin financiar prin aport public de capital în conformitate cu prezentul articol, acesta asigură transferul participării într-o instituţie sau o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în sectorul privat imediat ce circumstanţele economice și financiare o permit.

Articolul 58

Instrumentul de trecerea temporară în proprietate publică

(1) Statele membre pot trece temporar în proprietate publică o instituţie sau o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

(2) În acest scop, un stat membru poate face unul sau mai multe ordine de transfer în care beneficiarul transferului este:

(a) o persoană desemnată de statul membru; sau

(b) o întreprindere deţinută în întregime de statul membru.

▼B

(3) Statele membre se asigură că instituţiile sau entităţile menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care fac obiectul instrumentului de trecere temporară în proprietate publică în conformitate cu prezentul articol sunt administrate în mod profesionist și comercial și redevin private imediat ce circumstanţele economice și financiare o permit.

CAPITOLUL V

▼M3

Reducerea valorii sau conversia instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile

▼B

Articolul 59

▼M3

Obligaţia de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante

(1) Competenţa de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante poate fi exercitată:

(a) independent de măsura de rezoluţie; sau

(b) în combinaţie cu o măsură de rezoluţie, atunci când sunt îndeplinite condiţiile pentru declanșarea rezoluţiei specificate la articolul 32, 32a sau 33.

În cazul în care entitatea de rezoluţie a achiziţionat instrumente de capital și datorii eligibile relevante, în mod indirect prin intermediul altor entităţi din același grup de rezoluţie, exercitarea competenţei de reducere a valorii sau de conversie a respectivelor instrumente de capital și datorii eligibile relevante are loc în paralel cu exercitarea aceleiași competenţe la nivelul întreprinderii-mamă a entităţii în cauză sau la nivelul altor întreprinderi-mamă care nu sunt entităţi de rezoluţie, astfel încât entitatea în cauză să fie recapitalizată de entitatea de rezoluţie, iar pierderile să fie transferate efectiv acesteia din urmă.

După exercitarea competenţei de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante independent de măsura de rezoluţie, este efectuată evaluarea prevăzută la articolul 74 și se aplică articolul 75.

(1a) Competenţa de reducere a valorii sau de conversie a datoriilor eligibile independent de măsura de rezoluţie poate fi exercitată numai în ceea ce privește datoriile eligibile care îndeplinesc condiţiile menţionate la articolul 45f alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă, cu excepţia condiţiei referitoare la scadenţa reziduală a instrumentelor de datorie, astfel cum este prevăzut la articolul 72c alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Atunci când este exercitată competenţa respectivă, statele membre se asigură că reducerea valorii sau conversia este efectuată în conformitate cu principiul menţionat la articolul 34 alineatul (1) litera (g).

(1b) În cazul în care o măsură de rezoluţie este luată în legătură cu o entitate de rezoluţie sau, în circumstanţe excepţionale care se abat de la planul de rezoluţie, în legătură cu o entitate care nu este entitate de rezoluţie, cuantumul care este redus, redus ca valoare sau convertit, în conformitate cu articolul 60 alineatul (1), la nivelul entităţii respective se ia în considerare la calcularea pragurilor prevăzute la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatul (5) litera (a) sau la articolul 44 alineatul (8) litera (a) care se aplică entităţii în cauză.

▼B

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a reduce valoarea contabilă a ►M3 instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile astfel cum se menționează la alineatul (1a) ◄ relevante sau de a le converti în acțiuni sau alte instrumente de proprietate ale instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d).

▼M3

(3) Statele membre solicită ca autoritățile de rezoluție să-și exercite competența de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu articolul 60 și fără întârziere în ceea ce privește instrumentele de capital și datoriile eligibile relevante astfel cum se menționează la alineatul (1a), emise de către o instituție sau entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), atunci când este satisfăcută cel puțin una dintre următoarele condiții:

(a) dacă s-a constatat, înainte de luarea unei eventuale măsuri de rezoluție, faptul că condițiile pentru declanșarea rezoluției specificate la articolul 32, 32a sau 33 au fost îndeplinite;

(b) autoritatea corespunzătoare stabilește că, dacă respectiva competență nu este exercitată în ceea ce privește instrumentele de capital și datoriile eligibile relevante astfel cum se menționează la alineatul (1a), instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) va înceta să mai fie viabilă;

▼B

(c) în cazul instrumentelor de capital relevante emise de o filială și în cazul în care aceste instrumente de capital sunt contabilizate în scopul respectării cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală și consolidată, autoritatea corespunzătoare a statului membru al supraveghetorului consolidant și autoritatea corespunzătoare a statului membru al filialei stabilesc împreună, sub forma unei decizii comune în conformitate cu articolul 92 alineatele (3) și (4), faptul că, în caz de neexercitare a competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în privința acestor instrumente, grupul nu va mai fi viabil;

(d) în cazul instrumentelor de capital relevante emise la nivelul întreprinderii-mamă și în cazul în care aceste instrumente de capital sunt contabilizate în scopul respectării cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală la nivelul întreprinderii-mamă sau pe bază consolidată, iar autoritatea corespunzătoare a statului membru al supraveghetorului consolidant stabilește că, în caz de neexercitare a competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în privința acestor instrumente, grupul nu va mai fi viabil;

(e) instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) solicită sprijin financiar public extraordinar, cu excepția oricăreia dintre circumstanțele prevăzute la articolul 32 alineatul (4) litera (d) punctul (iii).

(4) În sensul alineatului (3), se consideră că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau un grup nu mai sunt viabile numai dacă sunt îndeplinite ambele condiții de mai jos:

(a) instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau grupul este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibil de a intra în dificultate;

(b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ar putea fi împiedicată în timp util prin vreo măsură, fie ea o măsură alternativă a sectorului privat sau o măsură de supraveghere (inclusiv măsurile de intervenție timpurie), în afara unei măsuri de reducere a valorii contabile sau de conversie a

▼B

►M3 instrumentelor de capital sau a datoriilor eligibile astfel cum se menționează la ◄, individual sau în combinație cu o măsură de rezoluție.

(5) În sensul alineatului (4) litera (a) din prezentul articol, se consideră că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate dacă este îndeplinită una sau sunt îndeplinite mai multe dintre condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (4).

(6) În sensul alineatului (4) litera (a), se consideră că un grup este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibil de a intra în dificultate dacă grupul încalcă, sau există elemente obiective care sprijină concluzia că grupul respectiv va încălca în viitorul apropiat cerințele prudențiale consolidate, într-o măsură suficientă pentru a justifica acțiunea din partea autorității competente, inclusiv, dar fără a se limita la considerentul că grupul a suportat sau este susceptibil de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate sau o parte semnificativă a fondurilor proprii.

(7) Un instrument de capital relevantrelevant emis de o filială nu este redus într-o măsură mai mare sau convertit în condiții mai negative în temeiul alineatului (3) litera (c) decât cele cu care au fost reduse sau convertite instrumentele de capital de nivel egal la nivelul întreprinderii-mamă.

(8) Dacă o autoritate corespunzătoare ajunge la concluzia menționată la alineatul (3) din prezentul articol, ea informează imediat autoritatea de rezoluție responsabilă cu instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în cauză, în cazul în care cele două autorități sunt distincte.

(9) Înainte de a ajunge la concluzia menționată la alineatul (3) litera (c) din prezentul articol în legătură cu o filială care emite instrumente de capital relevante, contabilizate în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii, pe bază individuală și consolidată, autoritatea corespunzătoare respectă cerințele de notificare și de consultare prevăzute la articolul 62.

(10) Înainte de a-și exercita competența de a reduce valoarea contabilă a ►M3 instrumentelor de capital sau a datoriilor eligibile astfel cum se menționează la alineatul (1a) ◄ sau de a le converti, autoritățile de rezoluție se asigură că se efectuează o evaluare a activelor și a pasivelor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu articolul 36. Această evaluare stă la baza calculării reducerii valorii contabile care urmează să fie aplicată ►M3 instrumentelor de capital sau a datoriilor eligibile astfel cum se menționează la alineatul (1a) ◄ relevante în scopul de a absorbi pierderile și a nivelului de conversie care urmează să fie aplicat ►M3 instrumentelor de capital sau a datoriilor eligibile astfel cum se menționează la alineatul (1a) ◄ relevante în scopul recapitalizării instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Articolul 60

▼M3

Dispoziții privind reducerea valorii sau conversia instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante

▼B

(1) Atunci când se conformează cerinței prevăzute la articolul 59, autoritățile de rezoluție exercită competența de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu ordinea de prioritate a creanțelor în temeiul procedurii obișnuite de insolvență, în așa fel încât ea să producă următoarele rezultate:

▼B

(a) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază se reduc în primul rând în funcţie de pierderi și în limitele capacităţii lor, iar autoritatea de rezoluţie ia una sau ambele măsuri specificate la articolul 47 alineatul (1) cu privire la deţinătorii instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază;

(b) valoarea principalului instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar relevanteste redusă sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în proporţia impusă pentru a atinge obiectivele rezoluţiei stabilite la articolul 31 și în limitele capacităţii instrumentelor de capital relevante, reţinându-se valoarea cea mai mică:

(c) valoarea principalului instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 este redusă sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în proporţia impusă pentru a atinge obiectivele rezoluţiei stabilite la articolul 31 și în limitele capacităţii instrumentelor de capital relevante, reţinându-se valoarea cea mai mică;

▼M3

(d) valoarea principalului datoriilor eligibile menţionate la articolul 59 alineatul (1a) este redusă sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, sau ambele, în măsura necesară pentru a atinge obiectivele de rezoluţie stabilite la articolul 31 sau în limita capacităţii datoriilor eligibile relevante, reţinându-se valoarea cea mai mică.

(2) Atunci când valoarea principalului unui instrument de capital relevant sau a unei datorii eligibile relevante astfel cum se menţionează la articolul 59 alineatul (1a) este redusă:

(a) reducerea acelei valori a principalului este permanentă, sub rezerva unei eventuale majorări în conformitate cu mecanismul de rambursare prevăzut la articolul 46 alineatul (3);

(b) nicio datorie faţă de deţinătorul instrumentului de capital relevant sau al datoriei eligibile relevante menţionate la articolul 59 alineatul (1a) nu subzistă în temeiul sau în legătură cu acel cuantum al instrumentului a cărui valoare a fost redusă, cu excepţia datoriilor ajunse deja la scadenţă și a datoriilor legate de daunele care pot apărea ca rezultat al unei căi de atac formulate împotriva legalităţii exercitării competenţei de reducere a valorii;

(c) nu se plătește nicio despăgubire deţinătorilor instrumentelor de capital relevante sau ai datoriilor menţionate la articolul 59 alineatul (1a), în afara celor prevăzute la alineatul (3) de la prezentul articol.

▼B

(3) ►M3 Pentru a efectua, în temeiul alineatului (1) literele (b), (c) și (d) din prezentul articol, o conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante astfel cum se menţionează la articolul 59 alineatul (1a), autorităţile de rezoluţie pot solicita instituţiilor și entităţilor menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să emită instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru deţinătorii instrumentelor de capital și ai datoriilor eligibile relevante respective. Instrumentele de capital și datoriile relevante sus-menţionate pot fi convertite numai în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiţii: ◄

(a) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt emise de către instituţia sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau de către o întreprindere-mamă a respectivei instituţii sau entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), cu acordul autorităţii de rezoluţie a instituţiei sau entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau, după caz, al autorităţii de rezoluţie a întreprinderii-mamă;

▼B

(b) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt emise anterior oricărei emisiuni de acțiuni sau de instrumente de proprietate efectuate de către instituția sau entitatea respectivă, menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în vederea unui aport de capital din partea statului sau a unei entități publice;

(c) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt atribuite și transferate fără întârziere, după exercitarea competenței de conversie;

(d) rata de conversie care determină numărul de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază care sunt furnizate pentru ►M3 fiecare instrument de capital relevant sau fiecare datorie eligibilă relevantă astfel cum este menționat la articolul 59 alineatul (1a) ◄ respectă principiile stabilite la articolul 50 și toate orientările elaborate de ABE în temeiul articolului 50 alineatul (4).

(4) În sensul furnizării de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu alineatul (3), autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să mențină în permanență autorizația prealabilă necesară emiterii numărului relevant de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază.

(5) În cazul în care o instituție îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, iar autoritatea de rezoluție decide să aplice instituției un instrument de rezoluție, înainte de aplicarea respectivului instrument autoritatea de rezoluție trebuie să se conformeze cerințelor prevăzute la articolul 59 alineatul (3).

Articolul 61

Autoritățile responsabile cu constatarea

(1) Statele membre se asigură că autoritățile responsabile cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) sunt cele stabilite la prezentul articol.

(2) Fiecare stat membru desemnează, în conformitate cu dreptul intern, o autoritate corespunzătoare responsabilă de efectuarea constatărilor în temeiul articolului 59. Autoritatea corespunzătoare poate fi autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție, în conformitate cu articolul 32.

(3) În cazul în care instrumentele de capital relevante sunt contabilizate în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală în conformitate cu articolul 92 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritatea responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) din prezenta directivă este autoritatea corespunzătoare a statului membru în care a fost autorizată instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE.

▼M3

În cazul în care instrumentele de capital sau datoriile eligibile relevante astfel cum se menționează la articolul 59 alineatul (1a) din prezenta directivă sunt contabilizate în scopul îndeplinirii cerinței menționate la articolul 45f alineatul (1) din prezenta directivă, autoritatea responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) din prezenta directivă este autoritatea corespunzătoare a statului membru în care a fost autorizată instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă, în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE.

▼B

(4) În cazul în care instrumentele de capital relevante sunt emise de o instituţie sau o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) reprezentând o filială și sunt contabilizate în vederea îndeplinirii cerinţelor de fonduri proprii pe bază individuală și pe bază consolidată, autoritatea responsabilă cu efectuarea constatărilor menţionate la articolul 59 alineatul (3) este următoarea:

(a) autoritatea corespunzătoare din statul membru în care a fost înfiinţată instituţia sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă care a emis acele instrumente în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE este responsabilă cu efectuarea constatărilor menţionate la articolul 59 alineatul (3) litera (b) din prezenta directivă;

(b) autoritatea corespunzătoare din statul membru al supraveghetorului consolidant și autoritatea corespunzătoare din statul membru în care a fost înfiinţată instituţia sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) din prezenta directivă care a emis acele instrumente în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE sunt responsabile cu efectuarea constatării comune, sub forma unei decizii comune, menţionate la articolul 59 alineatul (3) litera (c) din prezenta directivă.

Articolul 62

Aplicare consolidată: procedura de constatare

▼M3

(1) Statele membre se asigură că, înainte de a face una dintre constatările menţionate la articolul 59 alineatul (3) litera (b), (c), (d) sau (e) în legătură cu o filială care emite instrumente de capital sau datorii eligibile relevante astfel cum se menţionează la articolul 59 alineatul (1a), în scopul îndeplinirii cerinţei menţionate la articolul 45f pe bază individuală, sau instrumente de capital relevante luate în considerare în vederea îndeplinirii cerinţelor de fonduri proprii pe bază individuală sau pe bază consolidată, o autoritate corespunzătoare respectă următoarele cerinţe:

(a) atunci când intenţionează să efectueze una dintre constatările menţionate la articolul 59 alineatul (3) litera (b), (c), (d) sau (e), după consultarea autorităţii de rezoluţie a entităţii relevante de rezoluţie, aceasta notifică, în termen de 24 de ore de la consultarea autorităţii de rezoluţie respective:

(i) supraveghetorul consolidant și, dacă este distinctă, autoritatea corespunzătoare din statul membru în care este situat supraveghetorul consolidant;

(ii) autorităţile de rezoluţie ale altor entităţi din același grup de rezoluţie care au achiziţionat direct sau indirect datorii menţionate la articolul 45f alineatul (2) de la entitatea care face obiectul articolului 45f alineatul (1);

(b) atunci când intenţionează să efectueze constatarea menţionată la articolul 59 alineatul (3) litera (c), aceasta notifică fără întârziere autoritatea competentă responsabilă a fiecărei instituţii sau entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care a emis instrumentele de capital relevante în legătură cu care urmează să fie exercitate competenţele de reducere a valorii sau de conversie, în cazul în care respectiva constatare ar fi efectuată, precum și, dacă sunt diferite, autorităţile corespunzătoare din statele membre în care sunt situate autorităţile competente respective și supraveghetorul consolidant.

▼B

(2) Atunci când se face o constatare menţionată la literele (c), (d) sau (e) din articolul 59 alineatul (3) în cazul unei instituţii sau unui grup cu activitate transfrontalieră, autorităţile corespunzătoare ţin seama de impactul potenţial al rezoluţiei în toate statele membre în care își desfășoară activitatea instituţia sau grupul.

(3) O notificare transmisă de o autoritate corespunzătoare în conformitate cu alineatul (1) trebuie însoţită de o explicaţie a motivelor pentru care acesta are în vedere efectuarea constatării în cauză.

(4) ►M3 În cazul transmiterii unei notificări în conformitate cu alineatul (1), autoritatea corespunzătoare, după consultarea autorităţilor notificate în conformitate cu litera (a) punctul (i) sau litera (b) de la alineatul respectiv, evaluează următoarele aspecte: ◄

(a) existenţa unei eventuale măsuri alternative, care ar putea înlocui exercitarea competenţei de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 59 alineatul (3);

(b) dacă o astfel de măsură alternativă există, cât de fezabilă ar fi aplicarea sa;

(c) dacă aplicarea unei astfel de măsuri alternative este fezabilă, care sunt perspectivele reale ca această măsură să abordeze, într-un interval de timp corespunzător, acele circumstanţe care altminteri ar necesita efectuarea uneia dintre constatările menţionate la articolul 59 alineatul (3).

(5) În sensul alineatului (4) din prezentul articol, „măsuri alternative” înseamnă măsurile de intervenţie timpurie menţionate la articolul 27 din prezenta directivă, măsurile prevăzute la articolul 104 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE sau un transfer de fonduri ori de capital de la întreprinderea-mamă.

(6) În cazul în care, în conformitate cu alineatul (4), autoritatea corespunzătoare, după consultarea autorităţilor notificate, estimează că una sau mai multe măsuri alternative sunt disponibile, că aplicarea lor este fezabilă și că ele ar permite obţinerea rezultatului menţionat la litera (c) de la alineatul respectiv, autorităţile în cauză trebuie să garanteze aplicarea acestor măsuri.

(7) În cazul în care, în situaţia menţionată la alineatul (1) litera (a) și în conformitate cu alineatul (4) din prezentul articol, autoritatea corespunzătoare, după consultarea autorităţilor notificate, estimează că nu există măsuri alternative care ar permite obţinerea rezultatului menţionat la alineatul (4) litera (c), autoritatea corespunzătoare decide în ce măsură este oportună efectuarea constatării avute în vedere, menţionată la articolul 59 alineatul (3).

(8) Dacă o autoritate corespunzătoare decide să facă o constatare în temeiul articolului 59 alineatul (3) litera (c), ea trimite imediat o notificare autorităţilor corespunzătoare din statele membre în care sunt situate filialele în cauză, iar constatarea ia forma unei decizii comune în conformitate cu articolul 92 alineatele (3) și (4). În absenţa unei decizii comune, nu poate fi efectuată nicio constatare în temeiul articolului 59 alineatul (3) litera (c).

(9) Autorităţile de rezoluţie ale statelor membre în care este situată fiecare dintre filialele în cauză pune cu promptitudine în aplicare decizia de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital, adoptată în conformitate cu prezentul articol, ţinând cont în mod corespunzător de caracterul urgent al situaţiei.

▼B

CAPITOLUL VI

Competenţe de rezoluţie

Articolul 63

Competenţe generale

(1) Statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie deţin toate competenţele necesare pentru a aplica instrumentele de rezoluţie instituţiilor, precum și entităţilor menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) care îndeplinesc condiţiile de declanșare a procedurii de rezoluţie. În special, autorităţile de rezoluţie trebuie să deţină următoarele competenţe de rezoluţie, pe care le pot exercita separat sau în orice combinaţie:

(a) competenţa de a solicita oricărei persoane să prezinte orice fel de informaţie solicitată autorităţii de rezoluţie pentru luarea unei decizii privind adoptarea unei măsuri de rezoluţie și pentru pregătirea respectivei măsuri, inclusiv actualizări și completări ale informaţiilor furnizate în cadrul planurilor de rezoluţie, precum și informaţii care urmează să fie furnizate prin intermediul inspecţiilor la faţa locului;

(b) competenţa de a prelua controlul asupra unei instituţii aflate în rezoluţie și de a exercita toate drepturile și competenţele conferite acţionarilor, altor proprietari și organului de conducere al instituţiei aflate în rezoluţie;

(c) competenţa de a transfera acţiuni și alte instrumente de proprietate emise de o instituţie aflată în rezoluţie;

(d) competenţa de a transfera unei alte entităţi, cu consimţământul acesteia, anumite drepturi, active sau pasive ale unei instituţii aflate în rezoluţie;

(e) competenţa de a reduce, inclusiv la zero, valoarea contabilă a principalului sau suma restantă datorată în temeiul ►**M3** datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ ale unei instituţii aflate în rezoluţie;

(f) competenţa de a converti ►**M3** datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ ale unei instituţii aflate în rezoluţie în acţiuni ordinare sau în alte instrumente de proprietate ale instituţiei respective sau ale entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), ale unei instituţii-mamă relevante sau ale unei instituţii-punte către care sunt transferate activele, drepturile sau pasivele instituţiei sau ale entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(g) competenţa de a anula instrumente de datorie emise de o instituţie aflată în rezoluţie, cu excepţia obligaţiilor garantate prin garanţii mobiliare care fac obiectul articolului 44 alineatul (2);

▼B

(h) competența de a reduce, inclusiv la zero, valoarea nominală a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate ale unei instituții aflate în rezoluție, precum și de a anula astfel de acțiuni sau alte instrumente de proprietate;

(i) competența de a solicita unei instituții aflate în rezoluție sau unei instituții-mamă relevante emiterea unor noi acțiuni, a altor instrumente de proprietate sau a altor instrumente de capital, inclusiv a unor acțiuni preferențiale și a unor instrumente convertibile contingente;

(j) competența de a modifica sau de a ajusta scadența instrumentelor de datorie și a altor ►M3 datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ emise de o instituție aflată în rezoluție sau competența de a modifica suma dobânzilor de plată în cadrul instrumentelor respective și al altor ►M3 datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ sau data la care dobânda devine exigibilă, inclusiv prin suspendarea temporară a plăților cu excepția obligațiilor garantate prin garanții mobiliare care fac obiectul articolului 44 alineatul (2);

(k) competența de a lichida și a rezilia contracte financiare sau contracte derivate în scopul aplicării articolului 49;

(l) competența de a demite sau de a înlocui organul de conducere și conducerea superioară ale unei instituții aflate în rezoluție;

(m) competența de a impune autorității competente să evalueze cumpărătorul unei participații calificate în timp util prin derogare de la termenele prevăzute la articolul 22 din Directiva 2013/36/UE și la articolul 12 din directiva 2014/65/UE.

(2) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că, atunci când aplică instrumente și exercită competențele de rezoluție, autoritățile de rezoluție nu fac obiectul nici uneia dintre următoarele cerințe care s-ar aplica în mod normal în virtutea dreptului intern, a contractelor sau a altor dispoziții:

(a) sub rezerva articolului 3 alineatul (6) și a articolului 85 alineatul (1), obligația de a obține aprobarea sau acordul oricărei persoane, fie ea publică sau privată, inclusiv al acționarilor sau al creditorilor instituției aflate în rezoluție;

(b) înaintea exercitării competenței, obligația procedurală de a notifica o persoană anume, inclusiv eventuala obligație de a publica orice notificare sau prospect ori de a depune sau de a înregistra orice document la oricare altă autoritate.

În special, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot exercita competențele prevăzute la prezentul articol, indiferent de restricțiile sau de cerințele referitoare la obținerea acordului care s-ar aplica în mod normal transferului respectiv de instrumente financiare, drepturi, active sau pasive.

Litera (b) din prezentul paragraf nu aduce atingere cerințelor prevăzute la articolul 81 și la articolul 83 sau oricăror alte obligații de notificare în temeiul cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat.

▼B

(3) Statele membre se asigură că, în măsura în care niciuna dintre competenţele enumerate la alineatul (1) din prezentul articol nu se aplică unei entităţi care face obiectul articolului 1 alineatul (1) din prezenta directivă, ca urmare a formei sale juridice specifice, autorităţile de rezoluţie deţin competenţe pe cât posibil similare, inclusiv în privinţa efectelor acestora.

(4) Statele membre se asigură că, atunci când autorităţile de rezoluţie exercită competenţele în temeiul alineatului (3), mecanismele de siguranţă din prezenta directivă sau mecanismele de siguranţă care au același efect se aplică persoanelor afectate, inclusiv acţionarilor, creditorilor sau contrapărţilor.

Articolul 64

Competenţe auxiliare

(1) Statele membre se asigură că, atunci când exercită o competenţă de rezoluţie, autorităţile de rezoluţie au competenţa:

(a) sub rezerva articolului 78, de a lua măsuri, astfel încât un transfer să poată fi efectuat în condiţiile în care instrumentele financiare, drepturile, activele sau datoriile transferate sunt libere de orice obligaţie sau grevare cu sarcini; în acest sens, orice drept de compensare în conformitate cu prezenta directivă nu se consideră obligaţie sau grevare cu sarcini;

(b) de a revoca drepturile de a achiziţiona alte acţiuni sau alte instrumente de proprietate;

(c) de a solicita autorităţii relevante încetarea sau suspendarea admiterii la tranzacţionare pe o piaţă reglementată sau a cotării oficiale a instrumentelor financiare conform Directivei 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]);

(d) de a lua măsuri, astfel încât destinatarul să fie tratat în același mod în care ar fi tratată instituţia aflată în rezoluţie în legătură cu orice drepturi sau obligaţii ale instituţiei aflate în rezoluţie, ori acţiuni întreprinse de aceasta, inclusiv, sub rezerva articolelor 38 și 40, eventuale drepturi sau obligaţii referitoare la participarea la infrastructura pieţei;

(e) solicita instituţiei aflate în rezoluţie sau destinatarului să furnizeze celeilalte părţi informaţii și asistenţă; și

(f) de a anula sau modifica clauzele unui contract la care instituţia aflată în rezoluţie este parte sau de a se substitui unei entităţi destinatare în calitate de parte semnatară;

(2) Autorităţile de rezoluţie exercită competenţele menţionate la alineatul (1) în cazul în care autoritatea de rezoluţie consideră oportun să contribuie la asigurarea faptului că măsurile de rezoluţie sunt eficiente sau la atingerea unuia sau a mai multor obiective ale rezoluţiei.

([1]) Directiva 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 mai 2001 privind admiterea valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori și informaţiile care trebuie publicate cu privire la aceste valori mobiliare (JO L 184, 6.7.2001, p. 1).

▼B

(3) Statele membre se asigură că, atunci când exercită o competenţă de rezoluţie, autorităţile de rezoluţie au competenţa de a institui acorduri de continuitate, necesare pentru a garanta atât eficienţa măsurilor de rezoluţie, cât și capacitatea destinatarului, după caz, de a desfășura activitatea care i-a fost transferată. Aceste acorduri de continuitate includ, în special:

(a) continuitatea contractelor încheiate de instituţia aflată în rezoluţie, astfel încât destinatarul să își asume drepturile și pasivele instituţiei aflate în rezoluţie referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau pasiv transferat și să se substituie instituţiei aflate în rezoluţie, în mod explicit sau implicit, în toate documentele contractuale relevante;

(b) substituirea instituţiei aflate în rezoluţie cu destinatarul, în cadrul oricărei proceduri judiciare referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau pasiv transferat.

(4) Competenţele menţionate la alineatul (1) litera (d) și la alineatul (3) litera (b) nu aduc atingere:

(a) dreptului de reziliere a contractului de muncă deţinut de angajaţii instituţiei aflate în rezoluţie;

(b) sub rezerva articolelor 69, 70 și 71, niciunui drept al unei părţi la un contract de a-și exercita drepturile contractuale, inclusiv dreptul de reziliere, atunci când clauzele contractuale o permit, în temeiul unui act sau al unei omisiuni comise fie de către instituţia aflată în rezoluţie, anterior transferului în cauză, fie de către destinatar, ulterior respectivului transfer.

Articolul 65

Competenţa de a solicita furnizarea de servicii și facilităţi

(1) Statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie au competenţa de a solicita unei instituţii aflate în rezoluţie sau oricăreia dintre entităţile din grupul său, să furnizeze orice servicii sau facilităţi necesare pentru a permite unui destinatar să exercite eficient activităţile care i-au fost transferate.

Primul paragraf se aplică inclusiv în cazul în care instituţiei aflate în rezoluţie sau entităţii în cauză i-a fost aplicată procedura obișnuită de insolvenţă.

(2) Statele membre se asigură că propriile autorităţi de rezoluţie au competenţa de a asigura respectarea de către entităţile membre ale unui grup stabilite pe teritoriul lor a obligaţiilor impuse în conformitate cu alineatul (1) de către autorităţile de rezoluţie din alte state membre.

(3) Serviciile și facilităţile menţionate la alineatele (1) și (2) se limitează la servicii și facilităţi operaţionale și nu includ niciun fel de sprijin financiar.

▼B

(4) Serviciile și facilităţile menţionate la alineatele (1) și (2) sunt furnizate în următoarele condiţii:

(a) în aceleași condiţii, în cadrul unui acord, în cazul în care serviciile și facilităţile au fost furnizate instituţiei aflate în rezoluţie în perioada imediat anterioară luării măsurii de rezoluţie și pe durata acelui acord;

(b) în cazul în care nu există un acord sau acordul a expirat, în condiţii rezonabile.

(5) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în vederea stabilirii listei minime de servicii sau facilităţi necesare pentru a permite unui destinatar să exercite în mod eficient o activitate care i-a fost transferată.

Articolul 66

Competenţa de a pune în aplicare măsuri de gestionare a crizelor sau măsuri de prevenire a crizelor luate de alte state membre

(1) Statele membre se asigură că, atunci când un transfer de acţiuni, de alte instrumente de proprietate sau de active, drepturi și pasive include fie active situate în alt stat membru decât statul autorităţii de rezoluţie, fie drepturi sau obligaţii ce decurg în temeiul legislaţiei unui alt stat membrul decât statul autorităţii de rezoluţie, transferul produce efecte în acest alt stat membru sau în conformitate cu legislaţia acestui alt stat membru.

(2) Statele membre acordă autorităţii de rezoluţie care a efectuat sau intenţionează să efectueze transferul toată asistenţa rezonabil necesară pentru a se asigura că acţiunile sau alte instrumente de proprietate ori activele, drepturile și pasivele sunt transferate către destinatar în conformitate cu toate dispoziţiile dreptului intern aplicabile.

(3) Statele membre se asigură că acţionarii, creditorii și părţile terţe afectate de transferul de acţiuni, alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive menţionate la alineatul (1) nu au dreptul de a împiedica, contesta sau retrage transferul din circuit în temeiul niciunei dispoziţii legislative a statului membru în care sunt situate activele sau în temeiul niciunei dispoziţii legislative aplicabile acţiunilor, altor instrumente de proprietate, drepturilor sau pasivelor.

(4) Atunci când o autoritate de rezoluţie a unui stat membru (denumit în continuare „statul membru A”) exercită competenţele de reducere a valorii contabile și de conversie, inclusiv în ceea ce privește instrumentele de fonduri proprii, în conformitate cu articolul 59, iar ►M3 datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ sau instrumentele de fonduri proprii relevante ale instituţiei aflate în rezoluţie includ:

(a) instrumente sau pasive reglementate de legislaţia unui alt stat membru decât statul autorităţii de rezoluţie care a exercitat competenţele de reducere a valorii contabile sau de conversie (denumit în continuare „statul membru B”);

(b) pasive datorate creditorilor situaţi în statul membru B,

▼B

Statul membru B se asigură că principalul acestor pasive sau al acestor instrumente este redus, sau că pasivele ori instrumentele sunt convertite ca urmare a exercitării competenţelor de reducere a valorii contabile sau de conversie de către autoritatea de rezoluţie din statul membru A.

(5) Statele membre se asigură că creditorii afectaţi de exercitare a competenţelor de reducere a valorii contabile sau de conversie menţionate la alineatul (4) nu au dreptul de a contesta reducerea sau, după caz, convertirea principalului instrumentului sau al pasivului în temeiul niciunei dispoziţii legislative din statul membru B.

(6) Fiecare stat membru se asigură că următoarele elemente sunt determinate în conformitate cu legislaţia statului membru al autorităţii de rezoluţie:

(a) dreptul acţionarilor, creditorilor și al părţilor terţe de a contesta printr-o cale de atac, în conformitate cu articolul 85, transferul menţionat la alineatul (1) din prezentul articol al acţiunilor, altor instrumente de proprietate, activelor, drepturilor sau pasivelor;

(b) dreptul creditorilor de a contesta printr-o cale de atac, în conformitate cu articolul 85, reducerea principalului sau conversia unui instrument ori a unui pasiv menţionat la prezentul articol alineatul (4) literele (a) sau (b);

(c) mecanismele de siguranţă menţionate în capitolul VII referitoare la transferurile parţiale ale activelor, drepturilor și pasivelor prevăzute la alineatul (1).

Articolul 67

Competenţa în ceea ce privește activele, drepturile, acţiunile și alte instrumente de proprietate situate în ţări terţe

(1) Statele membre se asigură că, în cazurile în care o măsură de rezoluţie implică luarea de măsuri cu privire la activele situate într-o ţară terţă sau cu privire la acţiuni, alte instrumente de proprietate, drepturi sau pasive reglementate de dreptul unei ţări terţe, autorităţile de rezoluţie pot solicita ca:

(a) administratorul, lichidatorul sau orice altă persoană care exercită controlul asupra instituţiei aflate în rezoluţie și destinatarul să fie obligaţi să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că transferul, reducerea valorii contabile, conversia sau măsura respectivă are loc;

(b) administratorul, lichidatorul sau orice altă persoană care exercită controlul asupra instituţiei aflate în rezoluţie să aibă obligaţia de a deţine acţiunile, alte instrumente de proprietate, activele sau drepturile sau de a achita datoriile în numele destinatarului până când transferul, reducerea valorii contabile, conversia sau măsura respectivă produce efecte;

(c) cheltuielile rezonabile ale destinatarului, efectuate corespunzător, asociate aplicării oricărei măsuri necesare în conformitate cu literele (a) și (b) din prezentul alineat, sunt acoperite prin oricare dintre metodele prevăzute la articolul 37 alineatul (7).

▼B

(2) În cazul în care autoritatea de rezoluţie stabileşte că, în ciuda tuturor măsurilor necesare luate de administrator, lichidator sau orice altă persoană în conformitate cu alineatul (1) litera (a), este foarte puţin probabil ca transferul, conversia sau măsura respectivă să fie pusă în practică în raport cu anumite active situate într-o ţară terţă sau anumite acţiuni, alte instrumente de proprietate, drepturi sau pasive reglementate de legislaţia unei ţări terţe, autoritatea de rezoluţie nu procedează la efectuarea transferului, reducerea valorii contabile, efectuarea conversiunii sau măsurii respective. În cazul în care autoritatea a ordonat transferul, reducerea valorii contabile, conversia sau măsura respectivă, ordinul este nul în cazul activelor, acţiunilor, instrumentelor de proprietate, drepturilor sau datoriilor respective.

Articolul 68

Excluderea anumitor termeni contractuali în cazul intervenţiei timpurii și al rezoluţiei

(1) O măsură de prevenire sau de gestionare a crizei, luată în cazul unei entităţi în conformitate cu prezenta directivă, care include producerea oricărui eveniment direct legat de aplicarea unei asemenea măsuri, nu este considerată în sine drept eveniment care determină executarea în sensul Directivei 2002/47/CE ori drept procedură de insolvenţă în sensul Directivei 98/26/CE, cu condiţia ca obligaţiile contractuale substanţiale, inclusiv plata și obligaţiile de livrare, precum și furnizarea de garanţii, să fie îndeplinite în continuare.

Mai mult, măsura de prevenire sau de gestionare a crizei nu este considerată în sine a fi un eveniment care determină executarea ori o procedură de insolvenţă în cadrul unui contract încheiat de:

(a) o filială a instituţiei ale cărei obligaţii contractuale sunt garantate sau susţinute în alt mod de întreprinderea-mamă sau de oricare altă entitate din grup; sau

(b) orice entitate care face parte din același grup ca și instituţia care include clauze de tip „cross-default” (declararea simultană a exigibilităţii obligaţiilor ca urmare a neîndeplinirii culpabile a uneia dintre ele).

(2) În cazul în care procedurile de rezoluţie din ţări terţe sunt recunoscute în conformitate cu articolul 94 sau în alte cazuri în care autoritatea de rezoluţie decide astfel, aceste proceduri constituie măsuri de gestionare a crizelor în sensul prezentului articol.

(3) ►**M3** Cu condiţia ca obligaţiile contractuale substanţiale, inclusiv obligaţiile de plată și de livrare, precum și furnizarea de colateral, să fie îndeplinite în continuare, o măsură de prevenire a crizei, o suspendare a obligaţiei în temeiul articolului 33a sau o măsură de gestionare a crizei, inclusiv producerea oricărui eveniment direct legat de aplicarea unei astfel de măsuri, nu dă în sine niciunei persoane posibilitatea: ◄

(a) de a exercita vreun drept de reziliere, de suspendare, modificare, de grup de compensare sau de compensare reciprocă, inclusiv legat de un contract încheiat de:

(i) o filială, ale cărei obligaţii contractuale sunt garantate sau susţinute în alt mod de o entitate de grup;

▼B

(ii) oricare entitate din grup care include clauze de tip „cross-default”;

(b) de a intra în posesia oricăror elemente de patrimoniu ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau ale oricărei alte entități din grup în legătură cu un contract care include clauze de tip „cross-default”, de a-și exercita controlul asupra acestora sau de a executa vreo garanție în ceea ce le privește;

(c) de a aduce atingere drepturilor contractuale ale instituției sau ale entității vizate menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau ale oricărei alte entități din grup în legătură cu un contract care include clauze de tip „cross-default”.

(4) Prezentul articol nu aduce atingere dreptului unei persoane de a întreprinde una dintre acțiunile menționate la alineatul (3), atunci când acest drept se naște în urma unei situații, alta decât măsura de prevenire sau gestionare a crizelor sau producerea vreunui eveniment legat direct de aplicarea unei astfel de măsuri.

▼M3

(5) Suspendarea sau limitarea în temeiul articolului 33a, 69 sau 70 nu constituie nerespectarea unei obligații contractuale în sensul prezentului articol alineatele (1) și (3) și al articolului 71 alineatul (1).

▼B

(6) Dispozițiile prezentului articol sunt considerate norme de aplicare imediată în sensul articolului 9 din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

Articolul 69

Competența de a suspenda anumite obligații

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda orice obligație de plată sau de livrare decurgând dintr-un contract la care o instituție aflată în rezoluție este parte, începând de la data publicării avizului de suspendare în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită autoritatea de rezoluție a instituției aflate în rezoluție.

(2) Atunci când o obligație de plată sau de livrare ar fi devenit scadentă pe perioada suspendării, această obligație devine exigibilă imediat după expirarea perioadei de suspendare.

(3) Dacă obligațiile contractuale de plată sau de livrare ale unei instituții aflate în rezoluție sunt suspendate în temeiul alineatului (1), obligațiile de plată sau de livrare ale contrapartidelor instituției respective în temeiul aceluiași contract se suspendă în același interval de timp.

▼M3

(4) Nicio suspendare în temeiul alineatului (1) nu se aplică obligațiilor de plată și de livrare datorate:

(a) sistemelor și operatorilor de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE;

([1]) Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO L 177, 4.7.2008, p. 6).

▼M3

(b) CPC-urilor autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și CPC-urilor din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul respectiv;

(c) băncilor centrale.

▼B

(5) Atunci când își exercită o competență în temeiul prezentului articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a pieței financiare.

▼M3

Autoritățile de rezoluție stabilesc domeniul de aplicare al acestei competențe în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte. În special, autoritățile de rezoluție evaluează cu atenție dacă este adecvată aplicarea suspendării și în cazul depozitelor eligibile, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2014/49/UE, în special în cazul depozitelor acoperite deținute de persoane fizice, de microîntreprinderi și de întreprinderi mici și mijlocii.

Statele membre pot să prevadă că, în cazul în care competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare este exercitată în ceea ce privește depozitele eligibile, autoritățile de rezoluție se asigură că deponenții au acces la un cuantum zilnic adecvat din depozitele respective.

▼B

Articolul 70

Competența de a limita executarea garanțiilor reale

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competența de a impune limitări creditorilor garantați ai unei instituții aflate în rezoluție în ceea ce privește executarea garanțiilor reale deținute în legătură cu activele respectivei instituții începând de la data publicării avizului de limitare în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită instituția aflată în rezoluție.

▼M3

(2) Autoritățile de rezoluție nu exercită competența menționată la alineatul (1) din prezentul articol în legătură cu oricare dintre următoarele:

(a) garanțiile sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE;

(b) contrapărțile centrale autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și contrapărțile centrale din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012; și

(c) băncile centrale, în ceea ce privește activele gajate sau furnizate cu titlu de marjă sau de colateral de către instituția aflată în rezoluție.

▼B

(3) În cazurile în care se aplică articolul 80, autoritățile de rezoluție se asigură că toate limitările impuse în temeiul competenței menționate la alineatul (1) din prezentul articol sunt aplicate în mod coerent tuturor entităților din grup care fac obiectul unor măsuri de rezoluție.

▼B

(4) Atunci când își exercită o competență în temeiul prezentului articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a pieței financiare.

Articolul 71

Competența de suspendare temporară a drepturilor de reziliere

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda drepturile de reziliere ale oricărei părți care are un contract cu o instituție aflată în rezoluție, începând de la data publicării avizului în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită autoritatea de rezoluție a instituției aflate în rezoluție, cu condiția ca plata și obligațiile de livrare, precum și furnizarea de garanții, să fie îndeplinite în continuare

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda drepturile de reziliere ale oricărei părți care are un contract cu o filială a unei instituții aflate în rezoluție atunci când:

(a) obligațiile contractuale sunt garantate sau susținute în alt mod de instituția aflată în rezoluție;

(b) drepturile contractuale de reziliere se întemeiază exclusiv pe insolvența sau pe starea financiară a instituției aflate în rezoluție; și

(c) s-a exercitat sau se poate exercita competența de transfer în cazul instituției aflate în rezoluție, fie:

(i) toate activele și pasivele filialeiă care fac obiectul contractului au fost sau pot fi transferate destinatarului și însușite de acesta; sau

(ii) autoritatea de rezoluție furnizează, prin orice alt mijloc, o protecție adecvată pentru respectivele obligații.

Suspendarea intră în vigoare de la data publicării avizului în temeiul articolului 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită filiala instituției aflate în rezoluție.

▼M3

(3) Orice suspendare în temeiul alineatului (1) sau (2) nu se aplică:

(a) sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE;

(b) contrapărților centrale autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, contrapărților centrale din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012; sau

(c) băncilor centrale.

▼B

(4) O persoană poate exercita un drept de reziliere în temeiul unui contract înainte de expirarea perioadei menţionate la alineatul (1) sau (2), în cazul în care persoana respectivă primește un aviz din partea autorităţii de rezoluţie prin care i se aduce la cunoștinţă faptul că drepturile și pasivele care fac obiectul contractului nu vor fi:

(a) transferate unei alte entităţi; sau

(b) supuse reducerii valorii contabile sau conversiei aferente aplicării instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a).

(5) În cazul în care autoritatea de rezoluţie exercită competenţa de suspendare a drepturilor de reziliere prevăzută la alineatul (1) sau (2) din prezentul articol și în cazul în care nu s-a dat un aviz în temeiul alineatului (4) din prezentul articol, aceste drepturi pot fi exercitate la expirarea perioadei de suspendare, sub rezerva articolului 68, după cum urmează:

(a) dacă drepturile și obligaţiile ce decurg în temeiul contractului au fost transferate către o altă entitate, o contraparte poate exercita drepturile de reziliere în conformitate cu clauzele contractului respectiv doar în cazul continuării sau producerii ulterioare a vreunui eveniment care determină executarea de către entitatea destinatară;

(b) dacă instituţia aflată în rezoluţie își păstrează drepturile și obligaţiile care decurg în temeiul contractului, iar autoritatea de rezoluţie nu a aplicat instituţiei respective instrumentul de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a), o contraparte poate exercita dreptul de reziliere, în conformitate cu clauzele respectivului contract la expirarea suspendării în temeiul alineatului (1).

(6) Atunci când își exercită o competenţă în temeiul prezentului articol, autorităţile de rezoluţie ţin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competenţe asupra bunei funcţionări a pieţelor financiare.

(7) Autorităţile competente sau autorităţile de rezoluţie pot solicita unei instituţii sau unei entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să păstreze evidenţe detaliate ale contractelor financiare.

La cererea unei autorităţi competente sau a unei autorităţi de rezoluţie, registrele centrale de tranzacţii pun informaţiile necesare la dispoziţia autorităţilor competente sau a autorităţilor de rezoluţie pentru a le permite să-și îndeplinească responsabilităţile și mandatele în conformitate cu articolul 81 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

(8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza următoarele elemente în sensul alineatului (7):

(a) un set minim de informaţii privind contractele financiare care trebuie să figureze în registrele detaliate; și

(b) circumstanţele în care trebuie impusă această cerinţă.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se deleagă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de reglementare menţionate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼M3

Articolul 71a

Recunoașterea contractuală a competențelor de suspendare în caz de rezoluție

(1) Statele membre solicită instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să includă în orice contract financiar la care sunt parte și care este reglementat de legislația unei țări terțe clauze prin care părțile recunosc că contractul financiar poate face obiectul exercitării de către autoritatea de rezoluție a competențelor de suspendare sau de restrângere a unor drepturi și obligații în temeiul articolelor 33a, 69, 70 și 71 și recunosc că au obligația de a respecta cerințele de la articolul 68.

(2) Statele membre pot solicita, de asemenea, ca întreprinderile-mamă ale Uniunii să se asigure că filialele lor din țări terțe includ, în contractele financiare menționate la alineatul (1), clauze care să excludă ca exercitarea competenței autorității de rezoluție de a suspenda sau a restrânge drepturile și obligațiile întreprinderii-mamă din Uniune, în conformitate cu alineatul (1), să constituie un motiv valabil pentru rezilierea anticipată, suspendarea, modificarea, compensarea, exercitarea drepturilor de compensare reciprocă sau executarea garanțiilor în cazul acestor contracte.

Cerința prevăzută la primul paragraf se poate aplica în ceea ce privește filialele din țări terțe, care sunt:

(a) instituții de credit;

(b) firme de investiții (sau care ar fi firme de investiții dacă ar avea sediul central în statul membru în cauză); sau

(c) instituții financiare.

(3) Alineatul (1) se aplică oricărui contract financiar care:

(a) creează o nouă obligație sau modifică în mod semnificativ o obligație existentă după intrarea în vigoare a dispozițiilor adoptate la nivel național în vederea transpunerii prezentului articol;

(b) prevede exercitarea unuia sau mai multor drepturi de reziliere sau drepturi de executare a garanțiilor cărora li s-ar aplica articolul 33a, 68, 69, 70 sau 71 dacă contractul financiar ar fi reglementat de legislația unui stat membru.

(4) În cazul în care o instituție sau o entitate nu include clauza contractuală prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol, acest fapt nu împiedică autoritatea de rezoluție să aplice competențele menționate la articolul 33a, 68, 69, 70 sau 71 în legătură cu respectivul contract financiar.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili în detaliu conținutul clauzei prevăzute la alineatul (1), luând în considerare diferitele modele de afaceri ale instituțiilor sau entităților.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iunie 2020.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼B

Articolul 72

Exercitarea competenţelor de rezoluţie

(1) Statele membre se asigură că, în vederea aplicării unei măsuri de rezoluţie, autorităţile de rezoluţie sunt în măsură să exercite un control asupra instituţiei aflate în rezoluţie care să le permită:

(a) să asigure funcţionarea și să desfășoare activităţile și serviciile instituţiei aflate în rezoluţie, dispunând de toate competenţele acţionarilor săi și ale organului său de conducere; și

(b) să gestioneze și să dispună de activele și de patrimoniul instituţiei aflate în rezoluţie.

Controlul menţionat la primul paragraf poate fi exercitat direct de către autoritatea de rezoluţie sau indirect, de către una sau mai multe persoane desemnate de autoritatea de rezoluţie. Statele membre se asigură că drepturile de vot conferite de acţiuni sau de alte instrumentele de proprietate ale instituţiei aflate în rezoluţie nu pot fi exercitate în timpul perioadei de rezoluţie.

(2) Sub rezerva articolului 85 alineatul (1), statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie au posibilitatea de a lua măsuri de rezoluţie prin ordonanţă, în conformitate cu competenţele și procedurile administrative naţionale, fără a exercita controlul asupra instituţiei aflate în rezoluţie.

(3) Autorităţile de rezoluţie decid, de la caz la caz, oportunitatea aplicării unei măsuri de rezoluţie prin intermediul mijloacelor specificate la alineatul (1) sau (2), ţinând cont de obiectivele rezoluţiei și de principiile generale care o reglementează, de circumstanţele specifice instituţiei aflate în rezoluţie și de necesitatea de a facilita rezoluţia eficientă a grupurilor transfrontaliere.

(4) Autorităţile de rezoluţie nu sunt considerate ca membri din umbră sau de facto ai organului de conducere îîn temeiul dreptului intern.

CAPITOLUL VII

Mecanisme de siguranţă

Articolul 73

Tratamentul acţionarilor și al creditorilor în caz de transfer parţial și aplicare a instrumentului de recapitalizare internă

Statele membre se asigură că, în cazurile în care au fost aplicate unul sau mai multe instrumente de rezoluţie și în special în sensul articolului 75:

(a) cu excepţia cazurilor în care se aplică litera (b), în cazul în care autorităţile de rezoluţie transferă doar anumite părţi din drepturile, activele și pasivele instituţiei aflate în rezoluţie, acţionarii și acei creditori ale căror creanţe nu au fost transferate primesc ca soluţionare a creanţelor lor o sumă cel puţin egală cu cea pe care ar fi primit-o dacă instituţia aflată în rezoluţie ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvenţă la momentul luării deciziei menţionate la articolul 82;

(b) în cazul în care autorităţile de rezoluţie aplică instrumentul de recapitalizare internă, acţionarii și creditorii ale căror creanţe au fost reduse sau convertite în titluri de capital nu acumulează pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi înregistrat dacă instituţia aflată în rezoluţie ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvenţă imediat la momentul luării deciziei menţionate la articolul 82.

▼B

Articolul 74

Evaluarea diferenţei de tratament

(1) În scopul de a evalua dacă acţionarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituţia aflată în rezoluţie ar fi urmat o procedură obișnuită de insolvenţă, inclusiv, dar fără a se limita la sensul articolului 73, statele membre se asigură de efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă cât mai curând posibil, după ce măsura sau măsurile de rezoluţie au fost luate. Această evaluare este distinctă de evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 36.

(2) Evaluarea de la alineatul (1) identifică:

(a) tratamentul pe care acţionarii și creditorii l-ar fi primit, sau schemele de garantare a depozitelor relevante, în cazul în care instituţia aflată în rezoluţie, în legătură cu care o măsură sau mai multe măsuri de rezoluţie au fost luate, ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvenţă în momentul luării deciziei menţionate la articolul 82;

(b) tratamentul efectiv de care acţionarii și creditorii au beneficiat în cadrul rezoluţiei instituţiei aflate în rezoluţie; și

(c) existenţa unei eventuale diferenţe între tratamentul menţionat la litera (a) și cel menţionat la litera (b).

(3) Evaluarea:

(a) ia în calcul ipoteza că conform căreia instituţia aflată în rezoluţie, în raport cu care o măsură sau mai multe măsuri de rezoluţie au fost luate, ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvenţă în momentul luării deciziei menţionate la articolul 82;

(b) să ia în calcul ipoteza că măsura sau măsurile de rezoluţie nu ar fi fost luate;

(c) nu ţine cont de acordarea vreunui sprijin financiar public extraordinar instituţiei aflate în rezoluţie.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice metodologia de efectuare a evaluării conform prezentului articol, în special metodologia de evaluare a tratamentului de care ar fi beneficiat acţionarii și creditorii dacă instituţia aflată în rezoluţie ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvenţă în momentul luării deciziei menţionate la articolul 82.

Se deleagă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de reglementare menţionate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 75

Mecanisme de siguranţă pentru acţionari și creditori

Statele membre se asigură că, în cazul în care evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 74 stabilește că oricare dintre acţionarii sau creditorii menţionaţi la articolul 73 sau schema de garantare a depozitelor în conformitate cu articolul 109 alineatul (1) a acumulat pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi înregistrat dacă instituţia ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvenţă, acesta are dreptul la plata diferenţei din partea mecanismelor de finanţare a rezoluţiei.

▼B

Articolul 76

Mecanisme de siguranţă pentru contrapărţi în caz de transfer parţial

(1) Statele membre se asigură că măsurile de protecţie menţionate la alineatul (2) se aplică în cazurile următoare:

(a) atunci când o autoritate de rezoluţie transferă o parte, dar nu totalitatea activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituţii aflate în rezoluţie către o altă entitate sau, în exercitarea instrumentului de rezoluţie, de la o instituţie-punte sau vehicul de gestionare a activelor către o altă persoană;

(b) atunci când o autoritate de rezoluţie exercită competenţele menţionate la articolul 64 alineatul (1) litera (f).

(2) Statele membre trebuie să garanteze protecţia corespunzătoare a următoarelor acorduri și a contrapărţilor la aceste acorduri:

(a) contracte de garanţie reală, în virtutea cărora o persoană dispune, cu titlu de garanţie, de un drept real sau contingent în legătură cu activele sau drepturile care fac obiectul unui transfer, indiferent dacă această valoare mobiliară este garantată prin active sau drepturi specifice ori printr-o garanţie mobiliară (floating charge) sau printr-un acord similar;

(b) contracte de garanţie financiară cu transfer de proprietate, prin care garanţiile reale care garantează sau acoperă executarea anumitor obligaţii specifice sunt furnizate printr-un transfer deplin de drepturi de proprietate asupra activelor efectuat de furnizorul garanţiei reale către beneficiarul garanţiei, cu condiţia ca beneficiarul să restituie aceste active în cazul în care respectivele obligaţii specifice sunt executate;

(c) acorduri de compensare reciprocă, prin care două sau mai multe creanţe sau obligaţii datorate între instituţia aflată în rezoluţie și o contraparte pot face obiectul unei compensări reciproce;

(d) acorduri de compensare;

(e) obligaţiuni garantate;

(f) mecanisme de finanţare structurate, inclusiv securitizările și instrumentele utilizate în scopul acoperirii, care constituie o parte integrantă a portofoliului de acoperire și care, în temeiul dreptului intern, sunt garantate în mod asemănător cu obligaţiunile garantate, care implică acordarea de garanţii mobiliare și deţinerea acestora de către una dintre părţile la acord ori un administrator fiduciar, un agent sau o persoană agreată.

Forma de protecţie adecvată pentru categoriile de acorduri menţionate la literele (a)-(f) din prezentul alineat este precizată în mod mai detaliat la articolele 77-80 și face obiectul limitărilor prevăzute la articolele 68-71.

(3) Cerinţa prevăzută la alineatul (2) se aplică indiferent de numărul părţilor implicate în aceste acorduri și de posibilitatea ca ele:

(a) să fie create prin contract, fiducie sau prin alte mijloace ori să decurgă în mod automat din aplicarea legii;

▼B

(b) să decurgă sau să fie reglementate în întregime sau parţial din dreptul altui stat membru sau al unei ţări terţe.

(4) Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115, pentru a preciza mai în detaliu categoriile de acorduri care se încadrează în domeniul de aplicare al dispoziţiilor alineatului (2) literele (a)-(f) din prezentul articol.

Articolul 77

Protecţie pentru garanţiile financiare și acordurile de compensare și compensare reciprocă

(1) Statele membre se asigură că există o protecţie adecvată în cazul contractelor de garanţie financiară cu transfer de proprietate și al acordurilor de compensare reciprocă și al acordurilor de compensare pentru a preveni transferul unei părţi, dar nu a totalităţii drepturilor și pasivelor protejate în temeiul unui astfel de contract sau acord, între instituţia aflată în rezoluţie și o altă persoană, precum și modificarea sau rezilierea acestor drepturi și datorii protejate în temeiul unui contract de garanţie financiară cu transfer de proprietate sau al unui acord de compensare reciprocă și al acordurilor de compensare prin exercitarea competenţelor auxiliare.

În sensul primului paragraf, drepturile și pasivele trebuie să fie considerate ca fiind protejate în temeiul unui astfel de acord în cazul în care părţile la acord au dreptul la compensarea sau compensarea reciprocă a acestor drepturi și pasive.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), atunci când este necesar pentru asigurarea disponibilităţii depozitelor acoperite, autoritatea de rezoluţie poate:

(a) să transfere depozite acoperite care fac parte din mecanismele menţionate alineatul (1) fără a transfera alte active, drepturi și pasive care fac parte din același mecanism; și

(b) să transfere, să modifice sau să rezilieze acele active, drepturi sau pasive fără a transfera depozitele acoperite.

Articolul 78

Protecţie pentru contractele de garanţie reală

(1) Statele membre se asigură că pasivele acoperite printr-un contract de garanţie beneficiază de o protecţie adecvată, astfel încât să se împiedice:

(a) transferul activelor cu care este garantat pasivul, cu excepţia cazului în care sunt deopotrivă transferate atât pasivul respectiv, cât și dreptul de a beneficia de garanţie reală;

(b) transferul unei obligaţii garantate, cu excepţia cazului în care este transferat și dreptul de a beneficia de garanţie reală;

(c) transferul dreptului de a beneficia de garanţie reală, cu excepţia cazului în care este transferată și obligaţia garantată;

▼B

(d) modificarea sau rezilierea unui contract de garanţie prin exercitarea competenţelor auxiliare, dacă respectiva modificare sau reziliere are drept efect încetarea garantării pasivului.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), atunci când este necesar pentru asigurarea disponibilităţii depozitelor acoperite, autoritatea de rezoluţie poate:

(a) să transfere depozite acoperite care fac parte din mecanismele menţionate la alineatul (1) fără a transfera alte active, drepturi și pasive care fac parte din același mecanism; și

(b) să transfere, să modifice sau să rezilieze acele active, drepturi sau pasive fără a transfera depozitele acoperite.

Articolul 79

Protecţie pentru mecanismele de finanţare structurate și pentru obligaţiunile garantate

(1) Statele membre se asigură că există o protecţie adecvată pentru mecanismele de finanţare structurate, inclusiv mecanismele menţionate la articolul 76 alineatul (2) literele (e) și (f) astfel încât să se prevină oricare dintre circumstanţele următoare:

(a) transferul unei părţi, dar nu a totalităţii activelor, drepturilor și pasivelor care reprezintă o parte sau totalitatea unui mecanism de finanţare structurată, inclusiv a mecanismelor menţionate la articolul 76 alineatul (2) literele (e) și (f), la care instituţia de credit aflată în rezoluţie este parte;

(b) rezilierea sau modificarea, prin exercitarea competenţelor auxiliare, a activelor, drepturilor și pasivelor care reprezintă o parte sau totalitatea unui mecanism de finanţare structurată, inclusiv a mecanismelor menţionate la articolul 76 alineatul (2) literele (e) și (f), la care instituţia de credit aflată în rezoluţie este parte.

(2) În pofida alineatului (1), atunci când este necesar pentru asigurarea disponibilităţii depozitelor acoperite autoritatea de rezoluţie poate:

(a) să transfere depozite acoperite care fac parte din mecanismele menţionate la alineatul (1) fără a transfera alte active, drepturi și pasive care fac parte din același mecanism, și

(b) să transfere, să modifice sau să rezilieze acele active, drepturi sau pasive fără a transfera depozitele acoperite.

Articolul 80

Transferuri parţiale: protecţia sistemelor de tranzacţionare, decontare și compensare

(1) Statele membre se asigură că aplicarea unui instrument de rezoluţie nu afectează nici normele referitoare la sistemele reglementate de Directiva 98/26/CE, nici funcţionarea acestora, atunci când autoritatea de rezoluţie:

(a) transferă o parte, dar nu totalitatea activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituţii aflate în rezoluţie către o altă entitate; sau

▼B

(b) exercită competenţele prevăzute la articolul 64 pentru a anula sau modifica clauzele unui contract la care instituţia aflată în rezoluţie este parte sau pentru a înlocui un destinatar ca parte semnatară;

(2) În special, transferul, anularea sau modificarea menţionată la alineatul (1) din prezentul articol nu revocă un ordin de transfer contravenind articolului 5 din Directiva 98/26/CE și nici nu modifică sau anulează caracterul executoriu al ordinelor de transfer și al compensării în conformitate cu articolele 3 și 5 din respectiva directivă, utilizarea de fonduri, titluri de valoare sau facilităţi de credit în conformitate cu dispoziţiile articolului 4 din respectiva directivă sau protecţia garanţiilor suplimentare în conformitate cu articolul 9 din respectiva directivă.

CAPITOLUL VIII

Obligaţii procedurale

Articolul 81

Cerinţe de notificare

(1) Statele membre solicită conducerii unei instituţii sau a oricăreia dintre entităţile menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să informeze autoritatea competentă în cazul în care consideră că instituţia sau entitatea respectivă este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în sensul articolului 32 alineatul (4).

(2) Autorităţile competente informează autorităţile de rezoluţie relevante în legătură cu orice notificări primite în temeiul alineatului (1) din prezentul articol și cu orice măsuri de prevenire a crizelor sau orice măsuri menţionate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE pe care le impun unei instituţii sau unei entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă.

(3) În cazul în care o autoritate competentă sau o autoritate de rezoluţie stabilește că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la literele (a) și (b) de la articolul 32 alineatul (1) în ceea ce privește o instituţie sau o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), aceasta comunică această constatare fără întârziere următoarelor autorităţi, dacă sunt diferite:

(a) autorităţii de rezoluţie a instituţiei respective sau a entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) autorităţii competente a instituţiei respective sau a entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(c) autorităţii competente a unei eventuale sucursale a instituţiei respective sau a entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(d) autorităţii de rezoluţie a unei eventuale sucursale a instituţiei respective sau a entităţii menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(e) băncii centrale;

(f) schemei de garantare a depozitelor la care este afiliată o instituţie de credit, pentru a permite, acolo unde este cazul, exercitarea funcţiilor schemei în cauză;

(g) organului care răspunde de mecanismele de finanţare a rezoluţiei, pentru a permite, acolo unde este cazul, exercitarea funcţiilor mecanismelor în cauză;

▼B

(h) autorității de rezoluție a grupului, după caz;

(i) ministerului competent;

(j) în cazul în care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă face obiectul supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu titlul VII capitolul 3 din Directiva 2013/36/UE, supraveghetorului consolidant; și

(k) CERS și autoritatea macroprudențială națională desemnată.

(4) În cazul în care transmiterea informațiilor menționată la alineatele (3) literele (f) și (g) nu garantează nivelul adecvat de confidențialitate, autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție stabilește proceduri de comunicare alternative care îndeplinesc aceleași obiective, asigurând totodată nivelul adecvat de confidențialitate.

Articolul 82

Decizia autorității de rezoluție

(1) La primirea unei comunicări din partea autorității competente în conformitate cu alineatul (3) de la articolul 81 sau din proprie inițiativă, autoritatea de rezoluție stabilește, în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) și articolul 33, în ce măsură sunt îndeplinite condițiile de la paragraful respectiv în legătură cu instituția sau cu entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în cauză.

(2) Decizia prin care se stabilește dacă se iau sau nu măsuri de rezoluție în raport cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) conține următoarele informații:

(a) motivele deciziei respective, inclusiv stabilirea faptului că instituția îndeplinește sau nu condițiile pentru rezoluție;

(b) măsura pe care autoritatea de rezoluție intenționează să o ia, inclusiv, dacă este cazul, decizia de a cere lichidarea, numirea unui administrator sau orice altă măsură prevăzută de procedura obișnuită de insolvență sau, sub rezerva articolului 37 alineatul (9) de dreptul intern.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza procedurile și conținutul legate de următoarele cerințe:

(a) notificările menționate la articolul 81 alineatele (1), (2) și (3),

(b) avizul de suspendare menționat la articolul 83.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼B

Articolul 83

Obligaţii procedurale ale autorităţilor de rezoluţie

(1) Statele membre se asigură că, după luarea unei măsuri de rezoluţie, autorităţile de rezoluţie se conformează cerinţelor prevăzute la alineatele (2), (3) și (4), imediat ce acest lucru devine în mod rezonabil posibil.

(2) Autoritatea de rezoluţie notifică instituţiei aflate în rezoluţie și următoarelor autorităţi, dacă sunt diferite:

(a) autorităţii competente a instituţiei aflate în rezoluţie;

(b) autorităţii competente a unei eventuale sucursale a instituţiei aflate în rezoluţie;

(c) băncii centrale;

(d) schemei de garantare a depozitelor la care este afiliată instituţia aflată în rezoluţie;

(e) organului care răspunde de mecanismele de finanţare a rezoluţiei;

(f) autorităţii de rezoluţie a grupului, după caz;

(g) ministerului competent;

(h) în cazul în care instituţia aflată în rezoluţie face obiectul supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu titlul VII capitolul 3 din Directiva 2013/36/UE, supraveghetorului consolidant;

(i) autorităţii macroprudenţiale naţionale desemnate și CERS;

(j) Comisiei, Băncii Centrale Europene, AEVMP, Autorităţii europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Asigurări și Pensii Ocupaţionale) („EIOPA”) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și ABE;

(k) în cazul în care instituţia aflată în rezoluţie este o instituţie definită în termenii articolului 2 litera (b) din Directiva 98/26/CE, operatorilor sistemelor din care face parte respectiva instituţie.

(3) Notificarea menţionată la alineatul (2) conţine o copie a oricărui ordin sau instrument prin intermediul căruia sunt exercitate competenţele relevante și precizează data de la care măsura sau măsurile de rezoluţie produc efecte.

(4) Autoritatea de rezoluţie publică sau asigură publicarea unei copii a ordinului sau a instrumentului prin intermediul căruia este luată măsura de rezoluţie, fie a unei informări care sumarizează efectele măsurii de rezoluţie și, mai exact, efectele asupra clienţilor de retail și, dacă este cazul, condiţiile și perioada de suspendare sau limitare menţionată la articolele 69, 70 și 71, prin următoarele mijloace:

(a) pe site-ul său internet oficial;

(b) pe site-ul internet al autorităţii competente, dacă aceasta este diferită de autoritatea de rezoluţie și pe site-ul internet al ABE;

(c) pe site-ul internet al instituţiei aflate în rezoluţie;

▼B

(d) în cazurile în care acțiunile, alte instrumente de proprietate sau instrumentele de datorie ale instituției aflate în rezoluție sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată, mijloacele utilizate pentru divulgarea informațiilor reglementate referitoare la instituția aflată în rezoluție, în conformitate cu articolul 21 alineatul (1) din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]).

(5) În cazul în care acțiunile sau instrumentele de proprietate ale acesteia nu sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată, autoritatea de rezoluție se asigură că documentele care atestă existența instrumentelor menționate la alineatul (4) sunt trimise acționarilor și creditorilor ai instituției aflate în rezoluție care sunt cunoscuți din registrele sau bazele de date ale instituției aflate în rezoluție care sunt disponibile autorității de rezoluție.

Articolul 84

Confidențialitate

(1) Cerințele privind secretul profesional sunt obligatorii pentru următoarele persoane:

(a) autoritățile de rezoluție;

(b) autoritățile competente și ABE;

(c) ministerele competente;

(d) administratorii speciali sau administratorii temporari desemnați în conformitate cu prezenta directivă;

(e) cumpărătorii potențiali, atât cei contactați de autoritățile competente, cât și cei solicitați de autoritățile de rezoluție, indiferent dacă acest contact sau această solicitare a avut loc sau nu în cadrul pregătirii în vederea utilizării instrumentului de vânzare a activității sau dacă solicitarea respectivă a condus sau nu la o achiziție;

(f) auditorii, contabilii, consilierii juridici și profesionali, evaluatorii și alți experți angajați direct sau indirect de autoritățile de rezoluție, de autoritățile competente, de ministerele competente sau de cumpărătorii potențiali menționați la litera (e);

(g) organismele care administrează schemede garantare a depozitelor;

(h) organisme care administrează sisteme de compensare pentru investitori;

(i) organismului care răspunde de mecanismele de finanțare a rezoluției;

(j) băncile centrale și alte autorități implicate în procesul de rezoluție;

(k) o instituție-punte sau un vehicul de gestionare a activelor;

(l) orice alte persoane care furnizează sau au furnizat servicii direct sau indirect, permanent sau ocazional persoanelor menționate la literele (a)-(k);

([1]) Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

▼B

(m) conducerea superioară, membrii organului de conducere și angajații organismelor sau entităților menționate la literele (a)-(k) înaintea, în timpul și după numirea acestora.

(2) Pentru a se asigura că cerințele privind confidențialitatea stabilite la alineatele (1) și (3) sunt respectate, persoanele menționate la alineatul (1) literele (a), (b), (c), (g), (h), (j) și (k) se asigură că sunt instituite norme interne, inclusiv norme pentru a garanta caracterul secret al informațiilor între persoanele implicate direct în procesul de rezoluție.

(3) Fără a aduce atingere caracterului general al cerințelor prevăzute la alineatul (1), persoanelor menționate la alineatul respectiv li se interzice divulgarea informațiilor confidențiale primite în exercițiul activităților lor profesionale sau de la o autoritate competentă sau o autoritate de rezoluție în legătură cu atribuțiile acesteia în temeiul prezentei directive, către orice persoană sau autoritate, cu excepția cazului în care această divulgare se face în exercitarea atribuțiilor lor în temeiul acestei directive sau sub formă de rezumat sau în formă agregată, astfel încât instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să nu poată fi identificate, fie cu consimțământul expres și prealabil al autorității, al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care a furnizat informațiile respective.

Statele membre se asigură că nicio informație confidențială nu este divulgată de către persoanele menționate la alineatul (1) și că sunt evaluate efectele posibile ale divulgării informației respective asupra interesului public în ceea ce privește politica financiară, monetară și economică, precum și asupra intereselor comerciale ale persoanelor fizice și juridice, asupra scopului inspecțiilor, asupra anchetelor și asupra auditurilor.

▼C1

Procedura de verificare a efectelor divulgării informațiilor include o evaluare specifică a efectelor oricărei divulgări a conținutului și detaliilor planului de redresare și de rezoluție astfel cum este menționat la articolele 5, 7, 10, 11 și 12 și rezultatul evaluărilor realizate în conformitate cu articolele 6, 8 și 15.

▼B

Orice persoană sau entitate menționată la alineatul (1) face obiectul răspunderii civile în cazul încălcării prezentului articol, în conformitate cu dreptul intern.

(4) Prezentul articol nu împiedică:

(a) angajații și experții organismelor sau ai entităților menționate la literele (a)-(j) de la alineatul (1) să facă schimb de informații între ei sau în cadrul fiecărui organism sau entități în parte; sau

(b) autoritățile de rezoluție și autoritățile competente, inclusiv angajații și experții acestora, să facă schimb de informații între ele, precum și cu alte autorități de rezoluție din Uniune, cu alte autorități competente din Uniune, cu ministere competente, cu bănci centrale, cu scheme de garantare a depozitelor, cu sisteme de compensare pentru investitori, cu autorități responsabile de procedura obișnuită de insolvență, cu autorități responsabile de menținerea stabilității sistemului financiar în statele membre prin utilizarea normelor macroprudențiale” cu persoane însărcinate cu desfășurarea auditurilor statutare ale conturilor, cu ABE sau, sub rezerva articolului 98, cu autorități din țări terțe care îndeplinesc funcții echivalente cu cele ale autorităților de rezoluție sau, în condiții de strictă confidențialitate, cu un potențial cumpărător sau cu orice altă persoană, dacă este cazul, în scopul planificării sau al executării unei măsuri de rezoluție.

▼B

(5) Fără a aduce atingere oricăror altor prevederi ale prezentului articol, statele membre pot autoriza schimburile de informaţii cu oricare dintre următoarele:

(a) în condiţii de strică confidenţialitate, cu orice altă persoană, atunci când este necesar în vederea planificării sau a efectuării unei acţiuni de rezoluţie;

(b) cu comisiile parlamentare de anchetă din statul membru respectiv, curţile de conturi din statul membru respectiv și alte entităţi cu atribuţii de anchetare în statul lor membru, în condiţii corespunzătoare; și

(c) cu autorităţile naţionale responsabile cu supravegherea sistemelor de plată, autorităţile responsabile de procedura obișnuită de insolvenţă, autorităţile care au sarcina publică de a supraveghea alte entităţi din sectorul financiar, autorităţile reponsabile de supravegherea pieţelor financiare și a întreprinderilor de asigurare precum și inspectorii care acţionează în numele acestora, autorităţile statelor membre care au responsabilitatea de a menţine stabilitatea sistemului financiar în statele membre prin utilizarea reglementărilor macroprudenţiale, autorităţile responsabile cu protejarea stabilităţii sistemului financiar, precum și persoanele responsabile cu auditarea legală;

(6) Dispoziţiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului intern privind divulgarea informaţiilor în vederea procedurii judiciare în dosare penale sau civile.

(7) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a specifica modul în care ar trebui furnizate informaţiile sub formă de rezumat sau în formă agregată, în sensul alineatului (3).

CAPITOLUL IX

Dreptul la recurs și excluderea altor măsuri

Articolul 85

Aprobarea judiciară ex ante și dreptul de a contesta deciziile

(1) Statele membre pot solicita ca decizia de adoptare a unei măsuri de prevenire sau de gestionare a crizelor să facă obiectul unei aprobări judiciare *ex ante*, cu condiţia ca, în ceea ce privește decizia de adoptare a unei măsuri de gestionare a crizelor, în conformitate cu dreptul intern, procedura pentru solicitarea aprobării și examinarea de către instanţă să fie rapide.

(2) Statele membre prevăd în dreptul intern dreptul de a formula o cale de atac împotriva deciziei de a lua o măsură de prevenire a crizelor sau a deciziei de a exercita o competenţă, alta decât cea referitoare la măsurile de gestionare a crizelor, în temeiul prezentei directive.

(3) Statele membre se asigură că toate persoanele afectate de decizia de a lua măsuri de gestionare a crizelor au dreptul la o cale de atac împotriva deciziei respective. Statele membre se asigură că controlul este rapid și că instanţele naţionale utilizează evaluări economice complexe ale faptelor realizate de autoritatea de rezoluţie ca bază a propriei lor evaluări.

▼B

(4) Dreptul la o cale de atac menţionat la alineatul (3) se exercită sub rezerva următoarelor dispoziţii:

(a) introducerea unei căi de atac nu implică suspendarea automată a efectelor deciziei contestate;

(b) decizia autorităţii de rezoluţie este executorie imediat și dă naștere unei prezumţii refutabile potrivit căreia suspendarea executării deciziei ar fi contrară interesului public.

Atunci când acest lucru este necesar pentru a proteja interesul unor părţi terţe care, acţionând cu bună-credinţă, au cumpărat acţiuni, alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive ale unei instituţii aflate în rezoluţie, în temeiul utilizării instrumentelor de rezoluţie sau al exercitării competenţelor de rezoluţie de către autorităţile de rezoluţie, anularea unei decizii luate de o autoritate de rezoluţie nu afectează niciun act administrativ adoptat ulterior și nicio tranzacţie încheiată ulterior de către autoritatea de rezoluţie în cauză pe baza deciziei sale anulate. În acest caz, căile de recurs împotriva unei decizii sau măsuri prejudiciabile a autorităţilor de rezoluţie trebuie să se limiteze la acordarea de compensaţii pentru pierderile suferite de reclamant ca urmare a deciziei sau a măsurii respective.

Articolul 86

Restricţii referitoare la alte proceduri judiciare

(1) Fără a aduce atingere articolului 82 alineatul (2) litera (b), statele membre se asigură că, în privinţa unei instituţii aflate în rezoluţie sau a unei instituţii sau a unei entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) pentru care se consideră că sunt îndeplinite condiţiile pentru procedura de rezoluţie, procedura obișnuită de insolvenţă nu este declanșată decât la iniţiativa autorităţii de rezoluţie, precum și că decizia de aplicare a procedurii obișnuite de insolvenţă în cazul unei instituţii sau al unei entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu poate fi luată decât cu consimţământul autorităţii de rezoluţie.

(2) În sensul alineatului (1), statele membre se asigură că:

(a) autorităţilor competente și autorităţilor de rezoluţie li se notifică fără întârziere orice cerere de deschidere a procedurii obișnuite de insolvenţă în raport cu o instituţie sau cu o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), indiferent dacă instituţia sau entitatea respectivă se află în rezoluţie sau dacă a fost făcută publică o decizie în conformitate cu articolul 83 alineatele (4) și (5);

(b) cererea nu este stabilită decât dacă s-au făcut notificările menţionate la litera (a) și dacă survine una dintre următoarele situaţii:

(i) autoritatea de rezoluţie a informat autorităţile responsabile de procedura obișnuită de insolvenţă cu privire la intenţia sa de a nu lua nicio măsură de rezoluţie în raport cu instituţia sau cu entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

▼B

(ii) a expirat un termen de șapte zile de la data efectuării notificărilor menţionate la litera (a).

(3) Fără a aduce atingere niciunei limitări privind executarea garanţiilor reale mobiliare impuse în temeiul articolului 70, statele membre se asigură că, atunci când este necesar în vederea aplicării eficace a instrumentelor și competenţelor de rezoluţie, autorităţile de rezoluţie pot solicita instanţei să suspende, pentru o perioadă adecvată conform obiectivului urmărit, orice acţiune sau procedură judiciară la care este sau devine parte o instituţie aflată în rezoluţie.

TITLUL V

REZOLUŢIA GRUPURILOR TRANSFRONTALIERE

Articolul 87

Principii generale referitoare la procesul decizional care implică mai multe state membre

Statele membre se asigură că, atunci când iau, în temeiul prezentei directive, decizii sau măsuri care pot afecta unul sau mai multe state membre, autorităţile lor ţin seama de următoarele principii generale:

(a) necesitatea imperativă a eficacităţii procesului decizional și a păstrării costurilor rezoluţiei la un nivel cât mai scăzut posibil, în momentul luării măsurilor de rezoluţie;

(b) deciziile și măsurile sunt luate în timp util și în regim de urgenţă, atunci când se impune acest lucru;

(c) autorităţile de rezoluţie, autorităţile competente și alte autorităţi cooperează pentru a se asigura că deciziile și măsurile sunt luate de o manieră coordonată și eficientă;

(d) rolurile și responsabilităţile autorităţilor relevante din fiecare stat membru sunt clar definite;

(e) se acordă o atenţie corespunzătoare intereselor statelor membre în care sunt stabilite întreprinderile-mamă din Uniune, în special impactului oricărei decizii, acţiuni sau inacţiuni asupra stabilităţii financiare, resurselor fiscale, fondului de rezoluţie, schemei de garantare a depozitelor sau schemei de compensaţii pentru investitori din statele membre respective;

(f) se acordă o atenţie corespunzătoare intereselor fiecărui stat membru în care este stabilită o filială, în special impactului oricărei decizii, acţiuni sau inacţiuni asupra stabilităţii financiare, resurselor fiscale, fondului de rezoluţie, schemei de garantare a depozitelor sau schemei de compensaţii pentru investitori din statele membre respective;

(g) se acordă o atenţie corespunzătoare intereselor fiecărui stat membru în care sunt stabilite sucursale semnificative, în special impactului oricărei decizii, acţiuni sau inacţiuni asupra stabilităţii financiare a statelor membre respective;

▼B

(h) se acordă o atenţie corespunzătoare obiectivelor privind echilibrarea intereselor diferitelor state membre implicate și evitarea prejudicierii nedrepte ori a protejării necuvenite a intereselor anumitor state membre, inclusiv evitarea alocării inechitabile între statele membre a sarcinii suportate;

(i) orice obligaţie în temeiul prezentei directive de a consulta o autoritate înainte de luarea oricărei decizii sau măsuri să implice cel puţin obligaţia de a consulta autoritatea respectivă cu privire la acele elemente ale deciziei sau măsurii propuse care au sau probabil vor avea:

(i) efecte asupra întreprinderii-mamă din Uniune, a filialei sau a sucursalei, după caz;

(ii) impact asupra stabilităţii statului membru în care întreprinderea-mamă din Uniune, filiala sau sucursala (după caz) este stabilită sau situată;

(j) atunci când adoptă măsuri de rezoluţie, autorităţile de rezoluţie să ţină seama și să urmărească planurile de rezoluţie menţionate la articolul 13, cu excepţia cazului în care autorităţile de rezoluţie consideră, având în vedere circumstanţele cazului, că obiectivele rezoluţiei vor fi îndeplinite mai eficace prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluţie;

(k) necesitatea transparenţei, ori de câte ori există probabilitatea ca o decizie sau măsură propusă să aibă implicaţii asupra stabilităţii financiare, resurselor fiscale, fondului de rezoluţie, schemei de garantare a depozitelor sau schemei de compensaţii pentru investitori din oricare stat membru relevant; și

(l) recunoașterea faptului că cea mai mare probabilitate de a obţine un rezultat care să ducă la scăderea costului global al rezoluţiei revine coordonării și cooperării.

Articolul 88

Colegii de rezoluţie

(1) ►**M3** Sub rezerva articolului 89, autorităţile de rezoluţie la nivelul grupului instituie colegii de rezoluţie pentru a îndeplini sarcinile menţionate la articolele 12, 13, 16, 18, 45-45h, 91 și 92 și, după caz, pentru a asigura cooperarea și coordonarea cu autorităţile de rezoluţie din ţări terţe. ◄

În special, colegiile de rezoluţie furnizează autorităţilor de rezoluţie ale grupurilor, celorlalte autorități de rezoluţie relevantși, după caz, autorităţilor competente și supraveghetorilor consolidanţi în cauză un cadru pentru îndeplinirea următoarelor sarcini:

(a) schimbul de informaţii care prezintă interes din punctul de vedere al elaborării planurilor de rezoluţie a grupurilor, al aplicării în cazul grupurilor a competenţelor de pregătire și prevenire, precum și al rezoluţiei grupurilor;

▼B

(b) elaborarea planurilor de rezoluţie a grupurilor în conformitate cu articolele 12 și 13;

(c) evaluarea posibilităţilor de soluţionare a grupurilor în conformitate cu articolul 16;

(d) exercitarea competenţelor de abordare sau înlăturare a obstacolelor din calea posibilităţilor de soluţionare a grupurilor în conformitate cu articolul 18;

(e) luarea deciziei cu privire la necesitatea de a institui o schemă de rezoluţie a grupului menţionată la articolului 91 sau 92;

(f) obţinerea acordului privind schema de rezoluţie a grupului propusă în conformitate cu articolul 91 sau 92;

(g) coordonarea comunicării publice a strategiilor și schemelor de rezoluţie a grupului;

(h) coordonarea utilizării mecanismelor de finanţare prevăzute în titlul VII;

(i) stabilirea cerinţelor minime pentru grupuri la nivel consolidat și la nivel de filială în temeiul ►**M3** articolelor 45-45h ◄.

În plus, colegiile de rezoluţie pot fi utilizate drept forum de discuţii pe orice temă legată de rezoluţia grupurilor transfrontaliere.

(2) Membrii colegiului de rezoluţie sunt următorii:

(a) autoritatea de rezoluţie la nivel de grup;

(b) autorităţile de rezoluţie din fiecare stat membru în care este stabilită o filială inclusă în supravegherea pe bază consolidată;

(c) autorităţile de rezoluţie din statele membre în care este stabilită întreprinderea-mamă a uneia sau mai multor instituţii din grup, care este o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (d);

(d) autorităţile de rezoluţie din statele membre în care sunt situate sucursale semnificative;

(e) supraveghetorul consolidant și autorităţile competente din statele membre în care autoritatea de rezoluţie este membră a colegiului de rezoluţie. În cazul în care autoritatea competentă a unui stat membru nu este banca centrală a acestuia, autoritatea competentă poate decide să fie însoţită de un reprezentant al băncii centrale a respectivului stat membru;

(f) ministerele competente, în cazul în care autorităţile de rezoluţie care sunt membre ale colegiului de rezoluţie nu sunt ministerele competente;

▼B

(g) autoritatea responsabilă de schema de garantare a depozitelor al unui stat membru, în cazul în care autoritatea de rezoluţie din statul membru respectiv este membră a unui colegiu de rezoluţie;

(h) ABE, sub rezerva alineatului (4).

(3) Autorităţile de rezoluţie din ţări terţe, în cazul în care o întreprindere-mamă sau o instituţie stabilită în Uniune are o instituţie filială sau o sucursală care ar fi considerată semnificativă dacă ar fi situată în Uniune, pot, la cerere, să fie invitate să participe în calitate de observatori în cadrul colegiului de rezoluţie ca observatori, cu condiţia ca acestea să facă obiectul unor cerinţe de confidenţialitate echivalente, în opinia autorităţii de rezoluţie la nivel de grup, cu cele prevăzute la articolul 98.

(4) ABE contribuie la promovarea și monitorizarea funcţionării efective, eficiente și consecvente a colegiilor de rezoluţie în conformitate cu standarde internaţionale. În acest scop, ABE este invitată să participe la reuniunile colegiului de rezoluţie. ABE nu are niciun drept de vot, în măsura în care au loc votări în cadrul colegiilor de rezoluţie.

(5) Autoritatea de rezoluţie la nivel de grup prezidează colegiul de rezoluţie. În această calitate, autoritatea respectivă:

(a) stabilește reguli și proceduri scrise pentru funcţionarea colegiului de rezoluţie, în urma consultării celorlalţi membri ai colegiului de rezoluţie;

(b) coordonează toate activităţile colegiului de rezoluţie;

(c) își convoacă și își prezidează toate reuniunile și informează toţi membrii colegiului de rezoluţie pe deplin și anticipat în legătură cu organizarea reuniunilor colegiului de rezoluţie, principalele aspecte care urmează a fi discutate și punctele ce vor fi examinate;

(d) notifică membrii colegiului de rezoluţie cu privire la eventualele reuniuni planificate, astfel încât aceștia să poată solicita să participe la ele;

(e) decide care membri și care observatori sunt invitaţi să participe la anumite reuniuni ale colegiului de rezoluţie, pe baza unor nevoi specifice, ţinând seama de relevanţa subiectului care urmează să fie discutat pentru acei membri și observatori și în special de impactul potenţial asupra stabilităţii financiare a statului membru în cauză;

(f) informează, în timp util, toţi membrii colegiului în legătură cu deciziile adoptate în cadrul acestor reuniuni, precum și cu rezultatele lor.

Membrii care participă la colegiul de rezoluţie cooperează strâns.

▼B

Fără a aduce atingere literei (e), autorităţile de rezoluţie au dreptul să participe la reuniunile colegiului de rezoluţie ori de câte ori sunt înscrise pe ordinea de zi puncte care fac obiectul adoptării în comun a deciziilor sau care se referă la o entitate din grup situată în statul membru al acestor autorităţi.

(6) Autorităţile de rezoluţie la nivel de grup nu sunt obligate să instituie un colegiu de rezoluţie în cazul în care alte grupuri sau colegii îndeplinesc aceleași funcţii și sarcini cu cele menţionate la prezentul articol și respectă toate condiţiile și procedurile, inclusiv pe cele care vizează componenţa și participarea la colegiile de rezoluţie, stabilite la prezentul articol și la articolul 90. În acest caz, toate trimiterile la colegii de rezoluţie din prezenta directivă sunt de asemenea înţelese ca trimiteri la aceste alte grupuri sau colegii.

(7) ABE elaborează, ţinând seama de standardele internaţionale, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza regulile de funcţionare operaţională a colegiilor de rezoluţie pentru îndeplinirea sarcinilor menţionate la alineatul (1).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competenţa de a adopta standardele tehnice de reglementare menţionate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼M3

Articolul 89

Colegiile de rezoluţie europene

(1) În cazul în care o instituţie dintr-o ţară terţă sau o întreprindere-mamă dintr-o ţară terţă deţine filiale stabilite în Uniune sau întreprinderi-mamă în Uniune, stabilite în două sau mai multe state membre, sau două sau mai multe sucursale în Uniune care sunt considerate semnificative de către două sau mai multe state membre, autorităţile de rezoluţie din statele membre în care sunt stabilite entităţile respective sau în care sunt situate respectivele sucursale semnificative instituie un colegiu de rezoluţie european unic.

(2) Colegiul de rezoluţie european menţionat la alineatul (1) de la prezentul articol îndeplinește funcţiile și sarcinile prevăzute la articolul 88 în ceea ce privește entităţile menţionate la alineatul (1) de la prezentul articol și, în măsura în care aceste sarcini sunt relevante, în ceea ce privește sucursalele acestora.

Sarcinile menţionate la primul paragraf de la prezentul alineat includ stabilirea cerinţei menţionate la articolele 45-45h.

Atunci când stabilesc cerinţa menţionată la articolele 45-45h, membrii colegiului de rezoluţie european ţin seama de strategia de rezoluţie globală, în cazul în care autorităţile ţărilor terţe au adoptat o astfel de strategie.

În cazul în care, în conformitate cu strategia de rezoluţie globală, filialele stabilite în Uniune sau o întreprindere-mamă din Uniune și filialele sale nu sunt entităţi de rezoluţie, iar membrii colegiului de rezoluţie european sunt de acord cu această strategie, filialele stabilite în Uniune sau, pe bază consolidată, întreprinderea-mamă din Uniune respectă cerinţa menţionată la articolul 45f alineatul (1) prin emiterea instrumentelor menţionate la articolul 45f alineatul (2) literele (a) și (b) către întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang a acestora stabilită într-o

▼M3

ţară terţă sau către filialele respectivei întreprinderi-mamă de cel mai înalt rang care sunt stabilite în aceeași ţară terţă sau către alte entităţi, în condiţiile prevăzute la articolul 45f alineatul (2) litera (a) punctul (i) și litera (b) punctul (ii).

(3) Atunci când o singură întreprindere-mamă din Uniune deţine toate filialele din Uniune ale unei instituţii dintr-o ţară terţă sau ale unei întreprinderi-mamă dintr-o ţară terţă, colegiul de rezoluţie european este prezidat de autoritatea de rezoluţie din statul membru în care este stabilită întreprinderea-mamă din Uniune.

În cazul în care nu se aplică primul paragraf, colegiul de rezoluţie european este prezidat de autoritatea de rezoluţie a unei întreprinderi-mamă din Uniune sau a unei filiale din Uniune ale cărei active totale înregistrate în bilanţ au valoarea cea mai ridicată.

(4) Pe baza acordului reciproc al tuturor părţilor relevante, statele membre pot renunţa la cerinţa de a înfiinţa un colegiu de rezoluţie european dacă un alt grup sau colegiu îndeplinește aceleași funcţii și sarcini ca cele menţionate în prezentul articol și respectă toate condiţiile și procedurile, inclusiv pe cele care vizează componenţa și participarea la colegiile de rezoluţie europene, stabilite la prezentul articol și la articolul 90. În acest caz, toate trimiterile din prezenta directivă la colegii de rezoluţie europene sunt, de asemenea, înţelese ca trimiteri la aceste alte grupuri sau colegii.

(5) Sub rezerva alineatelor (3) și (4) de la prezentul articol, colegiul de rezoluţie european funcţionează altminteri în conformitate cu articolul 88.

▼B

Articolul 90

Schimbul de informaţii

(1) Sub rezerva articolului 84, autorităţile de rezoluţie și autorităţile competente își furnizează reciproc, la cerere, toate informaţiile relevante pentru îndeplinirea sarcinilor lor în temeiul prezentei directive.

(2) Autoritatea de rezoluţie la nivel de grup coordonează fluxul tuturor informaţiilor relevante între autorităţile de rezoluţie. În special, autoritatea de rezoluţie la nivel de grup furnizează autorităţilor de rezoluţie din alte state membre toate informaţiile relevante, în timp util, în vederea facilitării îndeplinirii sarcinilor menţionate la articolul 88 alineatul (1) al doilea paragraf literele (b)-(i).

(3) În urma unei cereri de informaţii furnizate de o autoritate de rezoluţie dintr-o ţară terţă, autoritatea de rezoluţie cere aprobarea autorităţii de rezoluţie din ţara terţă cu privire la transmiterea mai departe a acestor informaţii, cu excepţia cazului în care autoritatea de rezoluţie din ţara terţă și-a dat deja acordul cu privire la transmiterea mai departe a acestor informaţii.

Autorităţie de rezoluţie nu sunt obligate să transmită informaţii furnizate de o autoritate de rezoluţie dintr-o ţară terţă dacă autoritatea de rezoluţie din ţara terţă nu și-a dat consimţământul cu privire la transmiterea mai departe a acestora.

(4) Autorităţile de rezoluţie partajează informaţiile cu ministerul competent atunci când acestea se referă la o decizie sau o chestiune care impune notificarea, consultarea sau acordul ministerului competent sau care ar putea avea implicaţii asupra fondurilor publice.

▼B

Articolul 91

Rezoluția grupului care implică o filială a acestuia

(1) Atunci când o autoritate de rezoluţie decide că o instituţie sau oricare dintre entităţile menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care este filială într-un grup întrunește condiţiile menţionate la articolul 32 sau la articolul 33, autoritatea respectivă notifică fără întârziere autorităţii de rezoluţie la nivel de grup (dacă este vorba de o autoritate distinctă), supraveghetorului consolidant și membrilor colegiului de rezoluţie constituit pentru grupul în cauză următoarele informaţii:

(a) decizia potrivit căreia instituţia sau entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) întrunește condiţiile menţionate la articolul 32 sau la articolul 33;

(b) măsurile de rezoluţie sau de insolvenţă pe care autoritatea de rezoluţie le consideră adecvate pentru instituţia în cauză sau pentru entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

(2) La primirea unei notificări în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de rezoluţie la nivel de grup, după consultarea cu ceilalţi membri ai colegiului de rezoluţie relevant, evaluează impactul potenţial al măsurilor de rezoluţie ori al altor măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) asupra grupului și asupra entităţilor din grup din alte state membre, precum și, în special, probabilitatea ca măsurile de rezoluţie sau alte măsuri să ducă la îndeplinirea condiţiilor de rezoluţie în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru.

(3) Dacă, după consultarea celorlalţi membri ai colegiului de rezoluţie, autoritatea de rezoluţie la nivel de grup estimează că măsurile de rezoluţie sau alte măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) nu ar spori probabilitatea îndeplinirii condiţiilor prevăzute la articolul 32 sau la articolul 33 în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, autoritatea de rezoluţie responsabilă pentru instituţia respectivă sau pentru entitatea menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) poate aplica măsurile de rezoluţie sau alte măsuri pe care le-a notificat în conformitate cu alineatul (1) litera (b) din prezentul articol.

(4) Dacă, după consultarea celorlalţi membri ai colegiului de rezoluţie, autoritatea de rezoluţie la nivel de grup estimează că măsurile de rezoluţie sau alte măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) din prezentul articol ar spori probabilitatea îndeplinirii condiţiilor prevăzute la articolul 32 sau la articolul 33 în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, autoritatea de rezoluţie a grupului propune o schemă de rezoluţie a grupului și o prezintă colegiului de rezoluţie în termen de maxim 24 de ore de la primirea notificării în conformitate cu alineatul (1). Perioada de 24 de ore poate fi extinsă cu acordul autorităţii de rezoluţie care a trimis notificarea menţionată la alineatul (1) din prezentul articol.

▼B

(5) În absența unei evaluări din partea autorității de rezoluție la nivel de grup în termen de 24 de ore sau o perioadă mai lungă de timp care a fost convenită, după primirea notificării în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de rezoluție care a trimis notificarea menționată la alineatul (1) poate lua măsuri de rezoluție sau alte măsuri pe care le-a notificat în conformitate cu litera (b) de la acest alineat.

(6) Schema de rezoluție a grupului menționată la alineatul (4) trebuie:

(a) să țină seama și să urmeze planurile de rezoluție menționate la articolul 13, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi obținute mai eficace prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție;

(b) să descrie măsurile de rezoluție care ar trebui întreprinse de autoritățile de rezoluție relevante în legătură cu întreprinderea-mamă din Uniune sau cu anumite entități din grup în scopul de a îndeplini obiectivele rezoluției și principiile prevăzute la articolele 31 și 34;

(c) să precizeze modul în care trebuie coordonate aceste măsuri de rezoluție;

(d) să stabilească un plan de finanțarecare să țină cont de planul de rezoluție a grupului, de principiile de partajare a responsabilității stabilite în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) litera (f) și de mutualizare astfel cum este menționat la articolul 107.

(7) Sub rezerva alineatului (8), schema de rezoluție a grupului ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție la nivel de grup și a autorităților de rezoluție responsabile de filialele care fac obiectul acestei scheme.

ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție, să acorde asistență autorităților de rezoluție, pentru obținerea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(8) În cazul în care oricare dintre autoritățile de rezoluție nu este de acord cu schema de rezoluție a grupului propusă de autoritatea de rezoluție la nivel de grup sau se abate de la aceasta sau consideră că, din motive de stabilitate financiară, trebuie să ia măsuri de rezoluție independente sau alte măsuri decât cele propuse în schemă în raport cu o instituție sau cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), ea prezintă în detaliu motivele dezacordului sau motivele abaterii de la schema de rezoluție, le notifică autorității de rezoluție a grupului și celorlalte autorități de rezoluție care fac obiectul schemei de rezoluție la nivel de grup și informează aceste autorități cu privire la acțiunile sau măsurile pe care le va lua. Atunci când prezintă motivele dezacordului său, autoritatea de rezoluție respectivă ține seama de planurile de rezoluție menționate la articolul 13, de impactul potențial asupra stabilității financiare din statele membre în cauză, precum și de efectul potențial al acțiunilor sau măsurilor asupra altor părți ale grupului.

▼B

(9) Autoritățile de rezoluție care nu și-au exprimat dezacordul în temeiul alineatului (8) pot ajunge la o decizie comună privind o schemă de rezoluție a grupului care acoperă entitățile din grup aflate statul membru.

(10) Decizia comună menționată la alineatul (7) sau (9), precum și deciziile adoptate de autoritățile de rezoluție în absența deciziei comune, menționate la alineatul (8), sunt recunoscute ca fiind determinante și sunt aplicate de către autoritățile de rezoluție din statele membre în cauză.

(11) Autoritățile execută toate măsurile menționate la prezentul articol fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

(12) În toate situațiile în care nu este pusă în aplicare o schemă de rezoluție a grupului, iar autoritățile de rezoluție aplică măsuri de rezoluție în legătură cu oricare entitate din grup, autoritățile de rezoluție respective cooperează îndeaproape în cadrul colegiului de rezoluție în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate entitățile din grup care este în curs de a intra în dificultate sau sunt susceptibile de a intra în dificultate.

(13) Autoritățile de rezoluție care iau orice măsură de rezoluție în raport cu oricare entitate din grup informează periodic și complet membrii colegiului de rezoluție cu privire la măsurile sau inițiativele respective și la aplicarea acestora.

Articolul 92

Rezoluția grupurilor

(1) În cazul în care o autoritate de rezoluție la nivel de grup decide că o întreprindere-mamă din Uniune pentru care este competentă întrunește condițiile menționate la articolul 32 sau la articolul 33, aceasta notifică fără întârziere informațiile prevăzute la articolul 91 alineatul (1) literele (a) și (b) supraveghetorului consolidant, dacă aceasta este o autoritate distinctă, precum și celorlalți membri ai colegiului de rezoluție al grupului în cauză.

Măsurile de rezoluție sau de insolvență luate în sensul articolului 91 alineatul (1) litera (b) pot include punerea în aplicare a unei scheme de rezoluție a grupului întocmite în conformitate cu articolul 91 alineatul (6) dacă sunt îndeplinite oricare dintre următoarele situații:

(a) măsurile de rezoluție sau alte măsuri la nivelul entității-mamă, notificate în conformitate cu articolul 91 alineatul (1) litera (b), fac probabilă îndeplinirea condițiilor prevăzute la articolul 32 sau la articolul 33 în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru;

(b) măsurile de rezoluție sau alte măsuri luate numai la nivelul entității-mamă nu sunt suficiente pentru stabilizarea situației sau nu asigură, probabil, un rezultat optim;

▼B

(c) una sau mai multe filiale îndeplinesc condiţiile menţionate la articolul 32 sau la articolul 33, conform hotărârii autorităţilor de rezoluţie responsabile pentru filialele respective; sau

(d) măsurile de rezoluţie sau alte măsuri luate la nivelul grupului avantajează filialele din grup în așa fel încât o schemă de rezoluţie a grupului devine adecvată.

(2) În cazul în care măsurile propuse de autoritatea de rezoluţie a grupului în temeiul alineatului (1) nu includ o schemă de rezoluţie a grupului, autoritatea de rezoluţie a grupului își ia decizia după consultarea membrilor colegiului de rezoluţie.

Decizia autorităţii de rezoluţie la nivel de grup ia în considerare:

(a) și dă curs planurilor de rezoluţie menţionate la articolul 13, cu excepţia cazului în care autorităţile de rezoluţie consideră, ţinând seama de circumstanţele cazului, că obiectivele rezoluţiei vor fi realizate într-un mod mai eficient prin adoptarea unor măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluţie;

(b) stabilitatea financiară din statele membre respective.

(3) În cazul în care măsurile propuse de autoritatea de rezoluţie la nivel de grup în temeiul alineatului (1) includ o schemă de rezoluţie a grupului, aceasta ia forma unei decizii comune a autorităţii de rezoluţie la nivel de grup și a autorităţilor de rezoluţie responsabile de filialele care fac obiectul schemei respective.

ABE poate să acorde asistenţă autorităţilor de rezoluţie, la cererea unei autorităţi de rezoluţie, în ceea ce privește adoptarea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(4) În cazul în care oricare dintre autorităţile de rezoluţie nu este de acord cu schema de rezoluţie la nivel de grup propusă de autoritatea de rezoluţie a grupului sau consideră că, din motive de stabilitate financiară, trebuie să ia măsuri de rezoluţie independente sau alte măsuri decât cele propuse în schemă în raport cu o instituţie sau cu o entitate menţionată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), ea prezintă în detaliu motivele dezacordului sau motivele de abatere de la schema de rezoluţie a grupului, le notifică autorităţii de rezoluţie a grupului și celorlalte autorităţi de rezoluţie care fac obiectul schemei de rezoluţie la nivel de grup și informează aceste autorităţi cu privire la acţiunile sau măsurile pe care intenţionează să le ia. Atunci când prezintă motivele dezacordului său, autoritatea de rezoluţie respectivă ţine seama de planurile de rezoluţie la care se face referire la articolul 13, de impactul potenţial asupra stabilităţii financiare din statele membre în cauză, precum și de efectul potenţial al acţiunilor sau măsurilor asupra altor părţi ale grupului.

▼B

(5) Autoritățile de rezoluţie care nu și-au exprimat dezacordul faţă de schema de rezoluţie a grupului în temeiul alineatului (4) pot ajunge la o decizie comună privind o schemă de rezoluţie a grupului care se referă la entităţile din grup aflate în statul membru.

(6) Decizia comună menţionată la alineatul (3) sau (5), precum și deciziile adoptate de autoritățile de rezoluţie în absența deciziei comune menţionate la alineatul (4) sunt recunoscute ca fiind determinante și sunt aplicate de către autoritățile de rezoluţie din statele membre în cauză.

(7) Autoritățile execută toate măsurile menţionate la prezentul articol fără întârziere și ţinând seama în mod corespunzător de caracterul urgent al situaţiei.

În toate situaţiile în care nu este pusă în aplicare o schemă de rezoluţie a grupului, iar autoritățile de rezoluţie aplică măsuri de rezoluţie în legătură cu oricare entitate din grup, autoritățile de rezoluţie respective cooperează îndeaproape în cadrul colegiului de rezoluţie în vederea realizării unei strategii de rezoluţie coordonate pentru toate entităţile din grup afectate.

Autoritățile de rezoluţie care iau măsuri de rezoluţie în raport cu oricare entitate din grup informează periodic și complet membrii colegiului de rezoluţie cu privire la acţiunile sau măsurile respective și la progresele înregistrate în legătură cu aplicarea acestora.

TITLUL VI

RELAŢII CU ŢĂRI TERŢE

Articolul 93

Acorduri cu ţări terţe

(1) În conformitate cu articolul 218 din TFUE, Comisia poate înainta Consiliului propuneri în vederea negocierii unor acorduri cu una sau mai multe ţări terţe referitoare la modalităţile de cooperare dintre autoritățile de rezoluţie și autoritățile relevante din ţări terţe, printre altele, cu scopul de a face schimb de informaţii referitor la planificarea redresării și rezoluţiei în ceea ce privește instituţiile, instituţiile financiare, întreprinderile-mamă și instituţiile din ţări terţe, în special în următoarele situaţii:

(a) în cazurile în care o instituţie-mamă dintr-o ţară terţă are instituţii-filiale sau sucursale în situaţia în care sucursalele respective sunt considerate semnificative în două sau mai multe state membre;

(b) în cazurile în care o întreprindere-mamă care este stabilită într-un stat membru și are o filială sau o sucursală semnificativă în cel puţin un alt stat membru deţine una sau mai multe instituţii-filiale în ţări terţe;

(c) în cazurile în care o instituţie care este stabilită într-un stat membru și are o întreprindere-mamă, o filială sau o sucursală semnificativă în cel puţin un alt stat membru deţine una sau mai multe sucursale într-una sau mai multe ţări terţe.

▼B

(2) Acordurile menţionate la alineatul (1) își propun să garanteze în special instituirea de procese și mecanisme între autorităţile de rezoluţie și autorităţile relevante din ţări terţe în vederea cooperării pentru îndeplinirea a unor sau tutror sarcinilor și exercitarea a unor sau tutror competenţelor prevăzute la articolul 97.

(3) Acordurile menţionate la alineatul (1) nu conţin dispoziţii care să vizeze în mod individual vreo instituţie, instituţie financiară, întreprindere-mamă sau instituţie dintr-o ţară terţă.

(4) Statele membre pot încheia acorduri bilaterale cu o ţară terţă în ceea ce privește aspectele menţionate la alineatele (1) și (2) până la data intrării în vigoare a unuia dintre acordurile menţionate la alineatul (1) cu ţara terţă relevantă, în măsura în care acordurile bilaterale respective sunt conforme cu prezentul titlu.

Articolul 94

Recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluţie din ţări terţe

(1) Prezentul articol se aplică procedurilor de rezoluţie din ţări terţe cu excepţia cazului în care intră în vigoare un acord internaţional menţionat la articolul 93 alineatul (1) cu ţara terţă relevantă și până la momentul intrării în vigoare a acestui acord. Prezentul articol se aplică și ulterior intrării în vigoare a unui acord internaţional, menţionat la articolul 93 alineatul (1), cu ţara terţă relevantă, în măsura în care recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluţie din ţara terţă nu sunt reglementate prin acordul respectiv.

(2) În cazul în care există un colegiu de rezoluţie european înfiinţat în conformitate cu articolul 89, acesta adoptă o decizie comună cu privire la oportunitatea recunoașterii, cu excepţia cazurilor prevăzute la articolul 95, a procedurilor de rezoluţie ale ţărilor terţe privind instituţiile sau întreprinderile-mamă din ţările terţe care:

(a) au filiale din Uniune stabilite în două sau mai multe state membre sau sucursale din Uniune situate și considerate semnificative de două sau mai multe state membre; sau

(b) deţin, în orice alt mod, active, drepturi sau pasive situate în două sau mai multe state membre sau sunt reglementate de dreptul statelor membre respective.

În cazul în care se adoptă decizia comună privind recunoașterea procedurilor de rezoluţie din ţări terţe, autorităţile de rezoluţie naţionale relevante fac demersuri pentru executarea procedurilor de rezoluţie recunoscute din ţări terţe, în conformitate cu dreptul intern.

(3) Dacă autorităţile de rezoluţie care fac parte din colegiul de rezoluţie european nu iau o decizie comună, sau dacă nu există un colegiu de rezoluţie european, fiecare autoritate de rezoluţie implicată ia o decizie cu privire la oportunitatea recunoașterii și a executării, cu excepţia cazurilor prevăzute la articolul 95, a procedurilor de rezoluţie din ţări terţe privind o instituţie sau o întreprindere-mamă dintr-o ţară terţă.

▼B

Decizia ţine seama în mod corespunzător de interesele fiecărui stat membru în care își desfășoară activitatea o instituţie sau o întreprindere-mamă dintr-o ţară terţă și în special de impactul potenţial al recunoașterii și al executării procedurilor de rezoluţie din ţări terţe asupra celorlalte părţi ale grupului și a stabilităţii financiare din statele membre respective.

(4) Statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie sunt cel puţin abilitate să aplice următoarele măsuri:

(a) exercitarea competenţelor de rezoluţie în legătură cu următoarele:

(i) active ale unei instituţii sau întreprinderi-mamă dintr-o ţară terţă care sunt situate în statul membru al autorităţii de rezoluţie sau sunt reglementate de legislaţia acestuia;

(ii) drepturi sau pasive ale unei instituţii dintr-o ţară terţă care sunt înregistrate de sucursala din Uniune în statul membru al autorităţii de rezoluţie sau sunt reglementate de legislaţia acestuia ori pentru care există creanţe cu titlu executoriu privind astfel de drepturi sau pasive în statul membru al autorităţii de rezoluţie;

(b) efectuarea transferului de acţiuni sau instrumente de proprietate într-o filială din Uniune stabilită în statul membru de desemnare, inclusiv solicitând unei alte persoane să ia măsuri pentru efectuarea acestui transfer;

(c) exercitarea competenţelor prevăzute la articolul 69, 70 sau 71 în legătură cu drepturile oricărei părţi dintr-un contract cu o entitate menţionată la alineatul (2) din prezentul articol, atunci când aceste competenţe sunt necesare pentru a executa proceduri de rezoluţie din ţări terţe; și

(d) retragerea caracterului executoriu al oricărui drept contractual de a rezilia, lichida sau accelera contracte, de a aduce atingere drepturilor contractuale ale entităţilor menţionate la alineatul (2) și ale altor entităţi din grup, în cazul în care un astfel de drept decurge din măsurile de rezoluţie luate cu privire la instituţia dintr-o ţară terţă, întreprinderiea-mamă a entităţilor respective sau la alte entităţi din grup, fie de autoritatea de rezoluţie din ţara terţă, fie în temeiul cerinţelor legale sau de reglementare privind mecanismele de rezoluţie din ţara respectivă, cu condiţia să fie în continuare îndeplinite obligaţiile materiale stabilite prin contract, inclusiv obligaţiile de plată și de livrare și furnizarea de garanţii.

(5) Autorităţile de rezoluţie pot lua, pentru a apăra interesele publice dupa caz, măsuri de rezoluţie cu privire la o întreprindere-mamă în cazul în care autoritatea competentă din ţara terţă relevantă stabilește că o instituţie care este înregistrată în ţara terţă respectivă sa îndeplinește condiţiile pentru declanșarea procedurii de rezoluţie în conformitate cu legislaţia ţării terţe respective. În acest scop, statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie au competenţa de a utiliza orice competenţe în materie de rezoluţie cu privire la respectiva întreprindere-mamă și se aplică articolul 68.

▼B

(6) Recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluţie din ţări terţe nu aduc atingere procedurilor obișnuite de insolvenţă în temeiul dreptului intern care sunt aplicabile, după caz, în conformitate cu prezenta directivă.

Articolul 95

Dreptul de a refuza recunoașterea sau executarea procedurilor de rezoluţie din ţări terţe

După consultarea altor autorităţi de rezoluţie, în cazul în care un colegiu de rezoluţie european este stabilit prin articolul 89, autoritatea de rezoluţie poate refuza recunoașterea sau executarea procedurilor de rezoluţie din ţări terţe în conformitate cu articolul 94 alineatul (2), în cazul în care consideră:

(a) că procedurile de rezoluţie din ţara terţă ar avea efecte negative asupra stabilităţii financiare din statul membru în care își are sediul autoritatea de rezoluţie sau că procedurile respective ar avea efecte negative asupra stabilităţii financiare din alte state membre;

(b) că pentru realizarea unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluţiei este necesară luarea unei măsuri de rezoluţie independente în conformitate cu articolul 96 în raport cu o sucursală din Uniune;

(c) creditorii, inclusiv în special deponenţii localizaţi sau care trebuie plătiţi într-un stat membru ar beneficia de același tratament ca cel al creditorilor din ţara terţă și deponenţii cu drepturi legale similare conform procedurii de rezoluţie din ţara terţă de origine.

(d) că recunoașterea sau executarea procedurii de rezoluţie din ţara terţă ar avea implicaţii fiscale semnificative pentru statul membru; sau

(e) că efectele unei asemenea recunoașteri sau executări ar contraveni dreptului intern.

Articolul 96

Rezoluţia sucursalelor din Uniune

(1) Statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie deţin competenţele necesare pentru a lua măsuri în raport cu o sucursală din Uniune care nu face obiectul niciunei proceduri de rezoluţie dintr-o ţară terţă sau face obiectul unei proceduri dintr-o ţară terţă și că se aplică una din situaţiile specificate la articolul 95.

Statele membre se asigură că articolul 68 se aplică exercitării acestor competenţe.

▼B

(2) Statele membre se asigură că autorităţile de rezoluţie sunt abilitate să exercite competenţele prevăzute la alineatul (1) în cazul în care acestea consideră că aplicarea unei măsuri este necesară în interesul public și dacă cel puţin una dintre următoarele condiţii este îndeplinită:

(a) sucursala din Uniune nu mai îndeplinește sau riscă să nu îndeplinească condiţiile impuse de dreptul intern pentru autorizare și funcţionare în statul membru respectiv și nu există nicio perspectivă conform căreia vreo măsură de supraveghere, ori vreo măsură a sectorului privat ori vreo măsură întreprinsă de ţara terţă relevantă ar putea restabili conformitatea sucursalei sau preveni intrarea sa în dificultate, într-un interval de timp rezonabil;

(b) instituţia din ţara terţă nu este, în opinia autorităţii de rezoluţie, capabilă sau dispusă, sau riscă să se afle în incapacitate de a-și achita obligaţiile faţă de creditorii din Uniune, sau obligaţiile create sau înregistrate prin sucursala sa, pe măsură ce ele devin exigibile, iar autoritatea de rezoluţie este convinsă că nicio procedură de rezoluţie sau de insolvenţă dintr-o ţară terţă nu a fost sau nu va fi declanșată în legătură cu respectiva instituţie din ţara terţă într-un interval de timp rezonabil;

(c) autoritatea relevantă din ţara terţă a iniţiat o procedură de rezoluţie din ţara terţă în legătură cu instituţia din ţara terţă sau a notificat autorităţii de rezoluţie intenţia sa de a iniţia o astfel de procedură.

(3) În cazul în care ia o măsură independentă în legătură cu o sucursală din Uniune, o autoritate de rezoluţie are în vedere obiectivele rezoluţiei și ia măsura în conformitate cu următoarele principii și cerinţe, în măsura în care acestea sunt relevante:

(a) principiile stabilite la articolul 34;

(b) cerinţele referitoare la aplicarea instrumentelor de rezoluţie menţionate în capitolul III din titlul IV.

Articolul 97

Cooperarea cu autorităţile din ţări terţe

(1) Prezentul articol se aplică în legătură cu cooperarea cu ţările terţe cu excepţia cazului în care intră în vigoare acordul internaţional menţionat la articolul 93 alineatul (1) cu ţara terţă relevantă și până la momentul intrării în vigoare a acestui acord. Prezentul articol se aplică și ulterior intrării în vigoare a unui acord internaţional, prevăzut la articolul 93 alineatul (1), cu ţara terţă relevantă, în măsura în care obiectul prezentului articol nu este reglementat prin acordul respectiv.

(2) ABE poate să încheie acorduri-cadru de cooperare neobligatorii cu următoarele autorităţi relevante din ţările terţe:

(a) în cazurile în care o filială din Uniune este stabilită în două sau mai multe state membre, autorităţile relevante din ţara terţă în care este stabilită întreprinderea-mamă sau o societate menţionată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d);

▼B

(b) în cazurile în care o instituţie dintr-o ţară terţă își desfășoară activitatea prin sucursale din Uniune în două sau mai multe state membre, autoritatea relevantă a ţării terţe în care este stabilită respectiva instituţie;

(c) în cazurile în care o întreprindere-mamă sau o societate menţionată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d) stabilite într-un stat membru cu o instituţie-filială sau cu o sucursală semnificativă într-un alt stat membru are, de asemenea, una sau mai multe instituţii-filiale în ţări terţe, autorităţile relevante din ţările terţe în care au fost stabilite respectivele instituţii-filiale;

(d) în cazurile în care o instituţie cu o instituţie-filială sau cu o sucursală semnificativă într-un alt stat membru a înfiinţat una sau mai multe sucursale într-una sau mai multe ţări terţe, autorităţile relevante din ţările terţe în care au fost situate respectivele sucursale.

Acordurile menţionate la prezentul alineat nu vizează instituţii în mod individual. Aceste acorduri nu impun obligaţii legale pentru statele membre.

(3) Acordurile-cadru de cooperare menţionate la alineatul (2) instituie procese și acorduri între autorităţile participante privind schimbul de informaţii necesare pentru cooperarea pentru îndeplinirea parţială sau integrală a următoarelor sarcini și pentru exercitarea unor sau tuturor competenţelor următoare în raport cu instituţiile menţionate la alineatul (2) literele (a)-(d) sau cu grupurile care le includ:

(a) elaborarea de planuri de rezoluţie în conformitate cu articolele 10-13 și cu cerinţe similare impuse de legislaţia ţărilor terţe relevante;

(b) evaluarea posibilităţilor de soluţionare ale acestor instituţii și grupuri în conformitate cu articolele 15 și 16 și cu cerinţe similare impuse de legislaţia ţărilor terţe relevante;

(c) aplicarea competenţelor de abordare sau înlăturare a obstacolelor din calea posibilităţilor de soluţionare în conformitate cu articolele 17 și 18 și a oricăror alte competenţe similare prevăzute de legislaţia ţărilor terţe relevante;

(d) aplicarea măsurilor de intervenţie timpurie în conformitate cu articolul 27 și a oricăror alte competenţe similare prevăzute de legislaţia ţărilor terţe relevante;

(e) aplicarea instrumentelor de rezoluţie și exercitarea competenţelor de rezoluţie, precum și a unor competenţe similare care pot fi exercitate de către autorităţile relevante din ţara terţă.

(4) Autorităţile competente sau, după caz, autorităţile de rezoluţie încheie acorduri de cooperare neobligatorii în conformitate cu acordul-cadru încheiat de ABE cu autorităţile relevante din ţările terţe menţionate la alineatul (2).

▼B

Prezentul articol nu împiedică statele membre sau autoritățile competente ale acestora să încheie acorduri bilaterale sau multilaterale cu țări terțe, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) Acordurile de cooperare încheiate între autoritățile de rezoluție ale statelor membre și cele ale țărilor terțe în conformitate cu prezentul articol pot să includă dispoziții privind următoarele aspecte:

(a) schimbul de informații necesar pentru pregătirea și actualizarea planurilor de rezoluție;

(b) consultarea și cooperarea pentru elaborarea planurilor de rezoluție, inclusiv a principiilor care guvernează exercitarea competențelor menționate la articolele 94 și 96 și a unor competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;

(c) schimbul de informații necesare pentru aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție și a unor competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;

(d) avertizări timpurii adresate părților la acordul de cooperare sau consultarea acestora înainte de luarea oricărei măsuri importante în temeiul prezentei directive sau al legislației țărilor terțe relevante în raport cu instituția sau grupul care face obiectul acordului;

(e) coordonarea comunicărilor publice în cazul luării unor măsuri comune de rezoluție;

(f) procedurile și acordurile privind schimbul de informații și cooperarea în conformitate cu literele (a)-(e), inclusiv, după caz, prin instituirea și utilizarea unor grupuri de gestionare a crizelor.

(6) Statele membre notifică ABE în legătură cu toate acordurile de cooperare încheiate de autoritățile de rezoluție și autoritățile competente în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 98

Confidențialitate

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție, autoritățile competente și ministerele competente fac schimb de informații confidențiale, care includ și planuri de redresare, cu autoritățile relevante din țările terțe numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) autoritățile țărilor terțe respective fac obiectul unor cerințe și standarde în materie de secret profesional care sunt considerate a fi, în opinia tuturor autorităților implicate, cel puțin echivalente cu cele impuse la articolul 84;

În cazul în care schimbul de informații se referă la date cu caracter personal, procesarea și transmiterea acestor date către autoritățile țărilor terțe fac obiectul dreptului în vigoare la nivelul Uniunii și la cel național în ceea ce privește protecția datelor.

(b) informațiile sunt necesare pentru îndeplinirea de către autoritățile relevante din țările terțe a funcțiilor de rezoluție prevăzute de dreptul intern al acestora care sunt comparabile cu cele prevăzute în prezenta directivă și, sub rezerva dispozițiilor prezentului alineat litera (a), informațiile nu sunt utilizate în niciun alt scop.

▼B

(2) În cazul în care informaţiile confidenţiale provin de la un alt stat membru, autorităţile de rezoluţie, autorităţile competente și ministerele competente nu divulgă aceste informaţii autorităţilor relevante din ţările terţe decât dacă sunt îndeplinite următoarele condiţii:

(a) autoritatea relevantă a statului membru din care provin informaţiile (denumită în continuare „autoritatea de origine”) este de acord cu această divulgare;

(b) informaţiile sunt divulgate doar în scopurile permise de către autoritatea de origine.

(3) În sensul prezentului articol, informaţiile sunt considerate confidenţiale dacă ele fac obiectul cerinţelor de confidenţialitate în temeiul dreptului Uniunii.

TITLUL VII

MECANISMELE DE FINANŢARE

Articolul 99

Sistemul european al mecanismelor de finanţare

Se instituie sistemul european al mecanismelor de finanţare, care se compune din:

(a) mecanismele de finanţare naţionale instituite în conformitate cu articolul 100;

(b) împrumuturile dintre mecanismele de finanţare naţionale prevăzute la articolul 106;

(c) mutualizarea mecanismelor de finanţare naţionale în cazul rezoluţiei grupurilor conform prevederilor articolului 107.

Articolul 100

Cerinţa privind instituirea de mecanisme de finanţare a rezoluţiei

(1) Statele membre instituie unul sau mai multe mecanisme de finanţare în scopul asigurării aplicării efective a instrumentelor și competenţelor de rezoluţie de către autoritatea de rezoluţie.

Statele membre se asigură că utilizarea mecanismelor de finanţare poate fi declanșată de către o autoritate publică desemnată sau de o autoritate învestită cu competențe administrative publice.

Mecanismele de finanţare trebuie utilizate doar în conformitate cu obiectivele rezoluţiei și cu principiile stipulate la articolele 31 și 34.

(2) Statele membre pot folosi aceeași structură administrativă ca și mecanismele lor de finanţare pentru schema lor de garantare a depozitelor.

(3) Statele membre se asigură că mecanismele de finanţare dispun de resurse de finanţare adecvate.

▼B

(4) În sensul alineatului (3), mecanismele de finanţare dispună în special de competenţa de a:

(a) percepe contribuţii *ex ante* menţionate la articolul 103, în vederea atingerii nivelului-ţintă menţionat la articolul 102;

(b) percepe contribuţii *ex post* extraordinare, menţionate la articolul 104, în cazul în care contribuţiile menţionate la litera (a) sunt insuficiente; și

(c) contracta împrumuturi și de a obţine alte forme de sprijin menţionate la articolul 105.

(5) Cu excepţia cazurilor permise în temeiul alineatului (6), fiecare stat membru își instituie mecanismele de finanţare naţionale printr-un fond a cărui utilizare poate fi declanșată de autoritatea sa de rezoluţie, în scopurile prevăzute la articolul 101 alineatul (1).

(6) Fără a aduce atingere alineatului (5) din prezentul articol, un stat membru poate, în scopul de a-și îndeplini obligaţiile în temeiul prezentului articol alineatul (1), să își instituie mecanisme de finanţare naţionale prin contribuţii obligatorii din partea instituţiilor care sunt autorizate pe teritoriul său; contribuţiile respective au la bază criteriile menţionate la articolul 103 alineatul (7) și nu sunt deţinute printr-un fond controlat de autoritatea sa de rezoluţie, dacă toate condiţiile următoare sunt îndeplinite:

(a) suma percepută prin contribuţii este cel puţin egală cu suma care se impune a fi percepută în temeiul articolului 102;

(b) autoritatea de rezoluţie a statului membru are dreptul la o sumă egală cu valoarea respectivelor contribuţii, pe care statul membru o pune imediat la dispoziţia autorităţii de rezoluţie în cauză la solicitarea acesteia din urmă, pentru a fi utilizate exclusiv în scopurile prevăzute la articolul 101;

(c) statul membru notifică Comisiei decizia sa de a se prevala de competenţa discreţionară de a-și structura mecanismele de finanţare în conformitate cu prezentul alineat;

(d) statul membru notifică Comisiei cel puţin anual suma menţionată la litera (b); și

(e) cu excepţia cazurilor prevăzute în prezentul alineat, mecanismele de finanţare respectă articolele 99-102, articolul 103 alineatele (1)-(4) și (6) și articolele 104-109.

În sensul prezentului alineat, printre mijloacele financiare disponibile de care se ţine seama pentru a atinge nivelul-ţintă specificat la articolul 102 se pot număra contribuţii obligatorii ale oricărei scheme de contribuţii obligatorii instituite de un stat membru între 17 iunie 2010 și 2 iulie 2014 din partea instituţiilor de pe teritoriul său, cu scopul de a acoperi costurile aferente riscului sistemic, intrării în dificultate și rezoluţiei instituţiilor, cu condiţia ca statul membru să respecte prevederile din prezentul titlu. Contribuţiile la schemele de garantare a depozitelor nu sunt luate în considerare în ceea ce privește atingerea nivelului-ţintă pentru mecanismele de finanţare a rezoluţiei prevăzut la articolul 102.

▼B

Articolul 101

Utilizarea mecanismelor de finanţare a rezoluţiei

(1) Mecanismele de finanţare instituite conform articolului 100 pot fi utilizate de autoritatea de rezoluţie numai în măsura necesară pentru a asigura aplicarea efectivă a instrumentelor de rezoluţie, în următoarele scopuri:

(a) pentru garantarea activelor sau pasivelor instituţiei aflate în rezoluţie, a filialelor sale, a unei instituţii-punte sau a unui vehicul de gestionare a activelor;

(b) pentru a acorda împrumuturi instituţiei în aflate în rezoluţie, filialelor sale, unei instituţii punte sau unui vehicul de gestionare a activelor;

(c) pentru a cumpăra active ale instituţiei aflate în rezoluţie;

(d) pentru a furniza contribuţii unei instituţii-punte și unui vehicul de gestionare a activelor;

(e) pentru a plăti despăgubiri acţionarilor sau creditorilor în conformitate cu articolul 75;

(f) pentru a furniza o contribuţie instituţiei aflate în rezoluţie în locul reducerii valorii contabile sau conversiei datoriilor anumitor creditori, atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă, iar autoritatea de rezoluţie decide să excludă anumiţi creditori din domeniul de aplicare al recapitalizării interne, în conformitate cu articolul 44 alineatele (3)-(8);

(g) pentru a acorda împrumuturi altor mecanisme de finanţare, în mod voluntar, în conformitate cu articolul 106;

(h) pentru orice fel de combinaţie a măsurilor menţionate la literele (a)-(g).

Mecanismele de finanţare pot fi utilizate pentru luarea măsurilor menţionate la primul paragraf și în ceea ce privește cumpărătorul, în cadrul instrumentului de vânzare a activităţii.

(2) Mecanismul de finanţare a rezoluţiei nu se utilizează în mod direct pentru a absorbi pierderile unei instituţii sau ale unei entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau pentru a recapitaliza o astfel de instituţie sau de entitate. În cazul în care utilizarea mecanismului de finanţare a rezoluţiei în scopurile prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol are drept rezultat indirect transferarea către acest mecanism de finanţare a unei părţi din pierderile unei instituţii sau ale unei entităţi menţionate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), se aplică principiile care reglementează utilizarea mecanismului de finanţare a rezoluţiei prevăzute la articolul 44.

Articolul 102

Nivelul-ţintă

(1) Statele membre se asigură că, până la 31 decembrie 2024, mijloacele financiare disponibile ale propriilor mecanisme de finanţare se ridică la cel puţin 1 % din suma depozitelor acoperite ale tuturor instituţiilor autorizate pe propriul teritoriu. Statele membre pot stabili niveluri-ţintă superioare acestei valori.

▼B

(2) Pe parcursul perioadei inițiale prevăzute la alineatul (1), contribuțiile la mecanismele de finanțare percepute în conformitate cu articolul 103 trebuie repartizate cât mai uniform posibil în timp, până la atingerea nivelului-țintă prevăzut, dar ținându-se seama în mod corespunzător de etapa ciclului de activitate și de impactul pe care contribuțiile prociclice îl pot avea asupra poziției financiare a instituțiilor care contribuie.

Statele membre pot prelungi perioada de timp inițială cu maximum patru ani dacă mecanismele de finanțare fac plăți cumulate care depășesc 0,5 % din depozitele acoperite ale tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul lor, garantate în temeiul Directivei 2014/49/UE.

(3) În cazul în care, după scurgerea perioadei de timp inițiale menționate la alineatul (1), mijloacele financiare disponibile scad sub nivelul-țintă menționat la alineatul respectiv, se reiau contribuțiile obișnuite în conformitate cu articolul 103, până când este atins nivelul-țintă. După atingerea nivelului-țintă pentru prima dată și dacă mijloacele financiare disponibile scad ulterior la mai puțin de două treimi din nivelul-țintă, contribuțiile respective se stabilesc la un nivel care să permită atingerea nivelului-țintă în termen de șase ani.

Contribuția obișnuită ține seama în mod corespunzător de etapa unui ciclu de activitate și de impactul pe care contribuțiile prociclice îl pot avea atunci când se stabilesc contribuțiile anuale în contextul prezentului alineat.

(4) ABE înaintează Comisiei, până în 31 octombrie 2016, un raport care cuprinde recomandări cu privire la punctul de referință adecvat pentru stabilirea nivelului-țintă pentru mecanismele de finanțare a rezoluției și, mai ales, indică dacă totalul pasivelor constituie o bază mai potrivită decât depozitele acoperite.

(5) Pe baza rezultatelor raportului menționat la alineatul (4), până la 31 decembrie 2016, Comisia înaintează, după caz, Parlamentului European și Consiliului o propunere legislativă privind baza pentru nivelul-țintă pentru mecanismele de finanțare a rezoluției.

Articolul 103

Contribuții ex ante

(1) Pentru a atinge nivelul-țintă menționat la articolul 102, statele membre se asigură că respectivele contribuții sunt percepute cel puțin anual de la instituțiile autorizate pe teritoriul lor, inclusiv de la sucursalele din Uniune.

(2) Contribuția fiecărei instituții se determină ca raport între valoarea pasivelor sale (cu excepția fondurilor proprii) minus depozitele acoperite, și valoarea pasivelor agregate (cu excepția fondurilor proprii), minus depozitele acoperite, ale tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul statului membru.

▼B

Aceste contribuţii se ajustează proporţional cu profilul de risc al instituţiilor conform criteriilor adoptate în temeiul alineatului (7) din prezentul articol.

(3) Mijloacele financiare disponibile pentru a fi luate în considerare în scopul atingerii nivelului-ţintă menţionat la articolul 102 pot include angajamente de plată irevocabile garantate în întregime prin active cu risc scăzut negrevate de drepturi ale unor terţi, puse la dispoziţia autorităţilor de rezoluţie și destinate exclusiv utilizării în scopurile menţionate la articolul 101 alineatul (1). Partea angajamentelor de plată irevocabile nu trebuie să depășească 30 % din suma totală a contribuţiilor percepute în conformitate cu prezentul articol.

(4) Statele membre se asigură că obligaţia de plată a contribuţiilor prevăzute la prezentul articol este executorie în temeiul dreptului intern, iar contribuţiile datorate sunt plătite integral.

Statele membre stabilesc obligaţii adecvate în materie de reglementare contabilizare, raportare și alte obligaţii pentru a se asigura de plata integrală a contribuţiilor datorate. Statele membre asigură măsuri vizând verificarea în mod corespunzător a achitării corecte a contribuţiilor. Statele membre asigură măsuri vizând prevenirea evaziunii, fraudei si abuzului.

(5) Sumele percepute în temeiul prezentului articol sunt utilizate exclusiv în scopurile menţionate la articolul 101 alineatul (1).

(6) Sub rezerva articolelor 37, 38, 40, 41 și 42, sumele primite din partea instituţiei aflate în rezoluţie sau a instituţiei-punte, dobânzile și alte venituri generate de investiţii, precum și toate celelalte venituri pot fi afectate mecanismelor de finanţare.

(7) Se conferă Comisiei competenţa de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115, pentru a specifica noţiunea de ajustare a contribuţiilor proporţional cu profilul de risc al instituţiilor, menţionată la alineatul (2) de la prezentul articol, ţinând seama de toate elementele următoare:

(a) expunerea la risc a instituţiei, inclusiv importanţa activităţilor sale de tranzacţionare, expunerile sale extrabilanţiere și gradul său de îndatorare;

(b) stabilitatea și diversitatea surselor de finanţare ale societăţii și ale activelor foarte lichide, negrevate;

(c) situaţia financiară a instituţiei;

(d) probabilitatea ca instituţia să fie supusă unei proceduri de rezoluţie;

(e) măsura în care instituţia a beneficiat în trecut de sprijin financiar public extraordinar;

(f) complexitatea structurii instituţiei și posibilităţile de soluţionare ale acesteia;

▼B

(g) importanţa instituţiei pentru stabilitatea sistemului financiar sau a economiei unuia sau mai multor state membre sau a Uniunii;

(h) faptul că instituţia face parte dintr-un SIP.

(8) Se conferă Comisiei competenţa de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115, pentru a preciza:

(a) obligaţiile în materie de înregistrare, contabilitate și raportare, precum și celelalte obligaţii menţionate la alineatul (4) vizând asigurarea achitării efective a contribuţiilor;

(b) măsurile menţionate la alineatul (4) vizând asigurarea verificării în mod corespunzător a achitării corecte a contribuţiilor.

Articolul 104

Contribuţii ex post extraordinare

(1) În cazul în care mijloacele financiare disponibile nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau alte cheltuieli ocazionate de utilizarea mecanismelor de finanţare, statele membre se asigură că sunt percepute contribuţii *ex post* extraordinare de la instituţiile autorizate pe teritoriul lor, pentru acoperirea sumelor suplimentare. Aceste contribuţii *ex post* extraordinare sunt repartizate instituţiilor în conformitate cu normele prevăzute la articolul 103 alineatul (2).

Contribuţiile *ex post* extraordinare nu depășesc de trei ori suma anuală a contribuţiilor stabilite în conformitate cu articolul 103.

(2) Contribuţiilor percepute în temeiul prezentului articol li se aplică articolul 103 alineatele (4)-(8).

(3) Autoritatea de rezoluţie poate amâna, integral sau parţial, obligaţia unei instituţii de a plăti contribuţiile *ex post* extraordinare la mecanismul de finanţare a rezoluţiei în cazul în care contribuţiile ar periclita lichiditatea sau solvabilitatea instituţiei. O astfel de amânare nu poate fi acordată pentru o perioadă mai mare de șase luni, dar poate fi reînnoită la cererea instituţiei. Contribuţiile amânate în temeiul prezentului paragraf sunt achitate atunci când plata nu mai periclitează lichiditatea și solvabilitatea instituţiei.

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 115 pentru a preciza circumstanţele și condiţiile în care contribuţia unei instituţii poate fi amânată în temeiul alineatul (3) din prezentul articol.

Articolul 105

Mijloace de finanţare alternative

Statele membre se asigură că mecanismele de finanţare care intră sub jurisdicţia lor sunt abilitate să contracteze împrumuturi sau alte forme de sprijin de la instituţii, instituţii financiare sau alte părţi terţe, în cazurile în care sumele percepute în conformitate cu articolul 103 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau celelalte cheltuieli ocazionate de utilizarea mecanismelor de finanţare, iar contribuţiile *ex post* extraordinare prevăzute la articolul 104 nu sunt imediat accesibile sau suficiente.

▼B

Articolul 106

Împrumuturi între mecanismele de finanţare

(1) Statele membre se asigură că mecanismele de finanţare care intră sub jurisdicţia lor pot să solicite împrumuturi de la toate celelalte mecanisme de finanţare de pe teritoriul Uniunii, în cazurile în care:

(a) sumele percepute în conformitate cu articolul 103 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau celelalte cheltuieli ocazionate de utilizarea mecanismelor de finanţare;

(b) contribuţiile *ex post* extraordinare prevăzute la articolul 104 nu sunt imediat accesibile; și

(c) mecanismele de finanţare alternative prevăzute la articolul 105 nu sunt imediat accesibile în condiţii rezonabile.

(2) Statele membre se asigură că mecanismele de finanţare care intră sub jurisdicţia lor sunt abilitate să acorde împrumuturi altor mecanisme de finanţare de pe teritoriul Uniunii în situaţiile menţionate la alineatul (1).

(3) În urma unei solicitări efectuate în temeiul alineatului (1), fiecare dintre celelalte mecanisme de finanţare de pe teritoriul Uniunii decide dacă să acorde sau nu un împrumut mecanismului de finanţare solicitant. Statele membre pot solicita ca această decizie să fie luată după consultarea sau cu acordul ministerului competent sau al guvernului. Decizia este luată în regim de urgenţă.

(4) Rata dobânzii, perioada de rambursare și alţi termeni și alte condiţii ale împrumuturilor se stabilesc de comun acord de mecanismul de finanţare care primește împrumutul și celelalte mecanisme de finanţare care au decis să participe. Împrumuturile fiecărui mecanism de finanţare participant trebuie să aibă aceeași rată a dobânzii, aceeași perioadă de rambursare, aceiași termeni și aceleași condiţii, cu excepţia cazului în care mecanismele de finanţare participante convin, în unanimitate, să procedeze altfel.

(5) Suma acordată ca împrumut de fiecare acoperite de finanţare a rezoluţiei participant este determinată pe baza raportului dintre valoarea depozitelor acoperite din statul membru al respectivului mecanism de finanţare a rezoluţiei, și suma agregată a depozitelor acoperite din statele membre ale mecanismelor de finanţare a rezoluţiei participante. Aceste rate de contribuţie pot fi modificate prin acordul tuturor mecanismelor de finanţare participante.

(6) Sumele de rambursat datorate, în temeiul prezentului articol, unui mecanism de finanţare a rezoluţiei dintr-un alt stat membru se tratează ca active ale mecanismului de finanţare a rezoluţiei care a acordat împrumutul și pot fi luate în considerare la atingerea nivelului-ţintă aferent mecanismului de finanţare respectiv.

Articolul 107

Mutualizarea mecanismelor de finanţare naţionale în cazul rezoluţiei grupurilor

(1) Statele membre se asigură că, în cazul rezoluţiei grupurilor în conformitate cu articolul 91 sau cu articolul 92, mecanismul de finanţare naţional al fiecărei instituţii care face parte din grup contribuie la finanţarea rezoluţie grupului în conformitate cu prezentul articol.

▼B

(2) În sensul alineatului (1), autoritatea de rezoluţie a grupului, în urma consultării cu autorităţile de rezoluţie ale instituţiilor care fac parte din grup, propune, dacă este necesar înainte de luarea oricăror măsuri de rezoluţie, un plan de finanţare ca element component al schemei de rezoluţie a grupului prevăzute la articolele 91 și 92.

Planul de finanţare se stabilește în conformitate cu procedura decizională menţionată la articolele 91 și 92.

(3) Planul de finanţare include:

(a) o evaluare în conformitate cu articolul 36 în ceea ce privește entităţile din grup afectate;

(b) pierderile care urmează să fie recunoscute de fiecare entitate din grup afectată la momentul punerii în aplicare a instrumentelor de rezoluţie;

(c) pentru fiecare entitate din grup afectată, pierderile care ar urma să fie suferite de fiecare categorie de acţionari și de creditori;

(d) eventuala contribuţie pe care ar trebui să o aducă schemele de garantare a depozitelor în conformitate cu articolul 109 alineatul (1);

(e) contribuţia totală prin mecanismele de finanţare a rezoluţiei și scopul și forma contribuţiei;

(f) baza pentru calcularea sumei cu care fiecare dintre mecanismele naţionale de finanţare ale statelor membre în care sunt situate entităţile afectate din grup trebuie să contribuie la finanţarea rezoluţiei grupului pentru constituirea contribuţiei totale menţionate la litera (e);

(g) suma cu care mecanismele naţionale de finanţare ale fiecărei entităţi din grup afectată trebuie să contribuie la finanţarea rezoluţiei grupului, precum și forma respectivelor contribuţii;

(h) valoarea împrumuturilor pe care mecanismele de finanţare ale statelor membre în care sunt situate entităţile din grup afectate le vor contracta de la instituţii, instituţii financiare și alte terţe părţi, în temeiul articolului 105;

(i) un calendar al utilizării mecanismelor de finanţare ale statelor membre în care sunt situate entităţile din grup afectate, calendar care ar trebui să poată fi extins dacă este necesar.

(4) Baza pentru repartizarea contribuţiei menţionate la alineatul (3) litera (e) este conformă cu alineatul (5) de la prezentul articol și cu principiile specificate în planul de rezoluţie a grupului, în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) litera (f), cu excepţia cazului în care, în planul de finanţare, se convine să se procedeze altfel.

(5) Dacă nu se convine altfel în planul de finanţare, baza pentru calcularea contribuţiei fiecărui mecanism naţional de finanţare ia în considerare, cu precădere, următoarele:

(a) proporţia din activele ponderate în funcţie de risc ale grupului care este deţinută în instituţiile și de entităţile menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanţare a rezoluţiei;

▼B

(b) proporţia din activele grupului care este deţinută în instituţiile și de entităţile menţionate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanţare a rezoluţiei;

(c) proporţia din totalul pierderilor care au făcut necesară rezoluţia grupului care are drept sursă entităţi din grup aflate sub supravegherea autorităţilor competente din statul membru al mecanismului respectiv de finanţare a rezoluţiei; și

(d) proporţia din resursele mecanismelor de finanţare a grupului care este preconizată, conform planului de finanţare, să fie utilizată în beneficiul direct al entităţilor din grup stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanţare a rezoluţiei.

(6) Statele membre stabilesc în avans norme și proceduri prin care să se asigure că fiecare mecanism de finanţare naţional poate să-și aducă contribuţia la finanţarea rezoluţiei grupului imediat, fără a aduce atingere alineatului (2).

(7) În sensul prezentului articol, statele membre se asigură că mecanismele de finanţare a grupurilor sunt abilitate, în condiţiile prevăzute la articolul 105, să contracteze împrumuturi sau alte forme de sprijin de la instituţii, instituţii financiare sau alte părţi terţe.

(8) Statele membre se asigură că mecanismele de finanţare naţionale care intră sub jurisdicţia lor pot garanta orice fel de împrumut contractat de mecanismele de finanţare a grupului în conformitate cu alineatul (7).

(9) Statele membre se asigură că orice venituri sau profituri care rezultă din utilizarea mecanismelor de finanţare a grupului sunt alocate mecanismelor de finanţare naţionale în conformitate cu contribuţiile lor la finanţarea rezoluţiei astfel cum se prevede la alineatul (2).

▼M2

Articolul 108

Rangul acordat în ierarhia în materie de insolvenţă

(1) Statele membre se asigură că în legislaţia lor naţională care reglementează procedurile obișnuite de insolvenţă:

(a) următoarele depozite au același rang de prioritate care este superior rangului acordat creanţelor deţinute de creditorii obișnuiţi negarantaţi:

(i) acea parte din depozitele eligibile ale persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii care depășește nivelul de acoperire prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE;

(ii) depozitele persoanelor fizice și ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii, care ar fi depozite eligibile dacă nu ar fi fost făcute prin intermediul sucursalelor situate în afara Uniunii ale unor instituţii stabilite în Uniune;

▼M2

(b) următoarele depozite au același rang de prioritate care este superior rangului acordat în temeiul literei (a):

(i) depozitele acoperite;

(ii) schemele de garantare a depozitelor subrogate în drepturile și obligațiile deponenților care beneficiază de acoperire în caz de insolvență.

(2) Statele membre se asigură că, în cazul entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(d), creanțele negarantate obișnuite au, în legislația lor națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior creanțelor negarantate care rezultă din instrumentele de datorie care îndeplinesc următoarele condiții:

(a) scadența contractuală inițială a instrumentelor de datorie este de cel puțin un an;

(b) instrumentele de datorie nu conțin instrumente financiare derivate încorporate și nici nu sunt instrumente financiare derivate;

(c) documentele contractuale relevante și, după caz, prospectul care se referă la emisiunea acestor instrumente de datorie precizează în mod explicit rangul inferior acordat în temeiul prezentului alineat.

(3) Statele membre se asigură că creanțele negarantate rezultate din instrumentele de datorie care îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (2) literele (a), (b) și (c) din prezentul articol au, în legislația lor națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior rangului de prioritate al creanțelor rezultate din instrumentele menționate la articolul 48 alineatul (1) literele (a)-(d).

(4) Fără a aduce atingere alineatelor (5) și (7), statele membre se asigură că legislația lor națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, astfel cum era adoptată la 31 decembrie 2016, se aplică rangului acordat în procedurile obișnuite de insolvență creanțelor negarantate care rezultă din instrumente de datorie emise de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(d) din prezenta directivă înainte de data intrării în vigoare a măsurilor de transpunere în dreptul intern a Directivei (UE) 2017/2399 a Parlamentului European și a Consiliului ([1]).

(5) În cazul în care, după data de 31 decembrie 2016 și înainte de 28 decembrie 2017, un stat membru a adoptat o legislație națională care reglementează rangul acordat în procedurile obișnuite de insolvență creanțelor negarantate rezultate din instrumente de datorie emise după data aplicării unei astfel de legislații, alineatul (4) al prezentului articol nu se aplică creanțelor rezultate din instrumente de datorie emise după data aplicării respectivei legislații naționale, cu condiția respectării tuturor condițiilor de mai jos:

(a) legislația națională respectivă prevede că, în cazul entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(d), creanțele negarantate obișnuite au, în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior rangului creanțelor negarantate care rezultă din instrumentele de datorie care îndeplinesc următoarele condiții:

([1]) Directiva (UE) 2017/2399 a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2017 de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește rangul instrumentelor de datorie negarantate în ierarhia creanțelor în caz de insolvență (JO L 345, 27.12.2017, p. 96).

▼M2

(i) scadența contractuală inițială a instrumentelor de datorie este de cel puțin un an;

(ii) instrumentele de datorie nu conțin instrumente financiare derivate încorporate și nici nu sunt instrumente financiare derivate; și

(iii) documentele contractuale relevante și, după caz, prospectul care se referă la emisiunea acestor instrumente de datorie precizează în mod explicit rangul inferior acordat în temeiul dreptului intern;

(b) în temeiul legislației naționale respective, creanțele negarantate rezultate din instrumente de datorie care îndeplinesc condițiile prevăzute la litera (a) de la prezentul paragraf au, în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior rangului de prioritate al creanțelor rezultate din instrumentele menționate la articolul 48 alineatul (1) literele (a)-(d).

La data intrării în vigoare a măsurilor de transpunere în dreptul intern a Directivei (UE) 2017/2399 , creanțele negarantate rezultate din instrumente de datorie, menționate la litera (b) de la primul paragraf, au același rang de prioritate ca cel menționat la alineatul (2) literele (a), (b) și (c) și la alineatul (3) din prezentul articol.

(6) În sensul alineatului (2) litera (b) și al alineatului (5) primul paragraf litera (a) punctul (ii), instrumentele de datorie cu dobândă variabilă derivată dintr-o rată de referință utilizată la scară largă și instrumentele de datorie care nu sunt denominate în moneda națională a emitentului, cu condiția ca principalul, rambursarea și dobânzile să fie denominate în aceeași monedă, nu sunt considerate, doar pe baza acestor caracteristici, instrumente de datorie care conțin instrumente derivate încorporate.

(7) Statele membre care au adoptat, înainte de 31 decembrie 2016, o legislație națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, în temeiul căreia creanțele negarantate obișnuite rezultate din instrumente de datorie emise de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(d) sunt împărțite în două sau mai multe ranguri de prioritate diferite sau în temeiul căreia rangul de prioritate al creanțelor negarantate obișnuite rezultate din astfel de instrumente de datorie se modifică în raport cu toate celelalte creanțe negarantate obișnuite de același rang, pot prevedea ca instrumentele de datorie cu cel mai scăzut rang de prioritate dintre respectivele creanțe negarantate obișnuite să aibă același rang ca cel al creanțelor care îndeplinesc condițiile de la alineatul (2) literele (a), (b) și (c) și de la alineatul (3) din prezentul articol.

▼B

Articolul 109

Utilizarea schemelor de garantare a depozitelor în contextul rezoluției

(1) Atunci când autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție și dacă această măsură garantează faptul că deponenții continuă să aibă acces la propriile depozite, statele membre se asigură că schema de garantare a depozitelor la care instituția este afiliată este responsabilă:

(a) în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, cuantumul cu care s-ar fi redus depozitele acoperite pentru a absorbi pierderile din instituție în temeiul articolului 46 alineatul (1) litera (a), dacă depozitele acoperite ar fi fost incluse în domeniul de aplicare al recapitalizării interne, iar valoarea lor ar fi fost redusă în aceeași

▼B

măsură ca creditorii care beneficiază de același nivel de prioritate în temeiul dreptului intern care reglementează procedurile obișnuite de insolvență; sau

(b) în cazul aplicării unuia sau mai multor instrumente de rezoluție, altele decât instrumentul de recapitalizare internă, cuantumul pierderilor pe care deponenții care beneficiază de acoperire le-ar fi suferit dacă aceștia ar fi înregistrat pierderi proporționale cu pierderile înregistrate de creditorii care beneficiază de același nivel de prioritate în temeiul dreptului intern care reglementează procedurile obișnuite de insolvență.

Indiferent de situație, suma ce trebuie acoperită de schema de garantare a depozitelor nu poate depăși valoarea pierderilor pe care acesta ar fi trebuit să le suporte în cazul în care instituția ar fi fost lichidată prin intermediul procedurii obișnuite de insolvență.

În cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, schema de garantare a depozitelor nu are obligația de a contribui la costurile de majorare a capitalului instituției sau cele de constituire a capitalului instituției-punte în temeiul articolului 46 alineatul (1) litera (b).

Dacă se stabilește, printr-o evaluare în temeiul articolului 74, că schema de garantare a depozitelor a realizat o contribuție la rezoluție mai mare decât pierderile nete pe care ar fi fost nevoit să le suporte dacă instituția ar fi fost lichidată în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, schema de garantare a depozitelor este îndreptățită să beneficieze de plata diferenței din mecanismul de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 75.

(2) Statele membre se asigură că stabilirea sumei acoperite de schema de garantare a depozitelor în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol respectă condițiile menționate la articolul 36.

(3) Contribuția schemelor de garantare a depozitelor în sensul alineatului (1) trebuie vărsată în numerar.

(4) Atunci când depozitele eligibile la o instituție aflată în rezoluție sunt transferate unei alte entități prin instrumentul de vânzare a activității sau prin instrumentul instituției-punte, deponenții nu au nicio creanță, în temeiul Directivei 2014/49/UE, față de schema de garantare a depozitelor în legătură cu orice parte a depozitelor acestora care nu este transferată de la instituția aflată în rezoluție, cu condiția ca valoarea fondurilor transferate să fie cel puțin egală cu nivelul de acoperire agregat prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE.

(5) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(4), în cazul în care mijloacele financiare disponibile ale unei scheme de garantare a depozitelor sunt utilizate în conformitate cu dispozițiile alineatelor respective și sunt reduse ulterior la mai puțin de două treimi din nivelul-țintă al schemei de garantare a depozitelor, contribuția periodică la schema de garantare a depozitelor se stabilește la un nivel care să permită atingerea nivelului-țintă în termen de șase ani.

În toate cazurile, răspunderea unei scheme de garantare a depozitelor nu este mai mare decât suma egală cu 50 % din nivelul său țintă, în temeiul articolului 10 din Directiva 2014/49/UE. Ținând cont de caracteristicile specifice ale sectorului lor bancar, statele membre pot stabili un procent mai mare de 50 %.

Indiferent de situație, participarea sistemului de garantare a depozitelor prevăzută în temeiul prezentei directive nu depășește cuantumul pierderilor care ar fi fost suferite în cazul unei lichidări realizate prin procedura obișnuită de insolvență.

▼B

TITLUL VIII

SANCȚIUNI

Articolul 110

Sancţiuni administrative și alte măsuri administrative

(1) Fără a aduce atingere dreptului statelor membre de a prevedea și de a impune sancţiuni penale, statele membre prevăd norme privind sancţiuni administrative și alte măsuri administrative aplicabile în cazul în care dispoziţiile de drept intern adoptate pentru transpunerea prezentei directive nu sunt respectate și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare a acestora. În cazul în care statele membre decid să nu stabilească norme pentru sancţiuni administrative pentru încălcări care fac obiectul dreptului penal intern, acestea îi comunică Comisiei dispoziţiile de drept penal relevante. Sancţiunile administrative și celelalte măsuri administrative sunt eficace, proporţionale și disuasive.

(2) Statele membre se asigură că, atunci când obligaţiile menţionate la alineatul (1) se aplică instituţiilor, instituţiilor financiare și întreprinderilor-mamă din Uniune în cazul unei încălcări pot fi aplicate sancţiuni administrative, în condiţiile prevăzute de dreptul intern, membrilor organului de conducere, precum și altor persoane fizice care se fac vinovate de respectiva încălcare în temeiul dreptului intern.

(3) Competenţele de aplicare a sancţionilor administrative prevăzute în prezenta directivă sunt atribuite autorităţilor de rezoluţie sau autorităţilor competente, în cazul în care acestea diferă unele de celelalte, în funcţie de tipul de încălcare. Autorităţile de rezoluţie și autorităţile competente au toate competenţele de colectare de informaţii și competenţele de investigare necesare exercitarea atribuţiilor lor corespunzătoare. Atunci când își exercită competenţele de aplicare a sancţionilor, autorităţile de rezoluţie și autorităţile competente colaborează îndeaproape pentru a se asigura că sancţiunile administrative sau celelalte măsuri administrative produc efectele scontate și își coordonează acţiunile în cazurile cu caracter transfrontalier.

(4) Autorităţile de rezoluţie și autorităţile competente își exercită competenţele administrative de aplicare a sanţiunilor în conformitate cu prezenta directivă și cu dreptul intern, în oricare din următoarele moduri:

(a) direct;

(b) în colaborare cu alte autorităţi;

(c) sub responsabilitatea lor, prin delegare către astfel de autorităţi;

(d) prin sesizarea autorităţilor judiciare competente.

Articolul 111

Dispoziţii specifice

(1) Statele membre se asigură că actele cu putere de lege și actele administrative naţionale prevăd sancţiuni și alte măsuri administrative cel puţin pentru următoarele cazuri:

(a) nerespectarea obligaţiei de a elabora, de a păstra și de a actualiza planul de redresare și planul de redresare a grupului, cu încălcarea dispoziţiilor articolului 5 sau 7;

(b) nerespectarea obligaţiei de a notifica autorităţii competente intenţia de a acorda sprijin financiar grupului, cu încălcarea dispoziţiilor articolului 25;

▼B

(c) nerespectarea obligației de a furniza toate informațiile necesare pentru elaborarea planurilor de rezoluție, cu încălcarea dispozițiilor articolului 11;

(d) nerespectarea de către organul de conducere al unei instituții sau al unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) a obligației de a notifica autorității competente faptul că instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, cu încălcarea dispozițiilor articolului 81 alineatul (1).

(2) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), sancțiunile administrative și celelalte măsuri administrative care pot fi aplicate includ cel puțin următoarele:

(a) o declarație publică prin care să se indice persoana fizică, instituția, instituția financiară, întreprinderea-mamă din Uniune sau altă persoană juridică responsabilă de încălcare și natura încălcării;

(b) un ordin prin care i se cere persoanei fizice sau juridice responsabile să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea acelui comportament;

(c) o interdicție temporară de a exercita funcții în instituțiile sau în entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), împotriva oricărui membru al organului de conducere instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau oricărei alte persoane fizice considerate responsabile;

(d) în cazul unei persoane juridice, amenzi administrative de până la 10 % din valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri pe care aceasta a înregistrat-o în exercițiul financiar precedent. Dacă persoana juridică este o filială a unei întreprinderi-mamă, cifra de afaceri relevantă este cea care rezultă din situațiile financiare consolidate ale întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang în exercițiul financiar precedent;

(e) în cazul unei persoane fizice, amenzi administrative în valoare de până la 5 000 000 EUR sau, în statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la 2 iulie 2014;

(f) amenzi administrative egale cu până la de două ori valoarea beneficiului rezultat din încălcare, în cazul în care beneficiul poate fi stabilit;

Articolul 112

Publicarea sancțiunilor administrative

(1) Statele membre asigură faptul că autoritățile de rezoluție și autoritățile competente publică, pe site-ul lor internet oficial, cel puțin sancțiunile administrative pe care le-au impus pentru încălcarea dispozițiilor naționale care transpun prezenta directivă, atunci când aceste sancțiuni nu au făcut obiectul unei căi de atac sau atunci când căile de atac au fost epuizate. Această publicare se realizează fără întârzieri nejustificate, după ce persoana fizică sau juridică respectivă este informată cu privire la sancțiune, informațiile publicate incluzând tipul și natura încălcării, precum și identitatea persoanei fizice sau juridice sancționate.

În cazul în care statele membre permit publicarea sancțiunilor împotriva cărora există o cale de atac, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente publică, fără întârzieri nejustificate, pe site-urile lor internet oficiale, informații privind situația căii de atac și rezultatul acestora.

▼B

(2) Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente publică sancțiunile pe care le impun, fără a indica identitatea entităților implicate, într-un mod conform cu dreptul intern,în oricare din următoarele situații:

(a) atunci când sancțiunea este impusă unei persoane fizice, iar în urma unei evaluări anterioare obligatorii a proporționalității publicării datelor cu caracter personal, să dovedește că publicarea este disproporționată;

(b) atunci când publicarea ar pune în pericol stabilitatea pieței financiare sau o anchetă penală în curs de desfășurare;

(c) atunci când publicarea ar cauza, în măsura în care se poate determina acest lucru, prejudicii disproporționate instituțiilor implicate, entităților implicate de tipul celor menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau persoanelor fizice implicate.

Alternativ, în astfel de cazuri, publicarea datelor respective poate fi amânată pentru o perioadă rezonabilă de timp dacă se poate preconiza că, în cursul perioadei respective, motivele care au justificat publicarea informațiilor, fără a indica identitatea entităților implicate, vor înceta să existe.

(3) Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente se asigură că orice informație publicată în temeiul prezentului articol este menținută pe site-ul lor internet oficial pentru o perioadă de cel puțin cinci ani. Datele cu caracter personal incluse în informațiile publicate se păstrează pe site-ul internet oficial al autorității de rezoluție sau al autorității competente numai pentru perioada care este necesară în conformitate cu normele aplicabile în materie de protecție a datelor.

(4) Până la 3 iulie 2016, ABE înaintează Comisiei un raport privind publicarea de către statele membre a sancțiunilor, fără a indica identitatea entităților implicate, în conformitate cu alineatul (2), în special atunci când au existat diferențe semnificative între statele membre în această privință. De asemenea, raportul abordează eventualele diferențe semnificative în ceea ce privește durata publicării sancțiunilor în temeiul dreptului intern din statele membre privind publicarea sancțiunilor.

Articolul 113

Menținerea de către ABE a unei baze de date centrale

(1) Sub rezerva cerințelor de păstrare a secretului profesional menționate la articolul 84, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente informează ABE cu privire la toate sancțiunile administrative pe care le-au impus în temeiul articolului 111 și cu privire la stadiul căii de atac și la rezultatul acesteia. ABE menține o bază de date centrală a sancțiunilor care i-au fost aduse la cunoștință exclusiv în scopul schimburilor de informații dintre autoritățile de rezoluție. Baza de date este accesibilă doar pentru autoritățile de rezoluție și este actualizată pe baza informațiilor furnizate de acestea. ABE menține o bază de date centrală a sancțiunilor care i-au fost aduse la cunoștință exclusiv în scopul schimburilor de informații dintre autoritățile competente. Baza de date este accesibilă doar pentru autoritățile competente și este actualizată pe baza informațiilor furnizate de acestea.

(2) ABE menține o pagină web cu link-uri către paginile pe care fiecare autoritate de rezoluție și fiecare autoritate competentă își publică sancțiunile în temeiul articolului 112 și indică perioada pentru care fiecare stat membru publică sancțiunile.

▼B

Articolul 114

Aplicarea efectivă a sancțiunilor și exercitarea competențelor de sancționare de către autoritățile competente și autoritățile de rezoluție

Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri administrative și nivelul amenzilor administrative, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

(a) gravitatea și durata încălcării;

(b) gradul de responsabilitate al persoanei fizice sau juridice responsabile;

(c) soliditatea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile, astfel cum este indicată, de exemplu, în funcție de cifra de afaceri totală a persoanei juridice responsabile sau de venitul anual al persoanei fizice responsabile;

(d) cuantumul profiturilor acumulate sau a pierderilor evitate de persoana fizica sau juridică responsabilă, în măsura în care ele pot fi stabilite;

(e) pierderile suferite de părțile terțe din cauza încălcării, în măsura în care acestea pot fi stabilite;

(f) măsura în care persoana fizică sau juridică responsabile cooperează cu autoritatea competentă și cu autoritatea de rezoluție;

(g) încălcări anterioare comise de persoana fizică sau juridică responsabilă;

(h) orice consecințe potențial sistemice ale încălcării.

TITLUL IX

COMPETENȚE DE EXECUTARE

Articolul 115

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 2 al doilea paragraf, articolul 44 alineatul (11), articolul 76 alineatul (4), articolul 103 alineatele (7) și (8) și la articolul 104 alineatul (4) se conferă Comisiei pe o perioadă de timp nedeterminată, de la 2 iulie 2014.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 2 al doilea paragraf, articolul 44 alineatul (11), articolul 76 alineatul (4), articolul 103 alineatele (7) și (8) și la articolul 104 alineatul (4) poate fi revocată în orice moment de Parlamentul Europeansau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei

▼B

publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară menţionată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilităţii actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 2 al doilea paragraf, articolul 44 alineatul (11), articolul 76 alineatul (4), articolul 103 alineatele (7) și (8) sau la articolul 104 alineatul (4) intră în vigoare numai dacă nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecţiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecţiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la iniţiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

(6) Comisia nu adoptă acte delegate dacă perioada alocată controlului de către Parlamentul European este redusă prin pauze la mai puţin de cinci luni, inclusiv orice prelungire.

TITLUL X

MODIFICĂRI ADUSE DIRECTIVELOR 82/891/CEE, 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE ȘI 2013/36/UE ȘI REGULAMENTELOR (UE) nr. 1093/2010 ȘI (UE) nr. 648/2012

▼M1

_____

▼B

Articolul 117

Modificări aduse Directivei 2001/24/CE

Directiva 2001/24/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, se adaugă următoarele alineate:

„(3) Prezenta directivă se aplică, de asemenea, firmelor de investiţii în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și a Consiliului (*) și sucursalelor acestora situate în state membre, altele decât cele în care își au sediul central.

(4) În caz de aplicare a instrumentelor de rezoluţie și de exercitare a competenţelor de rezoluţie prevăzute în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (**), prezenta directivă se aplică totodată instituţiilor financiare, societăţilor și întreprinderilor-mamă care se încadrează în domeniul de aplicare al Directivei 2014/59/UE.

(5) Articolele 4 și 7 din prezenta directivă nu se aplică în cazul în care se aplică articolul 83 din Directiva 2014/59/UE.

▼B

(6) Articolul 33 din prezenta directivă nu se aplică în cazul în care se aplică articolul 84 din Directiva 2014/59/UE.

_____

(*) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

(**) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. Articolul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 2

Definiţii

În sensul prezentei directive:

— «stat membru de origine» înseamnă stat membru de origine astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 43 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

— «stat membru gazdă» înseamnă stat membru gazdă astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 44 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

— «sucursală» înseamnă o sucursală astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

— «autoritate competentă» înseamnă o autoritate competentă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau o autoritate de rezoluţie în sensul articolului 2 alineatul (1) punctul 18 din Directiva 2014/59/UE în ceea ce privește măsurile de reorganizare luate în temeiul directivei respective;

— «administrator» înseamnă orice persoană sau organ numit de autorităţile administrative sau judiciare, a cărui sarcină este să administreze măsuri de reorganizare;

— «autorităţi administrative sau judiciare» înseamnă autorităţile administrative sau judiciare ale statelor membre care sunt competente în materie de măsuri de reorganizare și proceduri de lichidare;

— «măsuri de reorganizare» înseamnă măsuri destinate menţinerii sau restabilirii situaţiei financiare a unei instituţii de credit sau a unei firme de investiţii astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care ar putea afecta drepturile preexistente ale unor terţi, inclusiv măsuri care implică posibilitatea unei suspendări a plăţilor, a unei suspendări a măsurilor de executare sau a unei reduceri a creanţelor; aceste măsuri includ aplicarea instrumentelor de rezoluţie și exercitarea competenţelor de rezoluţie prevăzute în Directiva 2014/59/UE;

▼B

— «lichidator» înseamnă orice persoană sau organism numit de autorităţile administrative sau judiciare a cărui sarcină este să administreze proceduri de lichidare;

— «proceduri de lichidare» înseamnă proceduri colective deschise și controlate de autorităţile administrative sau judiciare ale statelor membre, cu scopul de a lichida bunuri sub supravegherea acelor autorităţi, inclusiv când procedurile sunt încheiate printr-un concordat sau o altă măsură similară;

— «piaţă reglementată» înseamnă o piaţă reglementată astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*);

— «instrument» înseamnă un instrument financiar astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 50 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(*) Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind pieţele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).”

3. Articolul 25 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 25*

Acorduri de compensare

Fără a aduce atingere articolelor 68 și 71 din Directiva 2014/59/UE, acordurile de compensare intră strict sub incidenţa legii contractului care reglementează astfel de acorduri.”

4. Articolul 26 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 26*

Acorduri de răscumpărare

Fără a aduce atingere articolelor 68 și 71 din Directiva 2014/59/UE și articolului 24 din prezenta directivă, acordurile de răscumpărare intră strict sub incidenţa legii contractului care reglementează astfel de acorduri.”

Articolul 118

Modificare adusă Directivei 2002/47/CE

Directiva 2002/47/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, se adaugă următorul alineat:

„(6) Articolele 4-7 din prezenta directivă nu se aplică niciunei restricţii privind aplicarea contractelor de garanţie financiară și niciunei restricţii privind efectul vreunui contract de garanţie financiară fără transfer de proprietate, a vreunei dispoziţii de compensare cu exigibilitate imediată sau unei dispoziţii de compensare reciprocă care sunt impuse în temeiul titlului IV capitolul V sau VI din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*) sau oricărei astfel de restricţii impuse în temeiul unor competenţe similare conform dreptului intern a unui

▼B

stat membru, pentru a facilita rezoluţia conformă a unei entităţi menţionate la alineatul (2) litera (c) punctul (iv) și la alineatul (2) litera (d) care face obiectul mecanismelor de siguranţă cel puţin echivalente cu cele prevăzute la titlul IV capitolul VII din Directiva 2014/59/UE.

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluţia instituţiilor de credit și a firmelor de investiţii și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. Articolul 9a se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 9a*

Directivele 2008/48/CE și 2014/59/UE

Prezenta directivă nu aduce atingere Directivelor 2008/48/CE și 2014/59/UE.”

Articolul 119

Modificare adusă Directivei 2004/25/CE

La articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2004/25/CE se adaugă următorul paragraf:

„Statele membre se asigură că articolul 5 alineatul (1) din prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competenţelor și mecanismelor de rezoluţie menţionate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluţia instituţiilor de credit și a firmelor de investiţii și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

▼M1

▼B

Articolul 121

Modificări aduse Directivei 2007/36/CE

Directiva 2007/36/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, se adaugă alineatul următor:

▼B

„(4) Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competenţelor și mecanismelor de rezoluţie menţionate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluţia instituţiilor de credit și a firmelor de investiţii și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. La articolul 5, se adaugă următoarele alineate:

„(5) Statele membre se asigură că, în sensul Directivei 2014/59/UE, adunarea generală poate, cu o majoritate de două treimi din voturile valabil exprimate, decide sau modifica statutul pentru a prevedea că o convocare la adunarea generală pentru a decide cu privire la o majorare de capital se face într-un termen mai scurt decât cel prevăzut la alineatul (1) din prezentul articol, cu condiţia ca respectiva adunare să nu aibă loc în termen de zece zile calendaristice de la data convocării, să fie îndeplinite condiţiile stipulate la articolul 27 sau 29 din Directiva 2014/59/UE, iar majorarea de capital să fie necesară pentru a evita condiţiile de declanșare a procedurii de rezoluţie prevăzute la articolele 32 și 33 din directiva respectivă.

(6) În sensul alineatului (5), obligaţia ca fiecare stat membru să stabilească câte un singur termen-limită conform articolului 6 alineatul (3), obligaţia de a asigura la timp disponibilitatea unei ordini de zi revizuite conform articolului 6 alineatul (4) și obligaţia ca fiecare stat membru să stabilească o singură dată de referinţă conform articolului 7 alineatul (3) nu se aplică.”

▼M1

▼B

Articolul 124

Modificare adusă Directivei 2013/36/UE

La articolul 74 din Directiva 2013/36/UE, se elimină alineatul (4).

Articolul 125

Modificare adusă Regulamentului (UE) nr. 1093/2010

Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4, punctul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„2. «autoritate competentă» înseamnă:

(i) autoritate competentă, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în sensul Directivelor 2007/64/CE și 2009/110/CE;

▼B

(ii) în ceea ce privește Directivele 2002/65/CE și 2005/60/CE, autoritățile în a căror competență intră asigurarea conformității instituțiilor financiare și de credit cu dispozițiile directivelor respective;

(iii) în ceea ce privește Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*), autoritatea desemnată astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) punctul 18 din directiva respectivă;

(iv) în ceea ce privește Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (**), o autoritate de rezoluție, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) punctul 18 din directiva respectivă.

(*) Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149).

(**) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. La articolul 40 alineatul (6), se adaugă următorul paragraf:

„Atunci când este chemat să acționeze în sensul Directivei 2014/59/UE, membrul Consiliului supraveghetorilor menționat la alineatul (1) litera (b) poate fi însoțit, după caz, de un reprezentant al autorităților de rezoluție din fiecare stat membru. Acest reprezentant nu va avea drept de vot.”

Articolul 126

Modificare adusă Regulamentului (UE) nr. 648/2012

La articolul 81 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, se adaugă următoarea literă:

„(k) autoritățile de rezoluție desemnate în temeiul articolului 3 din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a societăților de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

▼B

TITLUL XI

DISPOZIŢII FINALE

Articolul 127

Comitetul de rezoluţie al ABE

ABE instituie un comitet permanent intern în temeiul articolului 41 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 în vederea elaborării deciziilor ABE ce trebuie luate în conformitate cu articolul 44 din regulamentul respectiv, inclusiv a deciziilor legate de proiectele de standarde tehnice de reglementare și proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare, cu privire la atribuţiile care au fost stabilite pentru autorităţile de rezoluţie, astfel cum se prevede în prezenta directivă. În conformitate cu articolul 38 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE se asigură în special că nicio decizie menţionată la respectivul articol nu afectează în vreun fel responsabilităţile fiscale ale statelor membre. Respectivul comitet intern cuprinde autorităţile de rezoluţie menţionate la articolul 3 din prezenta directivă.

În sensul prezentei directive, ABE cooperează cu EIOPA și AEVMP în cadrul Comitetului comun al autorităţilor europene de supraveghere instituit în temeiul articolului 54 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În sensul prezentei directive, ABE asigură o diferenţiere structurală între comitetul de rezoluţie și alte funcţii menţionate în Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Comitetul de rezoluţie susţine elaborarea și coordonarea de planuri de rezoluţie și dezvoltă metode de realizare a rezoluţiei instituţiilor financiare în curs de a intra în dificultate.

Articolul 128

Cooperarea cu ABE

Autorităţile competente și autorităţile de rezoluţie cooperează cu ABE în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Autorităţile competente și autorităţile de rezoluţie furnizează, fără întârziere, ABE toate informaţiile necesare îndeplinirii de către aceasta a sarcinilor care îi revin în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 129

Reexaminare

Până la 1 iunie 2018, Comisia reexaminează punerea în aplicare a prezentei directive și înaintează un raport cu privire la aceasta Parlamentului European și Consiliului. Aceasta evaluează în special următoarele:

(a) necesitatea efectuării oricăror modificări în ceea ce privește reducerea la minimum a divergenţelor la nivel naţional, pe baza raportului ABE menţionat la articolul 4 alineatul (7);

(b) necesitatea efectuării oricăror modificări în ceea ce privește reducerea la minimum a divergenţelor la nivel naţional, pe baza raportului ABE menţionat la articolul 45 alineatul (19);

▼B

(c) funcţionarea și eficienţa rolului conferit ABE în prezenta directivă, inclusiv efectuarea medierii.

După caz, rapoartul respectiv este însoţit de o propunere legislativă.

Fără a aduce atingere reexaminării prevăzute la primul paragraf, Comisia reexaminează, până la 3 iulie 2017, în mod special aplicarea articolelor 13, 18 și 45 în ceea ce privește competenţele ABE de a efectua o mediere obligatorie, pentru a ţine seama de evoluţiile viitoare ale legislaţiei din domeniul serviciilor financiare. Raportul respectiv și orice eventuală propunere care îl însoţește, după caz, sunt transmise Parlamentului European și Consiliului.

Articolul 130

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică, până la 31 decembrie 2014, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul respectivelor măsuri.

Statele membre aplică aceste măsuri începând cu 1 ianuarie 2015.

Statele membre aplică însă dispoziţiile adoptate pentru a se conforma prevederilor de la titlul IV capitolul IV secţiunea 5 cel târziu începând cu 1 ianuarie 2016.

(2) Atunci când statele membre adoptă dispoziţiile menţionate la alineatul (1), ele conţin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoţite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(3) Satele membre comunică Comisiei și ABE textul principalelor dispoziţii de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 131

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 124 intră în vigoare la 1 ianuarie 2015.

Articolul 132

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

▼B

ANEXĂ

SECŢIUNEA A

Informaţii care trebuie incluse în planurile de redresare

Planul de redresare include cel puţin următoarele informaţii:

1. un rezumat al elementelor-cheie ale planului și un rezumat al capacității generale de redresare;

2. un rezumat al modificărilor semnificative ale instituţiei survenite de la cel mai recent plan de redresare depus;

3. un plan de comunicare și informare care să expună modul în care întreprinderea intenţionează să gestioneze eventualele reacţii negative de pe piaţă;

4. gama de acţiuni privind capitalul și lichiditățile necesare pentru a menţine sau a restabili viabilitatea și poziția financiară a instituţiei;

5. o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului;

6. o descriere detaliată a oricăror obstacole semnificative în calea realizării efective și la timp a planului, inclusiv consideraţii privind impactul asupra restului grupului, clienţilor și partenerilor contractuali;

7. identificarea funcţiilor critice;

8. o descriere detaliată a proceselor pentru determinarea valorii și a tranzacţionabilităţii liniilor de activitate de bază, a operaţiunilor și activelor instituţiei;

9. o descriere detaliată a modului în care planificarea redresării este integrată în structura guvernanţei corporative a instituţiei, precum și a politicilor și procedurilor care guvernează aprobarea planului de redresare și identificarea persoanelor din organizaţie care sunt responsabile cu pregătirea și punerea în aplicare a planului;

10. mecanismele și măsurile pentru conservarea sau reconstituirea fondurilor proprii ale instituţiei;

11. mecanismele și măsurile pentru a garanta că instituţia are acces la surse adecvate de finanţare de urgenţă, inclusiv la potenţiale surse de lichidităţi, o evaluare a garanţiilor disponibile și o evaluare a posibilităţii de a transfera lichidităţi între entităţile și între liniile de activitate din grup, pentru a garanta că acesta își poate continua activitatea și își poate îndeplini în continuare obligaţiile în momentul în care devin exigibile;

12. mecanismele și măsurile pentru a reduce riscul și efectul de levier;

13. mecanismele și măsurile de restructurare a pasivelor;

14. mecanismele și măsurile de restructurare a liniilor de activitate;

15. mecanismele și măsurile necesare pentru a menţine accesul continuu la infrastructurile pieţelor financiare;

16. aranjamentele și măsurile necesare pentru a menţine funcţionarea continuă a proceselor operaţionale ale instituţiei, inclusiv infrastructura și serviciile IT;

17. mecanismele pregătitoare menite să faciliteze vânzarea activelor sau a liniilor de activitate într-un interval de timp adecvat pentru a restabili soliditatea financiară;

▼B

18. alte acțiuni sau strategii de gestionare menite să restabilească soliditatea financiară și efectul financiar anticipat al acestor acțiuni sau strategii;

19. măsurile pregătitoare pe care le-a luat sau intenționează să le ia instituția pentru a facilita punerea în aplicare a planului de redresare, inclusiv măsurile necesare pentru a permite recapitalizarea în timp util a instituției;

20. un cadru de indicatori care identifică situațiile în care pot fi luate măsurile adecvate menționate în plan.

SECȚIUNEA B

Informații pe care autoritățile de rezoluție le pot solicita instituțiilor în scopul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție

Autoritățile de rezoluție le pot solicita instituțiilor să transmită, în scopul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție, cel puțin următoarele informații:

1. o descriere detaliată a structurii organizatorice a instituției, inclusiv o listă a tuturor persoanelor juridice;

2. identificarea deținătorilor direcți și a procentului drepturilor de vot și al altor drepturi ale fiecărei persoane juridice;

3. sediul, jurisdicția locului de înregistrare, licențele și principalii administratori ai fiecărei persoane juridice;

4. o hartă a operațiunilor critice ale instituției și a liniilor de activitate de bază, inclusiv deținerile semnificative de active și pasive aferente respectivelor operațiuni și linii de activitate, în funcție de persoanele juridice;

5. o descriere detaliată a elementelor de pasiv ale instituției și ale tuturor persoanelor juridice ale acesteia, defalcate cel puțin pe tipuri și valori ale datoriilor pe termen scurt și lung, garantate, negarantate și subordonate;

6. detalii cu privire la pasivele instituției care sunt ►M3 datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◄;

7. identificarea proceselor necesare pentru a stabili entitățile în favoarea cărora instituția a constituit garanții reale, persoana care deține garanția și jurisdicția în care este situată garanția;

8. o descriere a angajamentelor în afara bilanțului ale instituției și ale persoanelor sale juridice, inclusiv stabilirea de corespondențe cu operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;

9. principalele operațiuni de acoperire a riscurilor ale instituției inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice;

10. identificarea principalelor sau a celor mai importante contrapărți ale instituției, precum și o analiză a impactului intrării în dificultate a principalelor contrapărți asupra situației financiare a instituției;

11. fiecare sistem în care instituția efectuează tranzacții numeroase sau de o valoare semnificativă, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;

12. fiecare sistem de plată, de compensare sau de decontare în cadrul căruia instituția este membru direct sau indirect, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;

▼B

13. un inventar detaliat și o descriere a principalelor sisteme de gestiunare a informației, inclusiv cele de gestiunare a riscurilor, de contabilitate și de raportare financiară și statutară utilizate de instituție, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;

14. identificarea proprietarilor sistemelor identificate la punctul 13, a acordurilor privind furnizarea serviciilor legate de acestea, precum și a oricăror programe informatice și sisteme sau licențe, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;

15. identificarea și descrierea persoanelor juridice și a interconexiunilor și interdependențelor dintre diferitele persoane juridice, cum ar fi

— personal, facilități și sisteme comune sau partajate;

— mecanisme de capital, de finanțare sau de lichiditate;

— expuneri de credit existente sau contingente;

— acorduri de garanții personale încrucișate, acorduri de garanții reale încrucișate, acorduri privind clauze de tip „cross-default” și acorduri de tip compensare încrucișată între entități afiliate;

— aranjamente privind transferul riscului și aranjamente de tranzacționare „back-to-back”; acorduri privind furnizarea de servicii;

16. autoritatea competentă și autoritatea de rezoluție pentru fiecare persoană juridică;

17. membrul conducerii superioare responsabil cu furnizarea informațiilor necesare pentru elaborarea planului de rezoluție al instituției, precum și persoanele responsabile, dacă diferă, cu persoane juridice, operațiuni critice și linii de activitate de bază diferite;

18. o descriere a mecanismelor pe care instituția le-a pus la punct pentru a se asigura că, în caz de rezoluție, autoritatea de rezoluție va dispune de toate informațiile necesare, astfel cum au fost stabilite de către autoritatea de rezoluție, pentru aplicarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție;

19. toate acordurile încheiate de instituții și de persoanele lor juridice cu terțe părți, a căror încetare poate fi declanșată de o decizie a autorităților de a aplica un instrument de rezoluție și dacă urmările provocate de încetare pot afecta aplicarea instrumentului de rezoluție;

20. o descriere a eventualelor surse de lichiditate în sprijinul rezoluției;

21. informații privind grevarea cu sarcini a activelor, activele lichide, activitățile în afara bilanțului, strategiile de acoperire împotriva riscurilor și practicile de înregistrare contabilă.

SECȚIUNEA C

Chestiuni pe care autoritatea de rezoluție trebuie să le ia în considerare la evaluarea posibilității de soluționare a unei instituții sau a unui grup

Atunci când evaluează posibilitatea de soluționare a unei instituții sau a unui grup, autoritatea de rezoluție ține cont de următoarele aspecte:

▼B

Atunci când se evaluează posibilitatea de soluționare a unui grup, referirile la o instituție trebuie să includă orice instituție sau entitate din cadrul unui grup menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) sau (d):

1. măsura în care instituția poate stabili corespondențe între liniile de activitate de bază, respectiv operațiunile critice și persoanele juridice;

2. măsura în care structurile juridice și corporative sunt armonizate cu liniile de activitate de bază și operațiunile critice;

3. măsura în care sunt în vigoare mecanisme care vizează asigurarea personalului, a infrastructurii, a finanțării, a lichidităților și a capitalului pentru a sprijini și menține liniile de activitate de bază și operațiunile critice;

4. măsura în care acordurile de servicii ale instituției sunt integral executabile în eventualitatea unei rezoluții a instituției;

5. măsura în care structura administrativă a instituției este adecvată pentru gestionarea și asigurarea conformității cu politicile interne ale instituției cu privire la acordurile sale privind furnizarea de servicii;

6. măsura în care instituția dispune de un proces pentru transferarea treptată către terți a serviciilor furnizate în cadrul contractelor privind furnizarea de servicii în caz de separare a funcțiilor critice sau a liniilor de activitate de bază;

7. măsura în care există planuri și măsuri de contingență pentru a asigura continuitatea în ceea ce privește accesul la sistemele de plată și decontare;

8. capacitatea sistemelor informatice de gestiune de a garanta că autoritățile de rezoluție sunt în măsură să colecteze informații exacte și complete privind liniile de activitate de bază și operațiunile critice, astfel încât să se faciliteze luarea de decizii rapide;

9. capacitatea sistemelor informatice de gestiune de a furniza informațiile esențiale pentru rezoluția eficace a instituției în orice moment, chiar și atunci când condițiile se schimbă rapid;

10. măsura în care instituția și-a testat sistemele informatice de gestiune pe baza scenariilor de criză astfel cum sunt definite de autoritatea de rezoluție;

11. măsura în care instituția poate asigura continuitatea funcționării sistemelor sale informatice de gestiune, atât pentru instituția afectată, cât și pentru noua instituție în cazul în care operațiunile critice și liniile de activitate de bază sunt separate de restul operațiunilor și liniilor de activitate;

12. măsura în care instituția a elaborat proceduri corespunzătoare pentru a se asigura că oferă autorităților de rezoluție informațiile necesare pentru identificarea deponenților și a sumelor acoperite de schemele de garantare a depozitelor;

13. în cazul în care grupul folosește garanții intragrup, măsura în care garanțiile respective sunt furnizate în condiții de piață, iar sistemele de gestionare a riscurilor aferente acestor garanții sunt solide;

14. în cazul în care grupul se angajează în tranzacții „back to back”, măsura în care aceste tranzacții sunt efectuate în condiții de piață, iar sistemele de gestionare a riscurilor aferente acestor tranzacțiile sunt solide;

▼B

15. măsura în care utilizarea garanţiilor intragrup sau a tranzacţiilor de înregistrare „back to back” sporește contaminarea din cadrul grupului;

16. măsura în care structura juridică a grupului împiedică aplicarea instrumentelor de rezoluţie, ca urmare a numărului de persoane juridice, a complexităţii structurii grupului sau a dificultăţii de a stabili corespondenţe între liniile de activitate și entităţile din grup;

17. valoarea și tipul ►M3 datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◄ ale instituţiei;

18. în cazul în care evaluarea implică un holding cu activitate mixtă, măsura în care rezoluţia entităţilor din grup care sunt instituţii sau instituţii financiare ar putea avea un impact negativ asupra părţii nefinanciare a grupului;

19. existența și soliditatea acordurilor privind furnizarea de servicii;

20. dacă autorităţile ţărilor terţe dispun de instrumentele de rezoluţie necesare pentru a sprijini măsurile de rezoluţie întreprinse de autorităţile de rezoluţie din Uniune, precum și posibilitatea de acţiune coordonată între autorităţile din Uniune și din ţările terţe;

21. fezabilitatea utilizării instrumentelor de rezoluţie în conformitate cu obiectivele rezoluţiei, ţinând seama de instrumentele disponibile și de structura instituţiei;

22. măsura în care structura grupului îi permite autorităţii de rezoluţie să procedeze la rezoluţia întregului grup sau a uneia sau mai multora dintre entităţile din grup fără să producă un efect negativ semnificativ, direct sau indirect, asupra sistemului financiar, încrederii pieţei sau economiei și cu scopul de a maximiza valoarea grupului în ansamblul său;

23. mecanismele și mijloacele prin care ar putea fi facilitată rezoluţia în cazul grupurilor care au filiale stabilite în jurisdicţii diferite;

24. credibilitatea utilizării instrumentelor de rezoluţie în conformitate cu obiectivele rezoluţiei, ţinând cont de impactul posibil asupra creditorilor, contrapărţilor, clienţilor și angajaţilor, precum și de eventualele măsuri pe care le-ar putea lua autorităţile ţărilor terţe;

25. măsura în care impactul rezoluţiei instituţiei asupra sistemului financiar și asupra încrederii pieţei financiare poate fi evaluat în mod adecvat;

26. măsura în care rezoluţia instituţiei ar putea avea un efect negativ semnificativ, direct sau indirect, asupra sistemului financiar, asupra încrederii pieţei sau asupra economiei;

27. măsura în care contaminarea altor instituţii sau a pieţelor financiare ar putea fi controlată prin aplicarea instrumentelor și competenţelor de rezoluţie;

28. măsura în care rezoluţia instituţiei ar putea avea un efect semnificativ asupra sistemelor de plăţi și de decontare.